

Giới thiệu Yêu Đường Ở Bệnh Viện Tâm Thần

Team edit: Tâm Thần (Quàng thượng + cầm thú + Tiểu Tra Nhân)

Độ dài: 60 chương

Thể loại: hiện đại, linh dị, hài, HE, 1vs1, ngọt sủng

Văn án 1:

Bác sĩ Phó ở bệnh viện làm việc, cảm giác mỗi ngày đều vô cùng phong phú. Hôm nay bệnh nhân này muốn lên trời, bệnh nhân kia muốn phi thiên độn thổ.

Gần đây một bệnh nhân mới luôn nhìn chăm chăm phía sau anh bảo có quý. Phó Thành cảm giác bệnh ảo tưởng của cô gái này cực kì nghiêm trọng.

Nhìn cô gái đáng yêu run cầm cập ôm lấy đùi của mình, trong lòng người đàn ông nổi lên lòng thương hại, duỗi tay xoa xoa đầu cô, quyết tâm dốc hết sức lực trị bệnh cho cô, để cô giảm bớt bệnh tình.

Một tháng sau --

Tần Thất Bảo: "Phó Phó! Phía sau anh có quý!"

Phó Thành từ áo blouse trắng bỗng nhiên rút ra một lá bùa màu vàng rồi xông lên trước, "Bảo Bảo đừng sợ, em đứng sang một bên, chờ anh diệt nó!!"

Chúng y tá hoảng sợ: Không ổn, áp lực công việc của bác sĩ Phó quá lớn, bị người bệnh bức điên rồi! $\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Văn án 2:

Thiên sư Tần Thất Bảo khi đang đấu pháp với quỷ bị người ta ám toán, bị thương mất trí nhớ, sau khi tỉnh lại nhìn thấy quỷ, bị chuyển vào bệnh viện tâm thần.

Một ngày nọ, trong bệnh viện có một bác sĩ mới đến, người này thân mang kim quang, tiểu quỷ tự động né xa ba thước!!

Tần Thất Bảo vội vàng xông lên ôm chặt đùi người đàn ông, ánh mắt rung rung, điềm điềm đáng yêu: "Bác sĩ Phó đừng đi, có quý, em sợ....."

*

Nữ chủ khi mất trí nhớ rất đáng thương, sau đó khôi phục ký ức đại sát tứ phương ~~~

Tag: sủng, hiện đại, huyền h

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đường Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô gái nhỏ đáng thương ôm đùi

Editor: Cà ri

"Nhanh lên! ở đằng kia, cô ấy ở đằng kia!"

"Gọi 119 chưa? Đèn chòm sắp rớt rồi!"

"Tôi vừa gọi 119 rồi."

"Cao như vậy, một cô gái nhỏ như cô ấy làm sao lại leo lên đó chứ!"

"Đệm hơi đâu? Bên dưới đã lót đệm hơi chưa?"

.....

Hành lang bệnh viện vô cùng hỗn loạn, đặc biệt là y tá tầng 7, ngay cả quyển sách rớt trên mặt đất cũng không có ai để ý, vài người dẫm qua trang giấy chạy xuống dưới tầng, về mặt mỗi người đều khẩn trương.

"Tiểu Lâm, bệnh nhân phòng 710 đâu?"

Hàng lang khu nội trú tầng 7, một bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng từ trong phòng bệnh 710 đi ra, duỗi tay ngăn lại y tá đi qua hỏi.

"Ồ đằng kia a! Bác sĩ Phó anh mau xem, người nằm bò treo trên đèn chùm chính là bệnh nhân phòng 710!"

Tiểu y tá bị ngăn lại gấp đến nỗi sắp phải khóc, bệnh nhân này là người mà cô và hai y tá khác phụ trách, kết quả vừa lo lắng một chút đã trốn chạy đi ra ngoài còn bò treo lên đèn chùm tầng ba.

Cái này thì tốt rồi, thất lung quần nối liền với đèn chùm mà bị đứt, người trực tiếp từ phía trên rơi thẳng xuống dưới tầng một, còn có thể không sống nổi! Mà trách nhiệm đều là của bọn cô!

"Treo trên đèn chùm?"

Phó Thành nghe thấy vậy đem bút tùy ý cái vào túi áo trước ngực, đi vài bước tới trước lan can cúi đầu nhìn xuống, quả thật thấy một bóng người nhỏ nhỏ ghé vào trên đèn thủy tinh tầng ba, lung lay thoáng động, giống như chỉ cần gió thổi qua là có thể rớt xuống dưới.

Tiểu Lâm sớm đã chạy xa, Phó Thành cau mày đứng trước lan can nhìn một lát, rồi cũng đứng thẳng người lên, bước nhanh đi về phía cửa thang máy.

Chuyện này anh không muốn quản cũng phải quản, chủ nhiệm Luru về hưu, anh được lãnh đạo điều từ khoa thần kinh bệnh viện số 2 tới khoa thần kinh bệnh viện số 3, mà anh lại tiếp nhận hai bệnh nhân từ chủ nhiệm Luru, thực không khéo là bệnh nhân phòng bệnh số 710 chính là một trong số đó.

...

"Thất Bảo, Thất Bảo em xuống đây có được không?"

"Chị sẽ không bao giờ tìm em nữa, cũng không cần uống thuốc, xuống đây trước có được không hả?"

Trên hàng lang tầng ba gần bàn của y tá chen đầy người, tất cả đều cùng nhất trí ngẩng đầu nhìn cô gái treo trên đèn chùm, hai y tá cầm đầu nhẹ nhàng khuyên nhủ, kết quả người thì không khuyên được, mà bản thân đã khóc trước.

"Đừng tới đây! Các người đừng tới đây!"

Một cô gái mặc áo bệnh nhân màu xanh nằm bò treo trên đèn chùm, tóc buông xõa rối tung, sắc mặt tái nhợt, tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt, làm cho người khác không nhìn rõ mặt của cô.

Mà lúc này cô đang hướng về phía không khí hết khăn cả giọng, vừa hét còn vừa dựa sát về một bên, giống như thấy được cái gì đó rất đáng sợ ở giữa không trung.

Mọi người bị tiếng hét to làm giật cả mình, theo bản năng mà chuyển ánh mắt theo hướng cô gái nhìn về phía giữa không trung, lại là trống không, cái gì cũng không thấy... thấy quỷ sao?

"Cầu xin các người đừng tới đây! Tôi hóa vàng mã cho các người, hương nến, trái cây, đồ cúng, tôi đều đốt hết cho mấy người!"

Tần Thất Bảo thật sự đứng là thấy quỷ, ở trước mặt cô, có một nữ quỷ áo trắng, nữ quỷ kia làn da trắng xám, áo quần rách nát, trên mặt đầm máu, hai mắt thì một bên còn nguyên, một bên khác thì hoàn toàn rớt ra khỏi hốc mắt treo lơ lửng trên gò má.

Máu tươi từ trong miệng chảy ra, hòa lẫn với nước dãi nhỏ giọt chảy xuống, rớt xuống trên váy trắng của nó, máu me nhầy nhụa, làm cho người ta có một loại cảm giác đánh thật sâu vào thị giác.

Nữ quỷ áo trắng này là lệ quỷ, bên cạnh còn dẫn theo mấy tên tiểu lâu la, về bề ngoài thì đều không nổi nhìn thẳng, những cục máu đông và thịt nát treo trên người lung lay, Tần Thất Bảo đang treo trên đèn chùm nhìn thấy trực tiếp nôn khan.

.....

"Con nhóc này thật sự là Thiên sư sao? Sao chúng ta chưa làm cái gì mà cô ta đã sợ tới mức trèo lên đèn rồi?!"

Nữ quỷ áo trắng thấy cô gái không ngừng run rẩy cơ thể, còn hướng về phía chúng nó bên này cầu xin tha thứ, cũng vô cùng nghi ngờ quay đầu hỏi con quỷ bên cạnh mình.

"Thật sự là Thiên sư! Mấy tháng trước em còn bị cô ta đánh! Cô ta chỉ cần vung tay một cái, cả người em bốc khói trắng, xem chút nữa thì hồn bay phách tán rồi!"

Nhớ tới kinh nghiệm lúc trước, con quỷ run run một trận, thấy thì tránh né không dám cùng dám cùng cô đối diện.

"Mày sợ cái gì? Bây giờ cô ta đang sợ chúng ta!" Nữ quỷ chỉ tiếc rên sát không thành thép đem con quỷ này một chân đá ra ngoài.

"Đi, đem cô ta từ trên đèn chùm đẩy xuống! Chờ cô ta chết rồi, chúng ta liền đem đạo lực trên người cô ta hút hết!"

"Đừng, đừng giết tôi, muốn bao nhiêu tiền giấy tôi đều đốt cho các người... đừng giết tôi!"

Tần Thất bảo nghe thấy vậy sắc mặt càng thêm tái nhợt, trong tiếng nói vô thức mang theo tiếng khóc nức nở, đầu ngón tay bị dây điện đèn chùm hờ ra cắt đứt, làn da trắng nõn chảy máu, nước mắt rơi xuống, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Bởi vì kinh nghiệm trải qua trước đây, sợ hãi của con quý này đối với Tần Thất Bảo đã khắc sâu vào trong xương máu, cho dù bây giờ cô có biến thành bộ dáng nhu nhược nhất gan thì nó vẫn do dự không dám tới gần.

"Tiền giấy có lợi ích gì?! Chúng ta là ác quỷ, muốn có tiền thì cướp!"

Nữ quý áo trắng cười nhạo, lại đạp con quý kia một cái, "Đừng kì kèo mè nheo, cũng không phải là chưa từng giết người, làm nhanh lên!"

"Tần Thiên sư, chúng tôi cũng chỉ vì kế sinh nhai... cô trăm nghìn lần đừng trách tôi, tôi đây cũng chỉ là bị bắt buộc....!"

Không còn đường lui, con quý kia cũng chỉ đành cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, duỗi tay ra, đem cô gái đẩy từ trên đèn chùm xuống dưới.

"A!"

Cùng với một tiếng thét chói tai, cô gái từ trên đèn chùm ngã xuống, cơ thể với tốc độ thật nhanh rơi xuống.

Nhóm người vây quanh trên hành lang tầng ba lập tức bùng nổ, mấy y tá nhất gan nhanh chóng duỗi tay bịt kín hai mắt lại, nhìn cũng không dám nhìn tình cảnh hỗn loạn bên dưới.

"Không cần khóc, cô ấy không chết."

Mấy y tá đứng trước lan can bụm mắt hu hu khóc thành tiếng, bỗng nhiên nghe được một tiếng nói chuyện đến, quay đầu lại chỉ thấy Phó Thành vừa nói chuyện với các cô đang chạy xuống dưới tầng.

"Bác, bác sĩ Phó..."

Tiểu Lâm nhìn bóng lưng của anh biến mất ở chỗ ngoặt cầu thang, lau khô nước mắt, cũng lấy hết can đảm xoa người nhìn xuống dưới tầng, quả thật không nhìn thấy hình ảnh máu me giống như trong suy nghĩ. Mờ to hai tròng mắt, mới nhìn thấy Tần Thất Bảo nằm dưới đồng chăn bông thật dày mà bảo vệ trái, cả người cuộn tròn lại không nhúc nhích, cũng không biết là bị thương hay là bị dọa choáng váng.

*

"Thảm Kỳ mất của mày đâu! Người ta rải chăn bông bên dưới, mày liền đem người ta đẩy xuống dưới chỗ chăn bông?"

Nữ quý áo trắng thấy người vẫn còn mạnh khỏe, tức giận đến nỗi đầu bốc khói, một chập đem Thảm Kỳ ném qua một bên, sau đó vươn móng vuốt sắc bén tấn công về phía cô gái bên dưới, đầu móng tay nhắm thẳng về phía ngực thè phải đâm thủng trái tim cô!

Người này thật sự là Thiên sư, hơi thở trên người rất cường đại, hơn nữa còn có thể tự động mở thiên nhãn, chẳng qua là đang mất trí nhớ, không cách nào không chế và thi triển đạo thuật, cũng coi như cô ta nhặt được tiện nghi lớn rồi.

Đạo sĩ tuy rằng không dễ chọc, nhưng đạo lực trên người bọn họ đối với quý mà nói chính là sự bổ sung tuyệt vời, quý bình thường hấp thu có thể trực tiếp biến thành lệ quý, lệ quý hấp thu vậy thì càng lợi hại hơn, nói không chừng ngay cả quý sai cũng không thể làm gì được!

Con quý áo trắng càng nghĩ càng kích động, ánh mắt nhìn Tần Thất Bảo thật giống như nhìn một miếng thịt quý, nước dãi nhỏ tí tách xuống đất.

...

"Không cần... không cần tới đây..."

Tần Thất Bảo trốn dưới đồng chăn, bảo vệ bên cạnh gọi thế nào cũng không được, hai tay ôm đầu, mắt nhắm chặt liều mạng lắc đầu.

"Cạch, cạch..."

Mà ngay tại lúc tràn ngập quý khí quanh người, khi lệ quý kia sắp chạm vào cô, phía trước bỗng nhiên chuyển đến tiếng bước chân dồn dập.

Tần Thất Bảo tròn mắt một cái, chỉ thấy cách đó không xa có một bác sĩ đi về phía này, trong tay bác sĩ kia cầm một bản hồ sơ, trước ngực cài một cái bút, bộ dáng không chỉ đẹp trai, tỉ lệ đáng người còn vô cùng tốt, đi giày da, đôi chân dài bước một bước lại một bước đi về phía bên này.

Nhưng mà cái này không phải điểm quan trọng, qua trọng chính là trên người anh ta phát ra kim quang chói lọi, lượng kim quang chói mắt kia, làm động tác của nữ quý áo trắng kia bị ảnh hưởng chậm nửa nhịp, ánh sáng rọi lúc này đem người chiếu sáng, ở trong mắt Tần Thất Bảo giống như Đấng cứu thế đập gió mà đến, làm tinh thần cả người của cô phần trần lên!

"Đi chết đi!"

Động tác của nữ quý áo trắng hơi chậm lại rồi lại khôi phục bình thường, tiếp tục vùng móng sắc đâm về phía cô gái!

Vào phút ngàn cân treo sợi tóc, Tần Thất Bảo vốn nằm trên mặt đất chờ chết bỗng nhiên tỉnh lại, "lạch cạch" lăn về phía bên cạnh một vòng tránh thoát quỹ đạo, sau đó nhanh chóng đứng dậy, xốc chân bông trùm lên đầu, dùng hết sức lực cả người chạy phía phía ánh kim quanh phóng đi.

"???"

Phó Thành vốn muốn đến xem người có bị thương hay không, thuận tiện khuyên bảo tâm lý một phen, kết quả còn chưa đi tới gần, chỉ thấy cô gái kia giống như đang chiến đấu tránh né vài cái, rồi sau đó chạy như bay về phía mình!

"Bịch!"

Người Tần Thất Bảo tuy rằng nhỏ gầy, nhưng lại đứng dậy chạy nhanh như tên lửa trực tiếp lao vào trong ngực Phó Thành, hai người ôm lấy nhau, sau đó đâm sầm xuống mặt đất.

Nữ quý áo trắng xoay cong vài cái đuôi theo, kết quả vừa mới tới gần, đã bị kim quang chiếu đến móng vuốt bốc lên khói trắng, lập tức kêu "a a" thê thảm lui lại.

"Phù..."

Cô gái thấy nữ quý lui lại, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, sau khi thả lỏng cả người thì lập tức mềm nhũn, nhắm mắt lại nằm bò bất động, cảm thấy dưới người vừa ấm lại mềm, thật thoải mái, thoải mái đến sắp ngủ mất.

"Cô tên Tần Thất Bảo sao?"

Ngay tại lúc cô thật sự muốn ngủ đi, bên tai bỗng truyền đến một tiếng kêu rên, ngay sau đó chính là một giọng nam có chút khàn khàn.

"A? Tôi... đúng vậy."

Tần Thất Bảo bị dọa sợ, lúc này mới ý thức được mình đang đè lên một người, lập tức hoảng sợ từ trên người đàn ông lăn xuống dưới, lạnh run cúm rúm mà chống tay ngồi dậy, gật gật đầu,

"Cô vừa mới..."

Phó Thành từ trên mặt đất đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần áo, đang muốn duỗi tay kéo cô lên hỏi một chút, kết quả vừa mới nói được một nửa lời, hai mắt cô gái đột nhiên trừng lớn, từ trên mặt đất bật dậy, ôm lấy đùi hắn.

"Cứu tôi, bác sĩ cứu cứu tôi! Chúng nó lại tới nữa!"

Tay Phó Thành vươn ra cứng ngắc giữa không trung, cả người hóa đá, thật lâu mới cúi đầu, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho ngữ khí của mình nghe ra ôn hòa một chút, "Nghe lời, buông tay ra trước."

"Không, tôi không muốn, chúng nó ngay ở phía sau anh! Tôi buông ra một cái thì nhất định sẽ chết, hu hu hu..."

Tần Thất Bảo thấy "Đáng cứu thế" không vui vì bị cô ôm, miệng lập tức mếu máo, ụy khuất bật khóc, khóc đến lợi hại, tất cả nước mắt nước mũi đều cọ hết vào trên ống quần đang ôm, lực đạo trên tay càng siết chặt thêm một ít.

,,,,,??,,,,,

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cô ấy bị bệnh tâm thần phân liệt?

Editor: Dur

Tần Thất Bảo ôm chân Phó Thành, làm sao cũng không chịu buông ra cứ khóc " hu hu " nhưng lâu lâu lại hé một mắt ra nhìn, nhìn xong thì sợ tới xanh mặt vội đầu vào ống quần của anh.

"Lão đại, chúng ta làm gì bây giờ? Đi về phải không?"

Con quý ra tay lúc trước khi gặp người này thì đã sợ tới mức chạy trốn luôn rồi chỉ còn lại mấy con quý vẩy quanh bên người nữ quý áo trắng do dự hỏi mà thôi.

Hai bàn tay nữ quý áo trắng đều có khối bốc ra, phía dưới da thịt xám trắng lộ ra một mảnh máu thịt còn đang chảy "tí tách" xuống đất hiển nhiên là bị thương tương đối nghiêm trọng. Nhưng cô ta lại không chịu rời đi mà bay qua bay lại trên không trung, đôi mắt hung tợn trừng người đàn ông mà Tần Thất Bảo đang ôm làm cho đám quý không biết cô ta định làm gì.

"A Lục, mày lên đi!" Sau khi im lặng một lúc thì Bạch y nữ quý quay đầu nhìn rồi ra lệnh cho tên quý béo nhất bên cạnh.

"A!? Em, em, em không đánh lại hần đâu." Quý béo bị điểm danh thì lập tức lui lại nửa bước, sắc mặt cũng xanh lét còn đầu thì lắc như trống bỏi, lắc mạnh tới nỗi xém chút lắc rớt cả đầu từ trên cổ xuống. Tới lão đại còn bị thương tới bốc khói như vậy thì nó đi lên chẳng phải là bị đánh trực tiếp đến tan hồn phách luôn!?

"Ai kêu mày đánh, mày chỉ cần chạm vào người hần thôi!" Quý khí trên người nữ quý áo trắng bắt đầu khởi động, tươi cười quái dị tới gần quý béo: "Mày chạm vào hần một cái, buổi tối về chị cho mày hương nến cao cấp đặt biệt kia cho mày ăn!"

A Lục vừa nghe tới "Hương nến cao cấp đặc biệt" thì mắt sáng ngời, thịt trên mặt cũng rung lên, nuốt một ngụm nước miếng sau đó lập tức xoay người bay nhanh về phía Phó Thành như là sợ có người tranh giành với nó vậy.

Chạm vào chút thôi mà cũng không phải đánh nhau, cùng lắm bị phát hiện thì bỏ chạy thôi chắc không có chuyện gì đâu.

.....

"Bác sĩ cẩn thận phía sau! Nó ở sau lưng anh kia!" A Lục bay tới phía sau há miệng vờn móng vuốt, khoe miệng chảy nước miếng nhìn ghê tởm vô cùng, thân mình Tần Thất Bảo co rụt lại rồi kêu lên.

"Ai ở sau lưng tôi?" Vì phản ứng có điều kiện nên Phó Thành quay đầu lại nhưng cái gì cũng không thấy chỉ thấy cô gái đang đu trên đùi anh luôn nhìn về phía sau, hoảng sợ đến cả người đều phát run.

Khỏe miệng người đàn ông giật giật sau đó dùng tay ấn huyết thái dương nhưng trong lúc nâng tay thì khuỷu tay vô tình vừa lúc chạm vào quý béo phía sau, trong nháy mắt kim quang lóe lên thì một tiếng hét thảm thiết cũng vang lên, quý béo A Lục chưa kịp làm gì thì đã hồn phi phách tán rồi!

Tần Thất Bảo ngờ ngác nhìn quý hồn tan thành rất nhiều điểm sáng bay bay trước mặt liền ôm chặt lấy rồi cọ vào cái chân trước mặt, giọng nói vừa mềm mại vừa mang theo sự sùng bái: "Bác sĩ thật là lợi hại!"

Phó Thành: "...". Vừa rồi anh chưa có làm gì hết mà, Phó Thành duỗi tay đè huyết thái dương, anh cảm thấy nơi đó càng lúc càng giật mạnh hơn rồi! Xem ra bệnh nhân anh tiếp nhận lần này vấn đề nghiêm trọng không phải chỉ có một đâu!

*

"Thất Bảo, em không thể ôm bác sĩ Phó như vậy được, dễ bị ngã sấp mặt lắm đấy."

"Em xuống trước rồi chị đưa em đi nghỉ ngơi có được không?"

"Ngoan nào, em mau xuống trước đi."

...

Khiếp sợ đã qua những người khác cũng từ tầng ba ào ào chạy xuống, Tiểu Lâm dẫn đầu mấy y tá vội vàng từ thang máy chạy đến vây quanh chân bác sĩ Phó, cúi người nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Nghe lời nào, xuống dưới để mấy chị y tá xem em có bị thương chỗ nào không."

Phó Thành cũng khuyên nhủ nhưng thấy cô cứ cúi đầu vào ống quần của mình không chịu nói lời nào thì duỗi tay xoa xoa đầu cô, động tác rất nhẹ nhàng. Tần Thất Bảo thờ ơ với lời nói của y tá nhưng nghe được giọng nói lo lắng của Phó Thành trên đỉnh đầu thì cơ thể hơi động đậy rồi ngẩng đầu lên.

"Xuống đi, tôi không đi đâu."

Chống lại ánh mắt ngập nước như nai con của cô gái nhỏ cũng nhìn ra được sự sợ hãi và cầu xin trong mắt cô, Phó Thành khẽ thở dài nói đảm bảo.

Tần Thất Bảo chuyển mắt nhìn một vòng xung quanh sau khi xác định bên cạnh tạm thời không có quý thì mới chậm rì rì trượt xuống khỏi chân Phó Thành, sau khi xuống rồi thì nhanh tay bắt được một góc áo của anh nắm trong tay thật chặt.

Tiểu Lâm và mấy y tá thấy thế thì cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm, đưa cô lên trên lầu làm kiểm tra. Đi lên lầu trên thì bác sĩ Phó cũng phải đi theo vì áo blouse trắng của anh đang bị cô nắm nên đành dẫn cô theo phía sau, hình ảnh này giống như cô dâu được người ta nâng vẩy giúp làm mấy y tá vụng trộm che miệng cười.

...

"Cô vào trước đi tôi ở bên ngoài chờ cô."

Phòng kiểm tra chia làm hai gian vì lo chuyện nam nữ khác nhau nên Phó Thành ngồi xuống ghế ở bên ngoài, giao cho Tiểu Lâm đưa người vào trong.

Thời gian đi từ tầng dưới đến tầng trên dọc đường đi không thấy một con quỷ nào nên cảm xúc của Tần Thất Bảo cũng ổn định lại một chút, cô không giống như trẻ con khóc lóc muốn ở bên cạnh bác sĩ Phó nữa mà ngoan ngoãn đi theo y tá vào phòng.

Mà thời gian Tần Thất Bảo đi vào kiểm tra thì Phó Thành bên này mở máy tính tra xem bệnh án của Tần Thất Bảo.

"Tâm thần phân liệt..."

Phó Thành thấy nội dung hiển thị thì sắc mặt cũng nghiêm túc lên, lúc trước anh công tác ở khoa thần kinh cũng tiếp xúc vài bệnh nhân tâm thần phân liệt nhưng bất quá bệnh nhân ở bệnh viện số 2 đều là giai đoạn đầu của bệnh tâm thần, còn nghiêm trọng hơn mới chuyển đến bệnh viện số 3.

Bệnh viện số 3 Yến Kinh nơi Phó Thành làm việc là nơi chuyên trị bệnh nhân có bệnh về thần kinh, bên ngoài thường gọi bệnh viện số 3 là bệnh viện tâm thần.

Phòng của bệnh viện số 3 đều là dành cho bệnh nhân tâm thần phân liệt ở, còn khoa thần kinh bên ngoài chỉ để dùng trong trường hợp cấp cứu cho nên rất nhiều bệnh nhân tâm thần phân liệt ở bệnh viện số 3 đều ở khu nội trú.

"Bác sĩ Phó, có cần đưa Thất Bảo chuyển vào khu nội trú không?" Một hộ lý đứng bên cạnh thấy sắc mặt của anh thì do dự hỏi.

Khu nội trú và khu ngoại trú rất khác nhau: Người ở khu ngoại trú đều là bệnh nhẹ được tự do hoạt động, còn ở khu nội trú thì kín giống như cái nhà giam không một kẽ hở nên hoạt động của bệnh nhân đều bị hạn chế và giám sát cực kì chặt chẽ.

Xem hành vi hôm nay của Tần Thất Bảo lúc phát bệnh đã có khuynh hướng tự sát nên có chút nghiêm trọng rồi. Bệnh tâm thần phân liệt và các bệnh lâm sàng khác triệu chứng không giống nhau nhưng có một điểm chung là không khống chế được cảm xúc khi đó sẽ không còn quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh.

Nếu người bệnh đã chuyển sang giai đoạn cấp tính thì không chỉ xuất hiện ảo giác mà sẽ bị cả chứng ngại về nghe hiểu, sau đó khả năng suy nghĩ sẽ bị hạn chế ví dụ như xuất hiện chứng hoang tưởng và không có căn gác an toàn. Đáng sợ hơn chính là người bị tâm thần phân liệt thì trong đầu luôn có suy nghĩ rất rõ ràng và không có nhận ra là mình có vấn đề về thần kinh, luôn phủ nhận là mình bị bệnh rồi dẫn đến chứng hoang tưởng bị hại về sau sẽ có hành động tự sát.

"Tạm thời sẽ không chuyển." Phó Thành xem xong thì tắt trang web đi rồi mới trả lời.

"Nhưng nếu để cô ấy ở khu ngoại trú thì vừa bất cần một chút cô ấy lại chạy đi.." Y tá nghĩ tới thời đã cảm thấy sợ.

"Tôi sẽ hỗ trợ trông chừng cô ấy, quan sát thêm nửa tháng đã." Phó Thành ngắt lời cô ấy, kiên trì nói.

Tiểu y tá nghe vậy thì cúi đầu không nói nữa vì dù sao cô cũng không phải bác sĩ không có quyền quyết định bệnh nhân sẽ đi hay ở lại.

...

"Bác sĩ Phó, cánh tay cô ấy đã được xem qua cũng bôi thuốc rồi nên không còn gì trở ngại nữa."

Hơn mười phút sau, Tiểu Lâm đưa Tần Thất Bảo đi ra, người phía sau vừa thấy Phó Thành thì liền bước nhanh tới đứng bên cạnh anh, dè dặt cẩn thận nắm lấy góc áo anh.

Phó Thành: "..."

Áo blouse của anh đã bị cô bé này nắm thành nhăn nhúm như đậu phụ khô, trở về còn phải ủi cho phẳng!

"Chúng ta về phòng bệnh tầng 7 đúng không?" Phó Thành nỗ lực khoe miệng không co rút mà tắt máy tính đứng lên hỏi Tiểu Lâm.

"Phải về ạ, thường ngày Thất Bảo đều ngủ giờ này nhưng hôm nay lại phải thức sớm còn bị lấn qua lấn lại nửa ngày, khẳng định là mệt rồi đúng không?" Tiểu Lâm nhẹ nhàng sờ đầu Thất Bảo, thật ra cô ấy không cao hơn Thất Bảo bao nhiêu nhưng sờ đầu cô cũng thuận tay nên đã thành thói quen luôn, trong mắt Tiểu Lâm thì Thất Bảo giống như một đứa trẻ bị bệnh thôi.

"Dạ" Tần Thất Bảo gật gật đầu, không phản đối mà đi theo hai người vào thang máy trở về phòng bệnh ở tầng 7.

*

"Cô có thể nói cho tôi biết lúc này dưới lầu nhìn thấy thứ gì mà khiến cô sợ hãi tới vậy không?"

Sau khi an trí cho bệnh nhân xong thì Tiểu Lâm trở về bàn y tá để Phó Thành và Thất Bảo ở lại phòng bệnh với nhau.

"Tôi nhìn thấy quý, là một nữ quay áo trắng và mấy đàn em của nó." Trong tay Tần Thất Bảo còn nắm góc áo blouse trắng của bác sĩ Phó, nghe vậy thì cô ngẩng đầu nghiêm túc trả lời. Trên người người này mang kim quang, vung tay một cái có thể đánh cho quý hồn phi phách tán nhất định là khác những người trong bệnh viện nên chắc sẽ tin lời cô nói.

"Quý?" Người đàn ông nhíu mày.

"Đúng ạ, tôi có thể thấy chúng nó." Tần Thất Bảo dừng một chút rồi nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ Phó không nhìn thấy sao? Khắp nơi trong bệnh viện đều có mà."

Tần Thất Bảo biết rõ bản thân không có bệnh, càng không phải là bị tâm thần phân liệt chỉ là cô có thể nhìn thấy quý, quý cũng có một số lương thiện chỉ muốn bảm cô hoặc dọa cô nhưng cũng có ác quý muốn giết rồi ăn cô! Cô không có trí nhớ lúc trước vì khi tỉnh lại đã bị đưa tới đây mà ở đây lại đặt biệt nhiều quý, cả một đám đều hung dữ, Tần Thất Bảo chưa ngày nào được ngủ ngon giấc, không lúc nào là không muốn bỏ trốn, cô bị dọa đến mức muốn hòng luôn rồi! Khó khăn lắm bây giờ mới xuất hiện một người như "Đấng cứu thế" có thể khiến quý sợ hãi nên phải nhanh chóng thuyết phục anh ấy đưa cô ra ngoài.

"Đừng sợ nữa, sau này cô sẽ không gặp quý nữa rồi!" Phó Thành nhìn cô gái trước mặt, tóc tai hỗn loạn gương mặt tiêu tụy tái nhợt nhưng đôi mắt lại rất sáng, trong lòng anh sinh ra một chút thương hại nhìn không được mà duỗi tay xoa đầu cô.

Mười tám tuổi là tuổi đẹp nhất của con gái, nên có một tuổi thanh xuân vui vẻ hoạt bát, anh nhớ lúc mình mười tám tuổi còn đang ở trường hăng hái làm đề thi cao đẳng không thì đến sân bóng rổ làm vài trận ngày tháng trôi qua rất tốt đẹp. Nhưng nhìn lại Tần Thất Bảo trước mặt sau khi sinh bệnh thì người không ra người quý không ra quý nữa. Nhìn ngũ quan của cô cũng không xấu nếu như giống như học sinh bình thường chải chuốt mặc đồng phục đeo cặp đến trường thì có lẽ cũng là nữ sinh được người ta yêu thích.

"Bác sĩ Phó, khi nào anh sẽ đưa tôi đi?" Tần Thất Bảo nghe vậy thì trước mắt sáng ngời, cô cho rằng đã gặp được người chịu tin lời mình nói có thể đem cô ra khỏi "bê bối". Kết quả là chưa nói xong thì thấy Phó Thành ở một bên cầm nước và thuốc đưa tới trước mặt cô.

- - - - -

Tác giả có điều muốn nói:

Bác sĩ Phó: Đến đây ngoan ngoãn uống thuốc, uống xong thì sẽ tốt rồi!

Tần Thất bảo: Tôi không bị bệnh!! ('□') ' ———

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mơ mình thành đạo sĩ

Edit: cầm thú

"Trước tiên uống thuốc này đi, Tiểu Lâm nói hai viên thuốc buổi sáng cô vẫn chưa uống." Phó Thành đặt cái ly lên tay Tần Thất Bảo, sau đó đổ từ trong chai ra hai viên thuốc màu xanh nhạt, để trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt cô, "Uống thuốc rồi cơ thể mới khỏe lại nhanh được."

Đối diện với viên thuốc trước mặt, khuôn mặt cô gái xám xịt, ngồi trên mép giường không nhúc nhích, bàn tay vẫn cầm cốc nước, nhưng không nhận lấy thuốc kia.

Cô vốn dĩ không bị bệnh!

Theo lý thuyết mà nói uống xong thuốc này chỉ khiến cơ thể cô xảy ra tác dụng phụ, đầu óc choáng váng, tứ chi không còn sức lực, đừng nói làm chuyện khác, ngay cả ngủ cũng không được ngủ ngon!

"Thất Bảo ngoan, chẳng phải cô không muốn nhìn thấy quý sao? Cô chỉ cần uống thuốc đúng giờ, chúng nó sẽ từ từ biến mất."

Rất nhiều bệnh nhân bại xích với thuốc, Phó Thành thấy thế cũng không quá khó khăn, kiên nhẫn ngồi một bên khuyên nhủ, bàn tay vẫn giữ tư thế đưa ra, cho dù Tần Thất Bảo không chịu uống cũng không rút lại.

"Chúng nó sẽ không biến mất đâu."

Tần Thất Bảo nghiêm mặt, gằn từng tiếng, sau đó gờ tay cầm lấy thuốc trong tay Phó Thành, bỏ vào miệng, bụng ly nước lên uống một ngụm xuống, động tác lưu loát.

Ánh mắt cô gái rất kiên định, khiến Phó Thành ngẩn người, không hiểu sao có chút chột dạ, mở miệng, nhưng không biết nói gì, đành thờ dài, gờ tay xoa

đầu cô, rồi cầm lấy cái ly để sang một bên.

"Tôi mệt rồi." Uống thuốc rồi, Tần Thất Bảo nằm xuống giường, kéo chăn che từ đầu đến hông, trong chăn truyền ra giọng nói buồn phiền.

"Tôi đi ra ngoài, cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe." Trong giọng nói của cô mang theo ý tứ đuổi khách rất rõ ràng, tất nhiên Phó Thành có thể nghe hiểu, vì thế cầm quyển sổ ghi chép đi ra ngoài. Trong lòng anh ngược lại không hề thoải mái, đứng theo góc độ là bác sĩ, có lẽ là do cảm xúc của người bệnh không ổn định, đây là hiện tượng cực kì bình thường, triệu chứng của tâm thần phân liệt, giống y hệt với những người bệnh khác.

...

Phó Thành vừa rời đi, Tần Thất Bảo liền xoay người lại, thò đầu ra ngoài giường, nôn vào thùng rác ở dưới đất.

Thực ra vừa nãy cô không có đem thuốc nuốt vào, chẳng qua chỉ để ở dưới hàm bên dưới đầu lưỡi, rồi uống một ngụm nước mà thôi. Có điều thuốc này không có bao con nặng, thuốc gặp nước tan ra, có không ít nước thuốc chảy vào trong cổ họng, phải nôn miết mới ra được.

Một tay Tần Thất Bảo nắm lấy mép giường, một tay ôm ngực, cố gắng không phát ra tiếng, phun viên thuốc dưới đầu lưỡi ra, sau đó dùng nước súc miệng.

"Khụ khụ..."

Trong miệng đều là mùi đắng chát của thuốc, khiến cô gái phải ho mấy tiếng, giơ tay lấy ly nước đặt trên đầu giường, uống một ngụm lại phun một ngụm, rửa sạch mùi đắng kia.

"Phù..." Làm xong toàn bộ mọi chuyện, Tần Thất Bảo mới nằm xuống giường lại, thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi ngày cô đều phải làm việc này hai lần, đã sớm thành thói quen, nếu không thì thời điểm giống như ban nãy đều uống thuốc vào, như vậy sẽ cảm thấy khó chịu, toàn thân mềm nhũn, ngay cả mí mắt cũng không mở lên nổi.

Cho dù chưa bị quỷ giết chết, cũng sẽ chết vì uống quá nhiều thuốc a!

...

Lăn qua lăn lại cho tới trưa, lại ới thuốc ra, Tần Thất Bảo mệt quá, nằm trên giường không được bao lâu thì ngủ thiếp đi, nhưng cũng không được yên giấc, cô nằm mơ.

Ở trong giấc mơ, cô thấy mình biến thành một đạo sĩ cực kì lợi hại, giống y hệt phim vậy, biết múa kiếm lại biết về bùa chú, những con quỷ bình thường hù dọa cô đến mức run rẩy bầy, cũng bị cô một kiếm xuyên thủng, đánh cho hồn bay phách tán, đám còn lại thì quỷ xuống đất cầu xin tha thứ.

Cô còn mơ thấy con quỷ nam buổi sáng đem cô đẩy từ trên đèn chùm xuống, bởi vì hắn muốn ăn trộm đèn treo của cô nhưng không cẩn thận làm rơi hương nến, cô liền không nể mặt đánh hắn một trận!

*

"Thất Bảo, Thất Bảo, tỉnh dậy đi."

Tần Thất Bảo học theo chính mình trong mơ nhặt kiếm gỗ trên mặt đất lên diệt trừ ma quỷ, nhưng chưa kịp đánh quỷ, đã bị một giọng nói đánh thức.

"Chị Tiểu Lâm..."

Cô đầu tranh mở mắt, tinh thần Tần Thất Bảo rất không vui, cô còn chưa đánh thắng con quỷ nào đã bị gọi dậy, ít ra phải để cô hoàn thành giấc mộng đẹp chứ.

"Không được ngủ nữa, em ngủ từ sáng tới tối, nếu không dậy ăn cơm, cơ thể không chịu nổi đâu."

Tiểu Lâm đưa khăn ướt cho cô, "Lau mặt một chút cho tỉnh ngủ, chị dẫn em đi ăn cơm."

"Dạ."

Tần Thất Bảo không từ chối, ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm khăn lau mặt.

"Bắt đầu từ ngày mai nhất định phải dậy sớm, đi xuống lầu hoạt động với mọi người,

Nhìn cô gái khép hờ mắt, giống như con mèo đang dùng khăn lông lau mặt, sắc mặt cô gái do bệnh nên trắng xanh, Tiểu Lâm liền có chút đau lòng.

Mặc dù tất cả y tá chăm sóc Tần Thất Bảo đều thích kêu cô là "em", nhưng không biết người khác như thế nào, còn Tiểu Lâm thực sự coi Tần Thất Bảo là em gái, cũng thật lòng chăm sóc cô, hy vọng cô có thể sớm khỏe lại.

Nếu không thì tiêu tốn mấy năm trong bệnh viện, đến khi hết bệnh rồi ra ngoài, sẽ gặp khúc mắc với xã hội, dễ dẫn đến suy sụp tái phát bệnh cũ.

"Chị Tiểu Lâm, tối nay ăn gì vậy?"

Thời điểm không gặp quý tư duy của Tần Thất Bảo cực kì rõ ràng, tất nhiên cũng nhìn ra người nào đối xử thật lòng với mình, vì thế mặc quần áo tử tế xong thì bước xuống giường, kéo cánh tay Tiểu Lâm hỏi.

"Còn có thể ăn cái gì, căn tin trong bệnh viện của chúng ta chỉ có chừng đó món." Tiểu Lâm cười thấp giọng nói, "Nhưng mà em có thể tới bàn ăn của y tá, hôm nay chị Tiểu Phương mang theo ớt cay, để chị bảo chị ấy chia cho em một ít."

"Vậy thì tốt quá!"

Tần Thất Bảo vừa nghe thấy ớt, hai mắt liền sáng lên, đặc biệt là chữ "cay" kia, trong lòng không kìm được vui mừng, từ trước đến nay cô cực kì thích ăn cay.

*

Đi theo Tiểu Lâm đến bàn y tá, Tiểu Lâm chào hỏi y tá trưởng xong, kéo Tần Thất Bảo ngồi xuống trước mặt, chia phần cơm trong hộp của mình cho cô.

"Thất Bảo, chị có trộn cơm chung với ớt cay, em ăn thử đi." Y tá Tiểu Phương thấy cô ngồi xuống, liền mở miệng nói.

Trải qua một lần buổi sáng kia, cả đám y tá lầu 7 đều cực kì quan tâm cô, sợ cô lại bị kích thích.

"Cám ơn chị Tiểu Phương." Tần Thất Bảo lông mày cong cong, khuôn mặt lộ ra nụ cười tươi tắn.

"Không cần khách khí, ăn hết rồi chị lại cho em thêm!"

Có thể bởi vì mất trí nhớ, cho nên khí chất của thiếu nữ mười tám trở nên cực kì giống con nít, vẻ mặt tươi cười rất thu hút người, nụ cười đơn thuần như vậy, làm cho người ta muốn đưa hết đồ ăn ngon cho cô.

"Tách tách!"

Chiếc thìa kẹp lấy miếng, cô gái đang định bỏ vào miệng, chợt nghe thấy tiếng chảy nước dãi trên đỉnh đầu.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy một cổ nước dãi trong suốt chảy trước mặt, "lạch tách" nhỏ lên trên miếng thịt của cô.

"Có thể cho ta ăn thử không?"

Phía trên đầu cô, có một tiểu quý bay lượn, bộ dáng tiểu quý khoảng chừng đứa trẻ sáu bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thời điểm nói chuyện nước miếng liên tục chảy "tí tách".

"A!"

Cô gái hét lên một tiếng, lập tức ném đôi thìa đi, lao đảo đứng lên, mới lùi về sau vài bước liền vấp phải chân ghế, ngã xuống đất.

"Thất Bảo làm sao vậy?!"

Hiện tại trời đã tối, người bệnh đều quay về phòng, ngoại trừ Tiểu Lâm và Tiểu Phương phải trực ca, tính luôn y tá trưởng và một y tá khác, tổng cộng bốn người.

Cho nên chỗ hành lang tối đen như mực, trừ bàn y tá bên này, không một bóng người, Tần Thất

Bảo đột nhiên la lên một tiếng, tiếng hét chói tai vang vọng khắp bảy tầng lầu, khiến bốn người sợ tới mức giật mình đứng lên.

...

"Nó... nó muốn ăn ớt của em!"

Vừa nhìn thấy quý, lý trí của Tần Thất Bảo đã bị sợ hãi chiếm chỗ, chân mềm nhũn ngồi dưới đất, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào không trung trước mặt.

Lúc này tiểu quý lần theo mùi hương bay tới hộp đựng cơm, giờ móng vuốt ra, gạt bỏ bí và rau xanh sang một bên, tóm lấy miếng thịt, cắn một miếng.

"Cạp."

Tiểu quý nhìn miếng thịt thêm không chịu nổi, thời điểm cắn dùng lực rất lớn, kết quả không cắn được thịt, mà khiến hai răng nanh trên dưới đập vào nhau!

"Hu oa!"

Không ngờ, tiểu quỷ không ăn được thịt cũng không tới dọa Tần Thất Bảo, nó "Oa" một tiếng ngã bên cạnh hộp cơm òa khóc, vừa khóc vừa la "Thịt, thịt thịt."

Tần Thất Bảo tròn tròn hai mắt, lúc này đã sợ tới mức quên mất, ngây ngốc ngồi dưới đất.

"Thất Bảo, ai muốn ăn ớt của em, nơi này ngoại trừ bốn người chúng ta, đâu còn ai nữa đâu, em nhìn thấy cái gì?"

Trong lòng Tiểu Phuong không kìm được hoảng sợ, vội vàng bước lên kéo cô từ mặt đất đứng dậy.

"Em, hình như em nhìn nhầm rồi."

Tần Thất Bảo nhỏ giọng, đồng thời nắm chặt quả đấm dưới ống tay áo, không muốn người khác nhìn thấy cô khác thường, cô biết, ở đây không ai tin tưởng cô có thể thấy quỷ.

"Không có việc gì thì ngồi xuống ăn cơm đi, nếu không đồ ăn lạnh mất."

Y tá trưởng bảo Tiểu Phuong kéo Tần Thất Bảo ngồi xuống, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một đôi đũa đưa cho cô.

Tần Thất Bảo cầm đôi đũa, cơ thể cứng ngắc không nhúc nhích, hộp cơm này đã bị tiểu quỷ dùng móng bới móc, còn nhỏ nước dãi vào, sao cô có thể ăn được nữa.

"Hu hu... hu hu hu... thịt, muốn ăn thịt!"

Tiếng khóc vẫn còn bên tai, Tần Thất Bảo cố gắng dìm tâm mắt, nhưng tiểu quỷ này cố tình chạy tới trước mặt cô khóc lóc um sùm, vừa khóc vừa lăn lộn trên bàn, bởi vì người khác không nhìn thấy nó, cho nên cứ tới trước mặt cô.

"Tiểu, chị Tiểu Lâm, em muốn về phòng ăn cơm..."

Rốt cuộc Tần Thất Bảo cũng không thể ngồi yên, nghiêm mặt đứng lên, không đợi y tá đồng ý, hai tay run rẩy bung hộp cơm trước mặt, chạy như bay về phòng bệnh 710.

Cô chạy trốn, tiểu quỷ kia càng bay nhanh hơn cô, canh thời gian bước vào phòng nhanh hơn cô một bước, dùng quỷ lực kéo cô vào!

"Cho người, cho người hết những thứ này, đừng quán lấy tôi nữa!"

Cửa phòng "Àm" một tiếng đóng lại, Tần Thất Bảo cảm thấy có một cỗ sức lực không thuộc về mình, không nhận được ném đồ ăn xuống đất, đồ ăn rơi vung vãi.

"Những thứ này ta đều không ăn được! Để ta chỉ người cách đưa thịt cho ta ăn!"

Giọng nói tiểu quỷ bỗng nhiên trở nên bén nhọn, ngũ quan vận vẹo, thất khiếu đồng loạt chảy máu, làm nổi bật làn da trắng bạch, cực kì đã kích mắt người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lão Thất Bảo bị dọa, lại không có trí nhớ, mới trở nên nhát gan tính tình trẻ con như vậy, đợi cô ấy khôi phục trí nhớ liền a ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bác sĩ Phó mỗi ngày bị nhào tới

Editor: Tiểu Tra Nhân

Beta: cầm thú

"A!"

Thấy đáng về con quỷ trở nên khủng bố, Tần Thất Bảo liền muốn xoay người chạy ra cửa, nhưng mới chạy được nửa bước đã bị một cỗ lực lượng kéo lại, nặng nề ngã trên mặt đất.

Về mặt Tần Thất Bảo hoảng sợ, không nghĩ tới con quỷ nhỏ mới sáu bảy tuổi lại có sức lực lớn như vậy, tuy rằng không biết so với nữ quỷ áo trắng buổi

sáng thì ai lợi hại hơn, nhưng mặc kệ là ai thì cũng đủ để giết cô!

"Thịt, cho tôi thịt!"

Tiểu quý dường như có chấp niệm rất lớn đối với "thịt", vừa tới gần vừa lăm bằm trong miệng, mỗi một câu đều cắn răng rít ra.

"Tôi không biết làm thế nào cho cậu ăn thịt! Cậu tự đi tìm người giúp cậu đi, đừng tới tìm tôi!" Tàn Thất Bảo bị lực lượng áp chế không động đậy được, chỉ có thể chống mặt đất lùi về phía sau.

"Không cho tôi ăn thịt, tôi liền ăn thịt cô, ha ha ha..."

Một giây sau con quỷ nhỏ kia đã tới trước mặt cô, gương mặt xanh trắng gần như dán sát vào mặt cô, máu nhỏ lên cổ áo cô, thấm ướt đồ bệnh của cô, nhóp nhép dính dính lại mang theo mùi tanh làm người ta buồn nôn.

Vào lúc này, Tàn Thất Bảo bỗng nhiên nhớ tới mình trong giấc mơ kia, cô thật hy vọng mình có thể biến thành đạo sĩ biết đuổi ma quỷ như trong mơ, chỉ tùy ý vung bàn tay là có thể đánh bọn quỷ tới kêu cha gọi mẹ, quỷ xuống cầu xin mình tha thứ.

Nhưng thật đáng tiếc giấc mơ chỉ là mơ mà thôi, cô bây giờ cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ngồi dưới đất đợi....., con quỷ này tùy ý an bài

.....

"Thất Bảo!"

Ngay tại lúc Tàn Thất Bảo thấy tuyệt vọng, cửa phòng bệnh đột ngột mở ra, Tiểu Lâm Tiểu Phương và y tá trưởng chạy vọt vào, trong tay y tá trưởng còn cầm một cái kim tiêm cỡ trung bình, bên trong chính là thuốc an thần.

"Sao lại hết đồ hết đồ ăn thế kia?" Tiểu Phương nhìn ốt thịt rải đầy đất, có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có ý trách cứ Tàn Thất Bảo, chỉ bước tới giúp đỡ Tiểu Lâm đề cô lại.

"Đừng, đừng tiêm thuốc cho em!"

Nhìn thấy ống tiêm kia, đồng tử cô gái co rút lại, hốc mắt đỏ bừng, không phải cô sợ tiêm, mà cô chỉ sợ sau khi mình bị tiêm thuốc an thần, rồi bị con quỷ kia sắp đặt, ngay cả chính mình chết thế nào cũng không biết!

"Thất Bảo ngoan, tiêm thuốc xong sẽ không sợ hãi nữa."

"Chỉ để em ngủ một giấc thật ngon, ngủ một giấc là được rồi."

Y tá dĩ nhiên sẽ không nghe lời bệnh nhân nói, đặc biệt là khi cô "phát bệnh" nghiêm trọng như bây giờ, đây chỉ là đập hộp com mà thôi, nếu như có ý muốn nhảy lầu xuống, thì lúc đó các cô muốn tiêm thuốc an thần cũng không kịp nữa rồi!

"Bác sĩ Phó đâu? Bác sĩ Phó ở chỗ nào? Em muốn gặp anh ấy!" Tàn Thất Bảo giãy giụa nhưng cánh tay bị đè lại, dùng hết sức lui lại phía sau.

Y tá đi vào, con quỷ cũng ngăn người, tạm thời dừng động tác, nhưng cũng chỉ là trong giây lát mà thôi, Tàn Thất Bảo mất đi thời gian chạy trốn, bây giờ chỉ có thể cùng nó đối mặt, mắt to trừng mắt nhỏ.

"5 giờ rồi bác sĩ Phó đã tan ca, sáng mai chị báo bác sĩ tới với em." Tiểu Lâm cố hết sức mà ấn cánh tay cô, ý bảo y tá trưởng nhanh chóng tìm cơ hội để tiêm cho Tàn Thất Bảo.

"Khanh khách, ta muốn ăn thịt!" Con quỷ cúi thấp đầu, há miệng thật lớn lộ ra hàm răng sắc nhọn, hướng về phía cần cổ trắng nõn của cô gái cầm tới, cùng lúc đó, Tiểu Lâm và Tiểu Phương cũng cùng nhau dùng sức đè lại cánh tay cô, để cho kim tiêm trong tay y tá trưởng đâm xuống.

"A a!"

Kim tiêm đâm vào thịt, dưới sự sợ hãi của cái chết, Tàn Thất Bảo nhắm chặt hai mắt lại nâng tay phải lên, sống chết trước mắt, ngón tay phải theo bản năng làm ra một chỉ quyết, mạnh mẽ quơ trên đầu.

"Bụp!" Một tiếng trầm vang, cùng với tiếng kêu thảm thiết của trẻ con, cảm giác âm trầm áp bách trước mặt biến mất, thiếu nữ mở to hai mắt, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một trận choáng váng ở trong đầu nổ tung, cảm giác vô lực lập tức tràn ngập cả người, trước mắt tối sầm, liền hôn mê bất tỉnh.

.....

"Phù, thật tốt, rốt cuộc cũng tiêm được!"

"Bây giờ ngủ một giấc, ngày mai lại báo tình huống cho bác sĩ Phó nghe, vấn đề của Thất Bảo càng ngày càng nghiêm trọng hơn rồi."

Thấy người hôn mê trên mặt đất, y tá trưởng cùng hai y tá ba chân bốn cẳng đem người khiêng lên giường, sau đó đắp chăn chỉnh tề, trước khi rời khỏi

thì dặn dò Tiểu Lâm xác định thời gian đến phòng bệnh kiểm tra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Lâm lo lắng quay đầu nhìn cửa phòng bệnh 710, rồi cũng vẫn theo y tá trưởng rời khỏi.

*

"Um....."

Tần Thất Bảo bị ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu tỉnh, nằm trên giường ừm ừm vài tiếng, sau đó cố gắng mở to hai mắt.

"Tỉnh rồi?"

Vừa mới tỉnh dậy trong đầu vẫn còn mê man, Tần Thất Bảo nằm trên giường một hồi, lúc này mới nhớ lại chuyện phát sinh tối qua, bỗng nhiên ngồi bật dậy, lại vừa lúc đối diện với Phó Thành đang đứng dưới cuối giường.

Người vẫn giống ngày hôm qua, bên trong mặc áo sơ mi màu xanh, bên ngoài là áo blouse trắng, góc áo đã bằng phẳng, không còn thấy dấu vết từng bị túm qua.

Trên người anh vẫn kim quang lóa mắt, thấy Tần Thất Bảo tỉnh lại, chỉ khẽ cười, sau đó cầm bút và sổ ghi chép đi tới.

Về chuyện Tần Thất Bảo phát bệnh tối qua, buổi sáng Phó Thành đã nghe y tá trưởng nói lại, cho nên sáng sớm đã an bài một bệnh nhân khác thật tốt, rồi cố tình tới phòng bệnh, tính toán hôm nay muốn tự mình mang cô đi làm kiểm tra tinh thần.

""Bác sĩ Phó, tôi..

Thấy Phó Thành tới, trên mặt cô gái vui vẻ, đang muốn mở miệng nói gì đó, lại liếc mắt thấy bóng dáng một con quỷ ở cạnh cửa, tiếng nói ngay lập tức im bật, biểu tình trở nên vô cùng quái dị, giống như bị gì đó chặn ở cổ họng.

Con quỷ kia đứng ở khe hở giữa tường và cánh cửa chật hẹp, hơn một nửa người lộ ra bên ngoài, dường như là bài xích ánh mặt trời ngoài cửa sổ nên mới chạy tới cái góc kia, đầu mặt trong bóng tối, nhìn không rõ vẻ mặt của nó.

""Bác sĩ Phó, hôm nay anh có thể ở bên cạnh tôi được không?"

Tần Thất Bảo nghĩ đến cảnh tượng "quỷ quái" ngày hôm qua liền sợ tới mức mặt trắng bệch, nhịp tim đập nhanh, không kịp suy nghĩ gì thêm, liền nhảy xuống giường, vọt tới ôm chặt lấy eo Phó Thành.

Người cô gái mềm mềm, khi cô xông tới tuy rằng có chút vội vã, nhưng sức lực cũng không mạnh, không như ngày hôm qua ở dưới lầu giống như tên lửa đâm thẳng vào anh làm xương cốt phát đau.

"Bịch, bang bang....."

Cả người Phó Thành cứng ngắc, cơ thể hai người kề sát, anh thậm chí có thể cảm giác được trái tim cô đập kịch liệt, nhanh giống như con nai, tốc độ rất nhanh.

""Hôm, hôm nay tôi không bận."" Cơ thể người đàn ông cứng ngắc, hai cánh tay nâng lên cao, trên tay còn cầm bút và quyển sách, động tác có chút buồn cười.

Trước kia, khi anh còn làm việc ở khoa tinh thần bệnh viện số 2 cũng từng thấy qua một ít người và chuyện kỳ quái, đừng tới vấn đề não loạn linh tính gì cũng có thể bình tĩnh giải quyết, nhưng tình huống lần này, anh thật sự bình tĩnh không được! Phó Thành chưa từng nghĩ tới đầu tiên đến bệnh viện số 3, liền có một cô gái bỏ nhào vào lòng anh, nhào một lần còn chưa đủ, sáng sớm ngày hôm sau lại tiếp tục bỏ nhào, nói thật trước đây anh còn chưa nói chuyện yêu đương lần nào, ngay cả tay con gái cũng chưa từng chính thức chạm qua một lần.

""Vậy bác sĩ Phó anh đừng đi!"" Tần Thất Bảo cũng ý thức được hành vi của mình không ổn, vừa định buông ra, lại thấy con quỷ tránh sau cửa kia bỗng nhiên thò đầu ra, sợ tới mức đem người ôm chặt hơn nữa, cũng vùi mặt vào sâu trong ngực anh, che đi tầm mắt của mình.

Cô vốn là coi bác sĩ Phó thành tấm gỗ, nhưng lại ôm rồi cọ, nói chuyện còn mang theo run rẩy, giống như con mèo nhỏ đang làm nũng, trong lúc vô ý liền cào lòng người ngứa ngáy.

Phó Thành cũng là một người đàn ông bình thường, huống hồ cô gái này tuy rằng tinh thần ở đầu không tốt, nhưng lớn lên lại xinh xắn, cánh tay mềm mại ôm lấy anh, liền nhìn không được đỏ mặt, ho khan vài tiếng, nhân tâm đây người đang chôn trong ngực ra.

""Phó..."

Tần Thất Bảo vừa mới mở to hai mắt muốn nói gì đó, nhưng vừa mới phát ra một tiếng, Phó Thành đã đem một góc áo blouse trắng của mình nhét vào tay cô, nhanh chóng ngắt lời nói tiếp theo của cô, ""Cô nắm lấy cái này, tôi không đi.""

""Được.""

Cô gái mạnh mẽ nắm chặt góc áo màu trắng trong tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phó Thành một cái, cảm thấy kim quang trên người anh càng trở nên sáng hơn một chút, làm con quỷ kia sợ hãi tự động chạy trốn ra bên ngoài cửa.

.....

"Đi rửa mặt đi, tôi đứng ở bên ngoài chờ cô, rửa xong rồi cùng tôi xuống tầng sáu làm kiểm tra.""

Phó Thành ân cần cầm dép lê đưa cho bệnh nhân, sau đó dắt cô tới cửa toilet phòng bệnh, ý bảo cô tự mình đi vào.

Tần Thất Bảo nhìn cánh cửa, do dự một lát, cuối cùng hít sâu một hơi, buông góc áo trong tay ra, đi vào toilet.

Đi theo bác sĩ Phó tuy rằng tốt, nhưng cô cũng không thể lúc nào cũng bám lấy người ta, tắm rửa, ngủ nghỉ, đi WC... rất nhiều lúc đều không thể đi theo, dù sao cũng có thời điểm phải ở một mình.

Nhưng mà thừa dịp "đắc cửu thế" đang đứng ngoài cửa, Tần Thất Bảo cắn chặt răng, dứt khoát cởi quần áo, mở vòi sen bắt đầu tắm, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để tắm, bằng không chờ tới buổi tối bác sĩ Phó tan ca, vậy chỉ có thể cùng quỷ tắm rửa sạch sẽ mà thôi!

.....

Phó Thành đứng ở cửa đợi trong chốc lát chờ không được người đi ra, đang muốn gõ cửa hỏi một chút, kết quả bên trong lại vang lên tiếng nước chảy từ vòi sen, vì thế nhanh chóng lấy tay về, rồi lui lại mấy bước.

Buổi sáng thì tắm rửa cái gì a? Dọa anh giặt cả mình!

*

Chờ khi Tần Thất Bảo tắm xong thay quần áo mới đi ra, đã là nửa tiếng sau, Phó Thành đã không còn trong phòng bệnh, chắc là tạm thời có việc nên rời đi.

"Bác sĩ Phó?"

Thật ra Tần Thất Bảo không tức giận khi người ta rời đi, chỗ này cũng không phải nhà cô, Phó Thành là bác sĩ, ngoại trừ cô ra còn có bệnh nhân khác cần chăm sóc, không có khả năng cả ngày đều ở bên cạnh cô.

Nhưng mà người vừa đi, cô lại sợ hãi, trước khi vào phòng tắm cô thấy con quỷ kia chạy ra khỏi phòng bệnh, nhưng thời gian dài như vậy đi qua, ai biết được có phải nó đã quay lại hay không...

"Bác sĩ Phó, anh ở bên ngoài sao?"

"Chị Tiểu Lâm?"

Mái tóc cô gái còn ướt, bọt nước theo tóc nhỏ giọt xuống, từ cửa toilet đến mép giường, rồi xuống một đường nước.

Tiếng nói của cô không lớn, nếu có người ở bên ngoài chắc chắn có thể nghe thấy, nhưng không có ai trả lời, đành phải đi đến chỗ chuông y tá đầu giường, muốn nhờ mấy chị y tá giúp đỡ cô đi tìm bác sĩ Phó.

.....

"Thiên sư."

Nhưng mà ngón tay Tần Thất Bảo mới chạm tới cái chuông, còn chưa kịp nhấn xuống, một cái đầu quỷ bỗng nhiên từ phía sau nhô ra, trên khuôn mặt xanh trắng mướt theo tươi cười ngọt ngào kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thái độ có gì đó không đúng?

Edit: Quảng thượng

"Cậu, cậu gọi tôi là gì?"

Tần Thất Bảo bị dọa tới nỗi lùi lại vài bước, ngã ngồi xuống gối trên đầu giường, ngạc nhiên khó hiểu mà hỏi.

"Thiên sư tỷ tỷ, ngày hôm qua mạo phạm chị là em sai, em đập đầu với chị."

Tên quý đó thế mà không dọa cô lại nghiêm túc quý xuống đất ở phía trước giường cô mà lạy một cái thật sâu, thái độ nhận lỗi rất tốt.

"Cậu muốn giờ trò gì?" Tần Thất Bảo không tin tiểu quý này thật lòng muốn xin lỗi cô, tối hôm qua nó còn giống như hung thần ác sát muốn ăn thịt cô thế mà chớp mắt lại đột nhiên ngoan ngoãn, là ai thì cũng không tin đâu!

"Ồ trước mặt thiên sư tỷ tỷ, em làm sao dám giờ trò gì chứ, đây không phải là tự tìm đường chết sao?" Tiểu quý còn đang quý trên mặt đất nghe vậy thì nhỏ giọng nói một câu, trong giọng nói còn mang theo sự tủi thân.

"Cậu sao lại gọi tôi là thiên sư tỷ tỷ? Thiên sư nghĩa là gì?" Nghe thấy quý cứ lặp lại hai chữ này, Tần Thất Bảo nghi hoặc hỏi.

"Thiên sư chính là một cấp bậc cao hơn đạo sĩ, trước đó là chân nhân, trước trước nữa là cư sĩ mà cư sĩ chính là... khụ, không đúng, chị là thiên sư thế nào lại không biết hả?" Tiểu quý bẽ bẽ ngón tay giải thích cho Tần Thất Bảo, càng giải thích càng thấy không đúng. Người sau khi chết sẽ biến thành quý khi đó cũng sẽ tự hiểu chuyện của âm phủ, cấp bậc của đạo sĩ tự nhiên cũng sẽ biết rõ.

Nhưng nó thân là một lệ quý lại ngồi giải thích cấp bậc phân chia đạo sĩ cho thiên sư nghe, cái hình ảnh này nhìn thế nào cũng không hợp với lễ thường nha!

"Tôi không phải đạo sĩ, nếu tôi đúng là thiên sư như lời cậu nói thì tôi sẽ còn ngồi ngốc ở đây cho đám quý các người ức hiếp sao?"

Tần Thất Bảo kéo chặt chân trong tay rồi tự đem mình bọc thành một cục, chỉ lộ ra cái đầu nói chuyện, miễn cưỡng tạo ra một tia cảm giác an toàn.

"Nếu chị không phải thiên sư thì em giết chị không phải rất dễ dàng sao? Không cần thiết xin lỗi chị như vậy đâu." Tiểu quý nhin không được trợn trắng mắt, xoay người lộ ra cái gáy cho cô nhìn.

"Chị nhìn nè, ngày hôm qua chị niệm chỉ quyết đánh lên đầu em tới giờ còn bốc khói nè, nếu mà gõ vào mệnh môn thì em có thể đã hồn bay phách tán rồi!"

Tần Thất Bảo nghe vậy cũng tò mò nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy cái gáy của quý có một khe nhỏ đang bốc khói. Cô nhớ rõ lúc trước trên người nữ quý áo trắng bị kim quang của bác sĩ Phó đánh trúng, sau đó bị thương thì cũng có khói bốc ra như thế này.

"Nhưng mà... nhưng mà tôi không biết chỉ quyết gì hết." Cô gái suy nghĩ, hình như tối qua lúc mình ngất xỉu cuối cùng có đuôi tay đánh lên đầu quý một cái nhưng mà cô chỉ tùy ý gõ một cái mà thôi làm sao có uy lực lớn vậy chứ?

"Em thế với trời, vết thương của em đúng là do chị đánh. Nếu em nói dối thì Lưu Vũ em sẽ bị sét đánh!" Thấy vẻ mặt đầy hoài nghi của Tần Thất Bảo thì tiểu quý vội vàng giơ ngón tay lên thề.

"Cậu, cậu là quý rồi... Thiên Lô đánh xuống cũng có ích lợi gì?" Tần Thất Bảo trốn trong chăn run giọng hỏi.

Cô vừa mới lặng lẽ thủ thế nửa ngày nhưng cũng không biết cái chỉ quyết đuôi ma là gì nên đáy lòng cũng không tin lời tiểu quý nói lắm, người sợ sét đánh nhưng chưa nghe qua quý cũng sợ, chỉ có một phách còn có thể bị đánh chết lần nữa không?

.....

"Thất Bảo, cô chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi xuống lầu dưới làm kiểm tra."

Tiểu quý gấp đến độ giậm chân, đang muốn mở miệng phản bác thì thấy phía trước là người đàn ông mang kim quang đi từ cửa vào làm nó sợ tới mức nhanh chóng bay vào toilet núp.

"Bác sĩ Phó!"

Mỗi lần Phó Thành đến luôn là lúc Tần Thất Bảo gặp quý nên cảm xúc lập tức trào dâng kích động tới không khống chế được bản thân, hành động "không nghĩ" mà nhanh chân chạy xuống giường rồi "nhiệt tình" ôm lấy hắn.

"Sao tóc cô còn ướt nhẹ vậy? Tôi đi gọi người giúp cô sấy khô đừng để bị cảm." Bác sĩ Phó thân mình cứng đờ, lấy lý do chính đáng mà đẩy cô ra rồi xoay người muốn ra khỏi phòng bệnh đi về phía bàn của y tá bên kia.

"Bác sĩ Phó, trong ngăn tủ có máy sấy, anh đừng đi!" Tần Thất Bảo động tác nhanh nhẹn giữ chặt góc áo của hắn, quay đầu liếc mắt nhìn cái bóng của quý trong toilet, thấp giọng cầu xin.

"Được rồi tôi không đi." Phó Thành đối với đôi mắt ửng đỏ như thỏ con của cô gái thì cũng không đành lòng đẩy cô ra, do dự chốc lát thì xoay người đi tới trước bàn.

Tần Thất Bảo cũng không "vô si" yêu cầu bác sĩ Phó sấy tóc giúp mình mà chủ động cầm lấy máy sấy, tay vẫn nắm góc áo của bác sĩ Phó cho dù nói gì cũng không chịu buông ra.

Quần áo của bác sĩ Phó tuy rằng không có kim quang nhưng mặc ở trên người hẳn thì ít nhiều cũng dính chút kim quang, nắm trong tay ít nhiều có cảm giác an toàn.

.....

"Tôi giúp cô?"

Máy sấy của bệnh viện là thay phiên dùng vì có mấy bệnh nhân không chịu tắm rửa, lần trước là được đặt ở trên bàn của Tần Thất Bảo, máy sấy này chất lượng khá tốt đầu máy cũng to cầm lên nặng trĩu. Thiếu nữ gầy yếu, sức lực cũng không có mà lại cầm máy sấy lớn như vậy bằng một tay còn lắc lư tới lui thật là có chút không ổn, nhìn có vài phần nguy hiểm chỉ sợ cánh tay cô mỏi thì sẽ đem máy sấy trực tiếp đập vào đầu.

"Không cần, tôi có thể tự mình làm mà!" Tần Thất Bảo quay đầu nhìn bác sĩ Phó cười cười nhưng chưa kịp cười ra miệng thì thấy đầu của quý lộ ra ở trong toilet mà mặt cô cứng lại, tay run lên liền đánh xuống đầu.

"Để tôi làm cho." Phó Thành nhanh tay lẹ mắt mà chụp được máy sấy, bắt đắc dĩ thở dài rồi ấn cô ngồi xuống ghế.

"Thật sự là không cần đâu bác sĩ Phó, tôi chỉ vừa mới bị dọa thôi. Chỉ cần tôi không nhìn về phía toilet thì sẽ không..."

"Đừng nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi đi." Phó Thành vừa nghe Tần Thất Bảo nói thì biết cô lại phát bệnh vì thế nhẹ nhàng vỗ vai trực tiếp ngắt lời cô rồi sau đó sấy tóc giúp cô.

*

Tóc ướt ở đầu ngón tay chảy ra một ít bọt nước, người đàn ông một tay hất nhẹ mấy sợi tóc dài một tay cầm máy sấy sấy khô những bọt nước đó, tuy rằng động tác không thuần thục lắm nhưng lại có mười phần kiên nhẫn làm cho cô gái đang ngồi bất giác đỏ mặt. Đây vốn dĩ không phải trách nhiệm của bác sĩ vì ngày thường sinh hoạt lật vật của bệnh nhân đều là tự mình làm cho dù bị bệnh thì bình thường cũng tự làm được, cũng có người được người nhà bỏ tiền mời y tá làm giúp. Mà Tần Thất Bảo bởi vì có vẻ ngoài đáng yêu nên mấy y tá lâu bảy đều tự nguyện chủ động giúp đỡ cô một chút nhưng thật sự thì cũng không tính là chức trách.

.....

"Bác sĩ Phó, Thất Bảo, hai người đang làm gì vậy?"

Ngoài cửa sổ ánh nắng xuyên qua khe hở giữa lá xanh rọi vào trên mặt thiếu nữ làm thành hai vòng tròn nghịch ngợm nhẹ nhàng di chuyển theo nhịp lá cây đong đưa, không khí vừa yên tĩnh lại hài hòa, hai người một đứng một ngồi giống như một cặp tình nhân.

Lúc một y tá đưa thuốc đi vào thì liền nhìn thấy hình ảnh ấm áp như vậy nên lập tức ngăn cản cả người.

"Chị Trần, bác sĩ Phó giúp em sấy tóc ạ." Tần Thất Bảo thấy có người đi vào thì mặt càng đỏ hơn, tay chân cũng không biết nên đặt đâu, cúi đầu nói.

"Đương nhiên là chị nhìn thấy bác sĩ Phó đang sấy tóc giúp em." Cô chỉ tò mò là sao bác sĩ Phó lại có lòng giúp bệnh nhân sấy tóc thôi.

Tiểu Trần lấy lại bình tĩnh kìm nén không đem nghi hoặc trong lòng ra hỏi, cô đi lên phía trước rồi đặt thuốc ở trên bàn sau đó rót một ly nước.

"Tinh thần cô ấy không tốt lắm, vừa nãy suýt nữa thì đập máy sấy vào đầu." Phó Thành chủ động giải thích một câu.

"Thì ra là vậy, buổi sáng lúc đổi ca tôi cũng nghe nhóm Tiểu Phuong nói." Tiểu Trần nghe vậy mới bừng tỉnh mà gạt đầu.

Tóc của Tần Thất Bảo rất dài nhưng mà lúc sau Phó Thành cũng biết phương pháp nên sấy cũng càng lúc càng mau, không bao lâu thì đã khô rồi.

"Được rồi, uống thuốc trước đi đã, uống thuốc xong rồi đi với tôi xuống lầu dưới."

Đưa máy sấy cho Tiểu Trần xong, Phó Thành lấy nước và thuốc đặt trước mặt thiếu nữ, tận mắt nhìn cô uống thuốc và nước.

"Tôi đi vệ sinh." Tần Thất Bảo giống như ngày thường giấu thuốc trong miệng chỉ uống nước thôi, sau đó chạy tới nhà vệ sinh đóng cửa rồi nhả thuốc xuống bồn cầu, cô súc miệng rửa tay rồi lau khô miệng mới đi ra.

Tiểu quý trong toilet đã thừa dịp y tá đi vào mà chuồn ra khỏi cửa, nhưng Tần Thất Bảo cũng không dám buông lỏng cảnh giác một mực đi sát bên cạnh Phó Thành, đuôi tay túm chặt một góc áo blouse trắng, đi theo hẩn ra khỏi cửa.

*

"Thiên sư tỷ tỷ, chị vẫn chưa tin em phải không?" Lúc Tần Thất Bảo đi làm kiểm tra, tiểu quý kia liền từ khe cửa chui vào.

Trong phòng kiểm tra chỉ có cô và nữ bác sĩ những người khác đều chờ ở bên ngoài hành lang cho nên cô cũng không có cách nào kéo bác sĩ Phó vào cùng.

"Tin tưởng cậu cái gì? Cậu thật tình muốn xin lỗi thì cách xa tôi một chút!" Tần Thất Bảo thấy tiểu quý thì theo bản năng lui về phía sau nhưng cô đang

ngồi trên ghế dựa trong phòng kiểm tra, hai ngón cái đều bị kẹp cảm ứng nên không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc quý kia xoay vòng vòng quanh ghế dựa, vừa bay vừa nói chuyện với cô.

"Chỉ cần thiên sư tỷ tỷ giúp em, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chị nữa!" Tiểu quý dùng trước mặt cô giờ tay đảm bảo.

"Giúp cậu cái gì?" Khoảng cách với tiểu quý gần như vậy nên khi Tần Thất Bảo nói chuyện giọng hơi run rẩy, bởi vì quá lo lắng nên quên mất còn một nữ bác sĩ trong phòng này, người khác nhìn thấy hành động nói chuyện với không khí như vậy thật sự không thể xem là bình thường được.

"Em muốn xin thiên sư tỷ tỷ giúp em báo thù, em là bị cha kế hạ độc giết chết. Em muốn trở về ngôi nhà kia giết hắn!" Lúc quý nói những lời này thì tay gắt gao nắm chặt đôi mắt trở nên đỏ bừng, có khả năng sắp biến về nguyên hình.

"Tôi không ra khỏi bệnh viện được thì làm sao giúp cậu báo thù được?" Tần Thất Bảo lấy hết can đảm nói: "Cậu không phải lợi hại lắm sao? Tự mình đi đi!"

"Cửa nhà có dán bùa em không vào được cũng không ra được, mẹ em không biết em bị cha kế hại chết, vẫn yêu thương ông ta." Tiểu quý rất kích động, trong mắt có huyết lệ.

Vốn dĩ nó có thể tự mình báo thù nhưng cha kế nó thất nghiệp nên không ra khỏi cửa, nó ở tiểu khu ngồi xỏm vài lần nhưng không gặp được người, còn bản thân bị ánh mặt trời ảnh hưởng làm cho tiêu tan quý lực, nó nôn nóng muốn báo thù nên mới trở về tìm Tần Thất Bảo hỗ trợ.

"Tôi, tôi không biết cách giúp cậu..."

Tần Thất Bảo không ngờ thân thế của tiểu quý lại phức tạp như vậy, trong sợ hãi còn mang theo chút đồng tình nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

"Khẳng định là chị vẫn chưa chịu tin em, bây giờ em đi tìm chứng cứ cho chị xem, chứng minh là em không có lừa chị!" Tiểu quý thấy thái độ của Tần Thất Bảo thì oán hận duỗi tay lau huyết lệ, xoay người từ khe cửa bay ra ngoài.

"Tốt rồi, kiểm tra đo lường kết thúc rồi, cô xuống dưới đi."

Nữ bác sĩ luôn lăng lẳng quan sát động tĩnh của Tần Thất Bảo, chờ đợi một hồi, tiến lên dọn dẹp dụng cụ; sau đó đến chỗ máy tính in kết quả thí nghiệm ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có người nói vì sao tiểu quý không tự mình đi báo thù, tôi liền bổ sung thêm hai chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chuông chiêu hồn không thể đóng đũa!

Edít: Cầm thú

Beta: Đại tổng quản

Tần Thất Bảo làm một loạt các kiểm tra, sau cùng cầm bản báo cáo kiểm tra đi ra cửa, tiểu quý đã biến mất, nhìn chung quanh không thấy nó đâu, xem ra thật sự đi tìm chứng cứ rồi.

"Xong rồi hả?" Phó Thành vẫn đứng chờ trên hành lang, nhìn thấy Tần Thất Bảo cầm một chồng giấy báo cáo đi ra, hắn chủ động đi tới.

Bên ngoài phòng thí nghiệm của khu nội trú bệnh viện không có nhiều người xếp hàng lắm, nghe thấy có người gọi mình, Tần Thất Bảo liếc mắt nhìn sang chỗ Phó Thành, đôi mắt lập tức sáng lên, bộ dạng như con thỏ nhanh chóng nhảy qua.

"Bác sĩ Phó ~"

Cô gái hai tay dâng bản báo cáo lên, mềm mại dịu dàng gọi một tiếng, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của anh vươn bàn tay nhỏ ra, túm một góc áo blouse trắng.

"Cô muốn nắm thì cứ nắm đi, đi đường cẩn thận một chút đừng ngã là được."

Phó Thành bắt đầu dĩ bất cười, cũng không ngăn cản, cầm bản báo cáo xoay người dắt theo cô đi lên tầng.

Kết quả kiểm tra cực kì không tốt, ví dụ như hay lo lắng, khả năng điều khiển cảm xúc cùng với rất nhiều hạng mục chỉ tiêu đều vượt qua mức bình thường.

Trong phòng bệnh, Phó Thành cầm bản báo cáo, càng đọc càng nhủ mày, Tần Thất Bảo ngoan ngoãn ngồi trên giường, kéo góc áo của anh, nhìn biến hóa trên khuôn mặt anh, liền đoán được kết quả không tốt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, làm trắc nghiệm tinh thần tổng cộng lại có vài lần, nhưng lần nào cũng có quý xuất hiện ở bên cạnh hù dọa hoặc là quấy rối cô!

Bị giật mình như vậy, tim cô có thể không đập mạnh, không lo lắng hay không? Kết quả bình thường mới đúng là không bình thường!

"Có lẽ phải tăng lượng thuốc lên một chút." Phó Thành cẩn thận xem xong báo cáo, rồi sau đó mở ngăn kéo ra bỏ vào, đưa ra quyết định.

"Bác sĩ Phó, có thể dùng tăng thêm thuốc không?" Tần Thất Bảo nghe vậy vội vàng kéo ống tay áo anh hỏi.

Căn bản là thêm thuốc hay không đều không sao cả, dù sao lần nào cũng nhỏ ra, nhưng quan trọng là hai viên thuốc đã khó khăn lắm rồi, nếu ba viên đặt dưới đầu lưỡi, đảm bảo không thể nói chuyện rõ ràng, đến lúc đó sẽ khiến người ta nghi ngờ.

"Không được, kết quả kiểm tra lần này rất tệ, nhất định phải thêm một viên thuốc." Phó Thành nghiêm túc nói.

"Có thể kiểm tra lại lần nữa hay không? Vừa nãy khi làm kiểm tra cảm xúc của tôi bị người khác ảnh hưởng, làm lại lần nữa kết quả đảm bảo sẽ không tệ như vậy đâu!" Tần Thất Bảo kích động nói.

Tiểu quý đi tìm chứng cứ, một lát chưa chắc đã về, hiện tại đi làm kiểm tra đảm bảo không thành vấn đề!

"Trong phòng thí nghiệm ngoại trừ bác sĩ Lưu, không còn ai nữa." Phó Thành âm thầm từ chối, tất nhiên không ủng hộ cách nói của cô.

"Vậy trước có thể thêm nửa viên thuốc có được không, mỗi lần uống tôi đều không thoải mái, choáng váng đầu óc muốn nhỏ ra, cơ thể lại không chút sức lực, mềm nhũn, chỉ muốn đi ngủ..."

Cảm xúc của Tần Thất Bảo suy sụp, ngay cả giọng nói cũng nhỏ xuống, bàn tay nhỏ nắm góc áo Phó Thành nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt đỏ ửng.

"Thuốc vẫn phải tăng lên, hai tuần sau chỉ tăng nửa viên, hai tuần sau nữa thì tăng lên ba viên." Phó Thành thấy bộ dạng của cô đáng thương, không nhịn được giờ tay xoa đầu cô, giải thích.

"Được rồi." Thiếu nữ nghe vậy cúi thấp đầu, chỉ có thể đồng ý.

Chuyện thêm thuốc, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nghĩ ra cách giải quyết, nhưng còn thời gian hai tuần, từ từ nghĩ cũng kịp, chẳng qua cố gắng tranh thủ hai tuần sau làm kiểm tra tinh thần một lần nữa.

...

Phó Thành ngồi trong phòng bệnh nói chuyện với Tần Thất Bảo một hồi, sau đó có chuyện phải về văn phòng, thời điểm hần ra ngoài liền gọi y tá vào trong bồi cô.

Thật sự rất không khéo, bác sĩ Phó vừa bước chân ra khỏi cửa, tiểu quý liền từ ngoài bay vào, cũng mặc kệ có ai ở đây hay không, lập tức như một con gió bay tới đầu giường, kích động chỉ tay vào đi động trong túi y tá.

"Cái này, bên trong cái này có tin tức, đặc biệt đưa tin của em, thiên sư tỷ tỷ, chị mau xem đi!"

Chẳng biết hỏi này tiểu quý chạy đi đâu, chắc là trộm đi động người khác hoặc là máy tính của bệnh viện, tra tin tức về cái chết của chính mình, sau đó chạy như điên về để chứng minh cho cô xem.

Tần Thất Bảo không có trí nhớ trước đây, đến bệnh viện cũng không dùng điện thoại, nhưng cô biết thao tác căn bản, dưới sự "uy hiếp" của tiểu quý mượn điện thoại của y tá, bật browser tìm tin tức.

"Đúng, là cái này, là cái này!" Nhìn thấy màn hình hiện lên, tiểu quý vui mừng chỉ vào.

Trong ô tìm kiếm tiểu quý nói cho Tần Thất Bảo biết, bắt đầu đánh vào mấy chữ "Lưu Vũ", "Tiểu khu Tây Hoa", "trùng độc".

"Thất Bảo, em đang tìm kiếm cái gì vậy? Đừng xem mấy tin tức này, rất dọa người nha."

Tìm đúng trang rồi, Tần Thất Bảo đang định nhấn vào xem, nhưng y tá bên cạnh vội vàng dùng tay che màn hình, định lấy lại đi động.

Tin tức đứng đầu hot search Weibo này cô đã sớm xem qua, bên trong có đứa trẻ chết thảm, uống phải thuốc độc cơ thể lại bị cấm vài nhát dao, mặc dù ảnh chụp đã được che, nhưng vẫn nhìn ra cơ thể người bị chết rất thảm.

Thất Bảo vốn là người bệnh, nếu như bị mấy hình ảnh này kích thích, bệnh tái phát thì không tốt chút nào.

"Không sao đâu, chị Tiểu Hà em không sợ đâu."

Tần Thất Bảo đẩy bàn tay y tá ra, cố chấp nắm chặt di động, xoay người sang một bên, tiện thể tránh khỏi tầm mắt "hóng bóng" của tiểu quý.

Sau khi xem xong tin tức, trên màn hình dừng lại hình ảnh cuối cùng của nạn nhân trước khi chết, hai mắt đã được làm mờ, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều, vẫn có thể nhìn thấy được đứa bé trong tấm ảnh cười rất rực rỡ, làn da trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, cười rộ lên còn có hai lúm đồng tiền, vô cùng ngây thơ đáng yêu.

...

Cái "Người chết" trong tin tức này còn đang bay lượn lơ bên cạnh cô, nhưng ngược lại so sánh hai cái với nhau, thì hình ảnh và văn bản hiện lên trên màn hình điện thoại thật sự không đáng sợ.

"Đây là ảnh chụp hai năm trước của em trong nhà trẻ, sau khi mẹ em kết hôn với cha kế, em liền không chụp ảnh nữa." Tiểu quý một bên nói.

Tần Thất Bảo nghe vậy quay đầu nhìn nó một cái, quả nhiên phát hiện có chút không giống, ngũ quan y hệt, làn da cũng trắng, nhưng khuôn mặt không còn nhỏ nhắn mũm mĩm đáng yêu, mà rất gầy hai má hóp lại.

"Có phải chị cảm thấy ngày trước em đẹp hơn đúng không? Mẹ em đi làm, cha dượng ở nhà không cho em ăn, mấy ngày mới có miếng rau xanh ăn, cho nên em gầy đi rất nhiều."

Tiểu quý thấy Tần Thất Bảo nhìn mình chăm chăm, có chút tự ti cúi đầu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của mình.

"Không có gì, em vẫn rất đáng yêu."

Chẳng trách tiểu quý vừa thấy thịt bộ dạng liền như điện nhào lên cướp, hóa ra hai năm qua chưa từng được ăn no, càng không được ăn thức ăn mặn.

Tần Thất Bảo cúi đầu nhìn di động lần nữa, nhìn chăm chăm khuôn mặt cười sáng lạn của em bé, bổ sung thêm một câu, "Nếu em không làm chị sợ thì càng đáng yêu hơn rồi."

"Hiện tại sao em dám chêu chọc thiên sư tỷ tỷ! Em đang nhờ vả xin chị giúp đỡ, để em báo thù!" Tiểu quý nghe vậy lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt cầu xin.

Y tá đứng một bên thấy thiếu nữ nhìn chăm chú hình đứa trẻ đã chết trên màn hình, xong nói như vậy, da gà lập tức nổi lên, vội vàng giắt lại điện thoại, "Thất Bảo, đã nói em đừng đọc mấy cái này mà."

"Em biết rồi, em không xem nữa." Tần Thất Bảo ngoan ngoãn gật đầu đáp.

Hồi nãy cô quá mức chăm chú, nên không chú ý có người bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt chị Tiểu Hà có vẻ bị dọa không ít.

*

Nhìn thời gian đưa tin, Tần Thất Bảo cực kì đồng tình với tiểu quý, hơn nữa xác định nó không nói dối, lại vâng lời cô, cho nên cảm giác sợ hãi không còn mãnh liệt nữa.

"Chị có thể giúp em như thế nào?"

Giả vờ ngủ để y tá rời đi, xong Tần Thất Bảo ngồi dậy, nhìn về tiểu quý phía cuối giường, do dự mở miệng.

Cô tự nhận là không biết làm gì để giúp người ta, nhưng tiểu quý quán cô như vậy, tốt xấu gì cũng nên hỏi thăm một chút.

Nhưng nó đáng thương như vậy, bị cha dượng ngược đãi, mẹ ruột cũng không quan tâm, bây giờ bị giết hại, hung thủ lại nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, mà nó thì biến thành lệ quỷ, quanh quẩn ở nhân gian không đi đâu thai cũng không thể báo thù.

"Thiên sư tỷ tỷ chỉ cần giúp em đi vào nhà là được, trên cửa có lá bùa ngăn cản." Tiểu quý vội vàng nói.

"Bùa... đúng rồi, lúc chị vừa tới liền thấy trong balo có mấy thứ giống như bùa chú!"

Tần Thất Bảo chợt nhớ tới chuyện này, xuống giường xô dép vào, chạy tới ngồi xổm trước bàn, mở ngăn dưới ra, lấy balo từ trong ra.

Balo màu xanh, cũng khá cũ, nhưng bên trong phồng lên, tất nhiên chứa không ít đồ.

Tần Thất Bảo lấy balo từ trong tủ ra, sau đó mở khóa, lấy mấy vật ra ngoài.

"Thiên sư tỷ tỷ, chị nói mình không phải đạo sĩ, vậy chị nói thử xem chị lấy mấy thứ này ở đâu?!"

Tiểu quý thấy thiếu nữ lấy một đồng bùa màu vàng ra, một túi đựng mực đỏ, hai chiếc bút lông, còn có lư hương đủ loại đạo cụ, liền lên tiếng tỏ cáo.

"Những thứ này chị cũng không biết ở đâu ra, chuyện trước đây chị không còn nhớ rõ nữa."

Tần Thất Bảo thấy nhiều đồ, nên dốc ngược cái balo lại, đổ hết mọi thứ ra ngoài.

"Oa, đây là cái gì?"

Vật rằm rằm rớt xuống đất, Tần Thất Bảo thấy bên trong có vật nhỏ phát sáng, giờ tay cầm nó lên, phát hiện là một cái chuông màu bạc, nhỏ nhắn tinh xảo.

"Đừng lắc, đó là chuông chiêu hồn!"

Tiểu quý vẫn đắm chìm trong câu nói "Chuyện trước đây không còn nhớ rõ nữa" chưa kịp hồi phục tinh thần, đột nhiên nghe thấy tiếng đĩnh đang, vội vàng xông lên giữ tay Tần Thất Bảo.

"A! Em làm cái gì vậy?!"

Mặc dù đã sớm tin tưởng, giảm bớt sợ hãi đối với tiểu quý, nhưng khi cánh tay lạnh buốt của tiểu quý chạm tới tay cô, Tần Thất Bảo vẫn la lên, tóc gáy toàn thân dựng lên.

"Rất nhiều đạo sĩ sử dụng chuông chiêu hồn, dùng để gọi hồn, nhưng chị không thi chú, sẽ dẫn các cô hồn dã quỷ ở xung quanh tới đây!" Tiểu quý giải thích nói.

Nó còn muốn Tần Thất Bảo giúp mình quay về nhà báo thù, tất nhiên không để mấy tiểu quý khác chiếm lợi thế!

"Sẽ dẫn rất nhiều quỷ tới?!"

Cô gái nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, theo bản năng quay đầu nhìn ra cửa, quả nhiên, ngoài cửa đứng một nữ quỷ tóc dài!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Em... Em có thể làm em trai chị không?

Edit: Cúc Koo

Beta: Đại Tổng Quân

"Cút đi!"

Nhìn Tần Thất Bảo bị dọa phát sợ, tiểu quý lập tức bay tới trước cửa, dữ dằn kêu một tiếng, cả người tò ra quỷ khí màu đen, khiến nữ quỷ kia sợ hãi chạy đi mất.

Tiểu quý này nhìn nhỏ vậy, không ngờ lại là ác quỷ, còn dữ như thế, thật đáng sợ!

"Bên này, Luru Tiểu Vũ, bên này còn nữa."

Tên của tiểu quý là Luru Tiểu Vũ, nó đã sớm nhấm nháp với Tần Thất Bảo rất nhiều lần nhưng cô còn không dám nhìn nó chứ nói chi là gọi tên? Đây chính là lần đầu tiên cô gọi tên nó.

"Không vấn đề gì, cứ để em giải quyết hết cho."

Hai mắt Luru Tiểu Vũ sáng rực, cảm thấy vô cùng hưng phấn, thiên sư tỷ tỷ đã chịu gọi tên nó, đã vậy còn tán thành với nó, nó nhất định sẽ không làm cô thất vọng.

Thế là Luru Tiểu Vũ vì muốn Tần Thất Bảo thật lòng giúp nó về báo thù, tinh thần tăng lên 200%, tổng cổ mấy con quỷ ở xung quanh đi, thậm chí trong đó còn có cả ác quỷ.

"Em mạnh như vậy... Có thể, có thể làm em trai chị không?"

Tần Thất Bảo thấy những con quỷ xuất hiện xung quanh đều bị Luru Tiểu Vũ đánh chạy mất, nhịn không được mở miệng hỏi.

Nếu có Luru Tiểu Vũ làm em trai, vậy thì cô sẽ không cần quần lấy bác sĩ Phó một cách mất kiểm soát nữa, cũng không bị bắt uống nhiều thuốc như thế. Luru Tiểu Vũ có bản lĩnh lớn, có thể đuổi đánh những con quỷ khác, nói không chừng nữ quỷ áo trắng lúc trước cũng không đánh lại nó!

"Không được, em báo thù xong thì chắc chắn sẽ bị quý sai đưa tới địa phủ, quý giết người là vi phạm luật của địa phủ, sẽ bị giam ở địa phủ chịu phạt." Luru Tiểu Vũ lắc đầu, có vẻ uể oải.

"Vậy sao em còn muốn báo thù? Bỏ đừng cậu giết em, em báo thù mà còn bị phạt! Lỡ cỡ nào chứ!" Tàn Thất Bảo nghe vậy kinh ngạc nói, cô còn không biết Quý giới còn có luật như thế này. Nhưng mà suy nghĩ kỹ chút thì cũng có lý, quý và người vốn đã tách biệt, tội phạm thì sẽ có luật pháp xử lý, nếu để quý tùy tiện giết người, vậy xã hội coi như loạn lớn!

"Nếu không em đừng đi báo thù, ở lại làm em trai chị, không phải em đã nói chị là thiên sư sao? Vậy nếu ngày nào đó chị phục hồi trí nhớ thì sẽ dẫn em đi đâu thôi, thế nào?" Hai mắt thiếu nữ xoay vòng vòng, cố gắng mỉm cười hỏi.

So với những con quý khác, Luru Tiểu Vũ có vẻ dễ gần hơn nhiều, chỉ cần không hiện nguyên hình, giữ hình dạng một đứa trẻ 6, 7 tuổi, Tàn Thất Bảo vẫn tạm chấp nhận được.

Không đúng sao, hôm nay nó đều không chủ động hù dọa, nghe lời giữ khoảng cách với cô, đáng vẻ ngoan ngoãn nịnh nọt, nhìn quen rồi cũng không thấy sợ nữa.

"Không! Em nhất định phải báo thù! Nếu không dù có uống canh Mạnh Bà em cũng không quên được! Không giết ông ta em sẽ không cam tâm!" Tiểu quý giơ tay lên thành năm nắm đấm, trong mắt tràn đầy sự thù hận.

"Thằng nhóc quạ đen này, chất lượng canh Mạnh Bà sao có thể tệ vậy? Nếu mà như em nói thì Mạnh Bà đã sớm bị địa phủ đuổi việc!" Tàn Thất Bảo nhìn không được phản bác.

"Thiên sư tỷ tỷ, chị tới địa phủ rồi hả?!" Luru Tiểu Vũ nghe vậy thu lại sự hung ác trên mặt, mặt hâm mộ nhìn cô.

"Chị không biết, cho dù có đi rồi thì chị cũng không nhớ." Tàn thất Bảo lắc đầu.

"Vậy sao chị biết canh Mạnh Bà có chất lượng tốt?!" Tiểu quý tò mò hỏi.

"Chị ngây ngốc ở bệnh viện lâu vậy còn chưa từng thấy ai nhớ được kiếp trước, cậu nhìn đi, bọn họ còn không tin có quý nữa, còn xem tôi là người bệnh tâm thần, người bên ngoài đoán chừng cũng giống vậy, vậy canh Mạnh Bà chất lượng không tốt hả?"

Tàn Thất Bảo nói như chuyện đương nhiên, trong giọng nói còn mang theo chút căm hờn, ở đây cô không nơi nương tựa, mặc dù mấy chị y tá rất quan tâm cô nhưng đều nghĩ cô bị bệnh.

Cho nên có đôi lúc cô hi vọng, có một ngày tất cả mọi người có thể nhìn thấy quý giống cô, bởi như vậy thì tất cả người trong bệnh viện cũng bị điên, cũng sẽ không xem cô là người điên.

"Nhưng mà, Thiên sư tỷ tỷ, em vẫn muốn báo thù." Tiểu quý nghe vậy cúi đầu nói.

Báo thù là chấp niệm của nó, không thể vì vài lời khuyên của người khác mà buông bỏ được.

"Em muốn xuống Địa ngục thì chị cũng không ngăn được, chị không có gì để giúp, nhưng thấy em giúp chị đuổi nhiều như vậy quý, có thể lấy chút đồ trong kia của chị coi có gì cần dùng đến, chị cho em mượn."

Tàn Thất Bảo không tiếp tục khuyên, đưa tay chỉ vào đồng hồ trước mặt, đứng dậy đi về giường.

Những vật này với cô mà nói tạm thời không có tác dụng gì, những lá bùa này rất đẹp, nhưng trông thì ngon mà không dùng được, không có chú ngữ, cần bản khải không thể dùng!

Về phần những đồ khác như lư hương chu sa, cũng là đồ vô dụng với cô, Luru Tiểu Vũ có thể sử dụng, cho nó cũng không sao.

"Cái này, những thứ này cho em mượn thật hả?!"

Tàn Thất Bảo không thấy sao, tiểu quý nghe vậy lại tròn tròn hai mắt, vẻ mặt không thể tin.

Mấy thứ này đều là đồ đạo sĩ hay mang theo, không nói tới cái khác, chỉ cần mấy lá bùa do Thiên Sư viết cũng vô cùng quan trọng rồi, đổi lại những đạo sĩ khác, đừng nói là cho quý mà bán cho người khác cũng không nỡ đó!

"Em đừng đem đi phá đó!" Tàn Thất Bảo nhìn đáng vẻ hưng phấn Luru Tiểu Vũ, bỗng có chút hối hận, tiến lên che đồng hồ của mình lại.

Những lá bùa này cô không biết có tác dụng gì, nhưng Luru Tiểu Vũ rõ ràng là biết.

"Em không phá đâu, mấy lá bùa này với em cũng vô dụng, em chỉ cần một cái, có thể làm cho em thuận lợi vào trong nhà là được." Tiểu quý đưa tay nắm lấy một lá bùa vàng không có chữ nào, cười hi hi nói.

Lá bùa không có gì này có thể để nó để nhờ hồn thể, sau đó không bị trấn trạch phù uy hiếp thuận lợi vào nhà.

"Không cần gì nữa à?" Thấy nó tự giác như thế, Tần Thất Bảo cũng ngẩn người.

"Đương nhiên không cần, chị toàn vẽ bùa tán công, em cũng không muốn chết thêm lần nữa!"

Tiểu quý thấy cô tiện tay cầm một lá "Ngũ Lôi phù", đột nhiên lắc đầu, mặt trắng bệch bay ra xa mấy mét.

Thiếu nữ thấy thế quay đầu nhìn lá bùa trên tay, bỗng nhiên có một chủ ý.

*

"Được rồi, đừng khóc nữa, con nó đã mất hơn một tháng, em khóc thế này nó ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ buồn."

Lúc này, trong một khu chung cư cao cấp nằm gần bệnh viện Đệ Tam, một người phụ nữ nhìn mấy đứa học sinh cùng chung cư mình mặc đồng phục tiểu học chạy qua chạy lại trước mặt, bỗng dừng chân, bụm mặt ngồi xồm xướng.

Một người đàn ông theo sát cô ấy cũng ngồi xồm xướng, ôm cô an ủi.

Người phụ nữ này chính là Trần Diệp - mẹ của Luru Tiểu Vũ, lúc trước cô ấy là một lập trình viên, nhưng sau khi con trai chết thì đã từ chức.

Lương của lập trình viên không thấp, trình độ của Trần Diệp lại cao, những năm gần đây cũng để dành không ít tiền tiết kiệm, chỉ có điều bình thường công việc nhiều, thường xuyên tăng ca, vốn không có thời gian chăm sóc con cái, nên thường giao hết việc chăm con cho chồng mình là Vương Kiến Quốc.

"Đều do mẹ không tốt... Trước đây em không nên chỉ ôm công việc khur khur, nếu em chăm sóc Tiểu Vũ thật tốt, nó sẽ như những đứa bé này, vô cùng vui vẻ đi học rồi về nhà... Huhuhu..."

Trần Diệp suy sụp bụm mặt khóc lớn, nửa năm trước con trai cô sinh bệnh nằm viện vậy mà cô không thềm dành chút thời gian để chăm lo, vào tháng trước làm cho Luru Tiểu Vũ lên chạy đến tìm, kết quả trên đường bị kẻ xấu làm hại.

Người kia cho Luru Tiểu Vũ uống thuốc độc, còn đâm mấy nhát lên người nó, tới sáng ngày thứ hai thì thể mới được công nhân vệ sinh phát hiện ở trong đồng rác trong ngõ nhỏ, đã hoàn toàn thối rữa.

Nghĩ tới điều này, trái tim Trần Diệp nhói đau không chịu nổi, khóc tới mức không thở được... Tiểu Vũ của cô, lúc chết nhất định vẫn nghĩ tới người mẹ vô trách nhiệm này sao không tới thăm nó, nhất định nó rất đau, rất khó chịu!

"Không phải lỗi của em, là do anh vô dụng, em kiếm tiền là để nuôi gia đình, anh là một người đàn ông lại không thể gánh vác cùng em, không kiếm được tiền không nói mà cả con trau mình cũng trông coi không xong, để nó trốn khỏi bệnh viện bị người giết hại, là do anh vô dụng! Vô dụng, anh thật vô dụng...!"

Vương Kiến Quốc cũng vô cùng kích động, đưa tay đánh mạnh vào đầu mình như muốn đập bẻ đầu vậy.

"Kiến Quốc, anh đừng như vậy!"

Hai người làm ồn ào khiến không ít người qua đường nhìn qua, Trần Diệp nghe thấy tiếng đánh cũng không quan tâm mình đang khóc, quay lại dùng sức ôm lấy tay Vương Kiến Quốc kêu lên.

"Tiểu Diệp, mấy năm qua là do anh liên lụy em..."

Bị Trần Diệp ngăn cản như thế, rốt cuộc Vương Kiến Quốc cũng dừng tay, khò sở nói.

Mà Trần Diệp nghe vậy lại khóc nhào vào ngực hắn ta, không nói gì chỉ lắc mạnh đầu.

*

Hai người ôm nhau khóc nức nở, sau khi khóc xong đứng ở dưới lầu điều chỉnh cảm xúc một lát rồi mới đi lên.

"Dì Trần, ba, hai người đã về."

Vừa mở cửa, một thiếu niên nghe thấy âm thanh ở ngoài nên đi ra, chào hỏi bọn họ, cũng chủ động tiến lên cầm đồ giúp, có vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Thiếu niên này khoảng 14 tuổi, vẫn là một thằng nhóc choai choai, mặc đồng phục trung học, đáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ, giống Vương Kiến Quốc đến mấy phần, chính là con của Vương Kiến Quốc và vợ trước.

"Tử Hoa, con đi làm bài tập đi, cha nấu cơm xong sẽ kêu con."

Vương Kiến Quốc phát tay với con trai mình, dùng mắt ra hiệu cho nó biết tâm trạng Trần Diệp không tốt, kêu nó mau trở về phòng.

"Được, vậy con vào phòng làm bài tập tiếp."

Vương Tử Hoa thấy thế cũng không nhiều lời, quay người về phòng, sau khi đóng cửa lại thì cầm bút quăng tùy ý lên bàn, lên giường cầm điện thoại chơi game.

Cũng không biết ba cậu đã giải quyết "cá bé" xong, khi nào mới giải quyết "cá lớn" đây.

Mau mau chiếm lấy căn nhà của bà già kia, rồi cả xe và tiền tiết kiệm, đến lúc đó cậu sẽ thành phú nhị đại, không cần cố gắng học tập, muốn mua cái gì thì mua cái đó!

Đúng vậy, thật ra hung thủ giết Lưu Tiểu Vũ là Vương Kiến Quốc, nói chính xác hơn là Vương Kiến Quốc và con trai ông ta cùng lập kế hoạch.

Từ ngày bọn họ chuyển tới ở cùng mẹ con Trần Diệp thì đã bắt đầu có kế hoạch, tới giờ đã gần hai năm, một tháng trước mới bắt đầu thực hiện, giết Lưu Tiểu Vũ chỉ là bước đầu tiên, mục đích là làm Trần Diệp suy sụp, sau bước này mới là bước quan trọng.

Vương Kiến Quốc và con trai mình đã sớm bàn bạc xong, hai ngày nay đã bắt tay làm, trước tiên làm một bản di chúc giả, rồi sắp đặt đẩy Trần Diệp từ trên lầu xuống, khiến người khác nghĩ là cô không chấp nhận được việc con trai mình chết nên suy sụp mà nhảy lầu.

Mà Trần Diệp chết, thì tất cả tài sản của cô sẽ trở thành tài sản của cha con họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đường Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Một lá bùa bay qua

Edit: Quảng Thương

Beta: Đại Tổng Quản

Cảnh sát bên kia còn đang điều tra nhưng cha con Vương Kiến Quốc cũng không lo lắng chút nào, đã lên kế hoạch lâu như vậy cho dù có chút chứng cứ còn sót lại cũng bị dập qua dập lại nhiều lần rồi, cho nên sẽ không có khả năng bị bại lộ.

Hai cha con lòng dạ đen tối tham tiền nhưng tính tình lại hết sức cẩn thận, đối với con đường gây án thì cả quá trình đều đã lên kế hoạch hết sức chu toàn, trước tiên động tay động chân với camera theo dõi trên đường, cái nào nếu có thể phá hủy thì phá hủy, còn không thể phá thì liền tìm góc chết của máy theo dõi. Tổ chức tâm lý của hai người cũng vững vàng nên khi gây án cũng cẩn thận để không lưu lại dấu vân tay trên đất, bao tay cũng thiêu hủy, dao gọt trái cây cũng xử lý ổn thỏa, hơn nữa sau đó còn bắt đầu diễn trò mà không có chút hốt hoảng gì.

Vương Tử Hoa chỉ cần thoải mái giả vờ ngồi trong phòng ngoan ngoãn làm bài tập là được, Vương Kiến Quốc lại vẫn thường vờ vịt muốn khóc, mỗi ngày đều bày ra cái mặt có tang nhưng cố giả bộ kiên cường, hành động kiểu này có thể phong hấn làm ảnh để được rồi! Nhưng mà Vương Kiến Quốc thật không ngờ tới cả quá trình gây án của hắn đúng là rất hoàn mỹ lại không tính tới Lưu Tiểu Vũ sẽ trở lại!

*

Ban ngày vẫn là trời nắng đẹp, giữa trưa bỗng nhiên kéo mây đen dày đặc đúng là không hề dự liệu được thời tiết bỗng nhiên thay đổi.

Lưu Tiểu Vũ bay ra từ bệnh viện số 3, bay theo mấy đám mây ở trên đường, không có ánh mặt trời đối với nó mà nói là càng tốt hơn vì không cần phải phân âm khí ra để che chắn chỉ cần đem lá bùa trong lòng bảo vệ cho tốt không bị ướt mưa là tốt rồi.

...

"Thùng, thùng thùng..."

Vương Kiến Quốc đang ở trong phòng bếp làm cơm trưa, ngoài cửa vang lên một trận tiếng đập cửa dồn dập.

"Ai vậy?"

Vương Kiến Quốc ló ra cửa sổ phòng bếp nhìn lướt ra ngoài không thấy ai cả vì thế quay đầu về phía con trai đang ở trong phòng kêu to: "Tử Hoa, con đi mở cửa nhìn xem người ở bên ngoài là ai vậy?"

"Biết rồi." Vương Tử Hoa nghe vậy thì không kiên nhẫn từ dưới đất đứng dậy, ngừng trò chơi rồi đem điện thoại di động bỏ vào túi áo, mắng thăm trong miệng rồi đi ra ngoài.

Bởi vì trong nhà xảy ra chuyện nên trong khoảng thời gian này Vương Tử Hoa đều học ngoại trú. Việc này là do Trần Diệp khuyên, Tiểu Vũ xảy ra chuyện nên cô cũng không muốn con riêng cũng giẫm lên vết xe đổ tại vì hung thủ vẫn chưa bắt được, trước tiên để cho Vương Kiến Quốc đưa đón hắn

đi học, cơm trưa cũng ăn ở nhà, cố gắng ngồi một chỗ cùng với người nhà.

Nháy mắt cửa phòng mở ra, thiếu niên liền thu lại bộ mặt không kiên nhẫn mà ngược lại biến thành bộ dạng ngại ngùng ngoan ngoãn bước nhanh chạy tới trước cửa đem cửa lớn mở ra.

"Tử Hoa, là ai vậy?"

Trần Diệp vẫn đang thay quần áo trong phòng ngủ, Vương Kiến Quốc thấy con trai ra mở cửa liền háng giọng hỏi.

"Ba, ở ngoài không có ai!" Vương Tử Hoa khó hiểu, hắn cảm thấy mình đi mở cửa rất nhanh rồi nhưng kết quả nhìn ra ngoài thì một người cũng không có.

"Vậy đóng lại đi, có thể là có người giờ trò đùa dai." Vương Kiến Quốc nói, đầu năm nay không ngờ còn có người chơi cái trò nhảm chán này.

"Dạ." Vương Tử Hoa đóng cửa, đang muốn xoay người đi về phòng kết quả liền nhìn thấy khoản không trước mặt có một tờ bùa màu vàng bay qua.

...

"Thế nào mà vẫn đứng ngốc ở chỗ này vậy hả? Không đi làm bài tập sao?" Vương Kiến Quốc xào xong món ăn, lúc quay đầu lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh thì nhìn thấy con trai của mình chỉ ngây ngốc đứng ở trước cửa phòng bếp ánh mắt có phần kì lạ.

"Con.. con đi làm bài tập đây." Vương Tử Hoa ngẩng đầu liếc nhìn Vương Kiến Quốc một cái trên mặt vẫn không đổi, quả đấm trong tay áo âm thầm mở ra nắm lại, hắn đi đến cửa phòng nhưng lại bỏ qua cửa chính mà đi về phía phòng ngủ.

*

"Tử Hoa sao con lại qua đây rồi? Có chuyện tìm dì sao?" Trần Diệp lúc thay quần áo có khóc trộm một mình một lúc, trên mặt hiện tại còn có chút hồng. Sau khi mở cửa nhìn thấy Vương Tử Hoa đứng ở bên ngoài thì cố mạnh mẽ nặn ra một nụ cười tươi tấn hỏi.

"Mẹ, con là Tiểu Vũ!"

Vương Tử Hoa vừa thấy Trần Diệp thì nước mắt "xoạch" một cái liền chảy xuống nhưng mà lại cố gắng khống chế không làm mình khóc ra thành tiếng.

"Tử, Tử Hoa con đang nói gì vậy?"

Trần Diệp nghe thấy tiếng "Mẹ" thì cả người đều kinh ngạc, nước mắt lại không khống chế được mà chảy xuống. Nhưng mà lý trí của cô rất rõ ràng, người trước mặt rõ ràng là Vương Tử Hoa con riêng của Vương Kiến Quốc chứ không phải là đứa con trai Tiểu Vũ đã chết của cô.

"Mẹ, con thật sự là Tiểu Vũ, Vương Tử Hoa chỉ là con riêng của cha hắn!"

"Vương Tử Hoa" hạ giọng giải thích, vào lúc ánh mắt Trần Diệp còn đang kinh ngạc nhìn kỹ mình thì đã đi vào phòng ngủ thuận tiện đóng cửa lại.

"Con.. con thật sự là Tiểu Vũ. Cái này, điều đó không có khả năng đâu!" Trần Diệp lắp bắp hỏi.

Cô vẫn không tin vào thuyết vô thần nhưng ngược lại vẫn tin trên đời này có quỷ, hàng năm đều đem bùa trấn nhà dán ở cửa chính nhưng bỗng nhiên con riêng chạy tới trước mặt nói hắn là đứa con trai đã chết của mình thì thật là không có cách nào tiếp nhận được.

"Con biết là mẹ sẽ không tin!"

Lưu Tiểu Vũ nghe vậy thì giờ tay bắt đầu đem chuyện từ nhỏ tới lớn của mình chọn chuyện quan trọng đều nói qua một lần, sau đó còn nói đến lúc trước ở nhà bà ngoại tại quê có cùng mấy người bạn nhỏ họ hàng cùng nhau chơi đùa.

"Hu hu.. Tiểu Vũ, con thật sự là Tiểu Vũ! Bảo bối của mẹ ơi sao con có thể chết thảm như vậy.. hu hu hu.."

Trần Diệp sau khi nghe xong thì vỡ òa lớn tiếng khóc rồi đi lên dùng sức ôm chặt lấy "Vương Tử Hoa", đem nước mắt nước mũi đều chùi trên người hắn: "Mau nói cho mẹ biết là ai hại con?!"

Lưu Tiểu Vũ dù sao tuổi cũng còn nhỏ, bị tình hình này làm cho cảm xúc nhất thời kích động không nói được lời nào mà khóc lên.

.....

"Con sao vậy?" Bởi vì tiếng khóc hai người quá lớn nên Vương Kiến Quốc đang xào rau trong phòng bếp cũng đem rau đã xào một nửa bỏ vào trong nồi sau đó theo tiếng khóc mà chạy tới phòng ngủ.

Kết quả khi cửa mở ra chỉ thấy con trai nhà mình đang ôm mẹ kể mà khóc, nhất thời sợ tới mức rót cả muối xào rau đang cầm trên tay xuống.

"Mẹ, chính là hắn, là Vương Kiến Quốc giết con!" Lưu Tiểu Vũ nghe được giọng của Vương Kiến Quốc lập tức từ trong lòng Trần Diệp tránh ra tay chỉ về phía cửa oán hận nói.

"Tứ Hoa con nói cái gì vậy hả?!" Vương Kiến Quốc lập tức phát hỏa, tức giận tới nỗi ngực phập phồng, con của hắn rốt cuộc là làm cái trò quỷ gì? Toàn nói mê sảng?! Nếu lỡ đem chuyện của Lưu Tiểu Vũ nói lòi ra thì thiệt là không tốt!

"Tôi không phải Vương Tứ Hoa, tôi là Lưu Tiểu Vũ." Thiếu niên xoay người chống lại ánh mắt của người đàn ông, giọng điệu âm trầm mờ mịt: "Tôi tới tìm ông báo thù."

"Thằng ranh này con bị điên rồi sao!" Vương Kiến Quốc trong lòng vừa tức vừa sợ nên tát một cái vào mặt thiếu niên, đánh cho hắn cả người phải lùi về phía sau hai ba bước, thân thể lay động một lát rồi trực tiếp té xuống đất.

"Kiến Quốc, làm sao có thể đánh Tứ Hoa như vậy!" Trần Diệp vốn là một người mẹ vừa mất đi con của mình, bình thường thời gian cô ở nhà không nhiều lắm nhưng cũng đem Vương Tứ Hoa đối đãi như con ruột của mình nên khi thấy người đàn ông đánh con cái như vậy thì hoảng sợ, trừng mắt rồi xông lên che chở.

"Khắc khắc..."

Vương Kiến Quốc muốn giải thích gì đó nhưng mà chợt nghe một tiếng cười âm trầm, sau đó nhìn thấy một tia hồn phách bay ra từ trên đỉnh đầu con trai, mặt đỏ rõ ràng là bộ dáng của Lưu Tiểu Vũ đã bị hắn hại chết!

"A... A a a! Quỷ, có quỷ!" Là hung thủ mặc dù có tố chất tâm lý tốt như nào khi nhìn thấy người bị chính mình giết chết lại biến thành quỷ tìm tới cửa thì chợt dạ cùng với sợ hãi cũng sẽ khiến hắn sụp đổ.

Vương Kiến Quốc nhìn thấy Lưu Tiểu Vũ thì phản ứng đầu tiên lúc này của hắn là phải chạy, cũng chẳng quan tâm phải giải thích cho Trần Diệp nữa!

"Chú Vương à, lúc chú giết tôi thì cười vui lắm mà, bây giờ như nào lại sợ thành thế này rồi."

Người đàn ông mới vừa chạy được hai bước đã bị Lưu Tiểu Vũ tóm trở về, làm hắn đứng tại chỗ sau đó cả thân thể nằm úp sấp trên người hắn tựa đầu vào cổ hắn: "Trước kia làm việc trái với lương tâm không nghĩ tới ngày sau có quỷ gõ cửa sao?"

Vương Kiến Quốc toàn thân run rẩy đến lợi hại, quỷ khí tràn vào trên cổ làm hắn trong nháy mắt giống như bị ném vào hầm băng, lạnh tới nỗi ở trong nhà mà giống như đang ở ngoài đường làm cho môi miệng hắn đều trắng bệch rồi.

"Tiểu, Tiểu Vũ.. chú sai lầm rồi, chú đốt tiền vàng mã cho con, đốt thức ăn, đốt căn phòng lớn.. con thả chú đi có được hay không?"

"Thả ông? Tuyệt đối không thể nào! Tôi cho dù phải xuống địa ngục cũng sẽ không thả ông!"

Chân Vương Kiến Quốc đã mềm nên chặt vật quỷ trên mặt đất cầu xin tha thứ nhưng Lưu Tiểu Vũ một chút mềm lòng cũng không có. Lúc trước vào thời điểm nó bị Vương Kiến Quốc đứt thuốc độc và dùng dao đâm nó không có khổ sở cầu xin sao? Nhưng Vương Kiến Quốc vẫn giết nó, hiện tại nó có cơ hội báo thù thì tại sao phải thả hung thủ đi?!

"Là anh giết Tiểu Vũ?! Vương Kiến Quốc, thì ra là anh!"

Vương Tứ Hoa tỉnh dậy nhưng nhìn thoáng qua Lưu Tiểu Vũ thì lại hôn mê bất tỉnh, Trần Diệp trong đầu còn chưa thể tin được, trong lòng cảm giác thấy cả thế giới đều đã sụp đổ, sau đó khóc lên rồi xông lên phía trước người đàn ông vừa đá vừa mắng. Trên người Lưu Tiểu Vũ quỷ khí màu đen cuộn cuộn, biến trở về nguyên hình, ngũ quan vận vẹo thất khiếu chảy máu không ngừng, những giọt máu này rơi vào trên mặt Vương Kiến Quốc khiến hắn "oa oa" kêu to, ngẩng đầu liếc nhìn tiểu quỷ một cái mí mắt trợn lên rồi không tiếng động té trên mặt đất.

"Chết, đã chết...?" Trần Diệp còn đang đánh đá thấy hắn không có động tĩnh gì thì ngồi xổm xuống thăm dò một chút, sau đó đột nhiên hoảng sợ thu tay về rồi ngồi dưới đất lẩm bầm nói.

"Lúc giết người không phải gan lớn lắm à? Không nghĩ tới lại bị dọa thành ra như vậy!"

Lưu Tiểu Vũ đi lên dạo quanh thi thể Vương Kiến Quốc một vòng, xác nhận hắn đã chết lúc này mới bay đến bên người Trần Diệp.

Nó còn chưa có đánh đắm gì kết quả liền trực tiếp hù chết người này rồi, nó có cảm giác một đám đám vào bịch bịch.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ con nói cho mẹ biết làm thế nào mới có thể cứu sống con?!"

Trần Diệp phục hồi tinh thần, nhìn thấy cả người con trai đều đang bay liên khóc rồi ôm lấy nó, Tiểu Vũ không uống công làm một lệ quỷ vì nó có thể ngưng tụ thành thực thể.

"Mẹ, mẹ sống một mình phải sống cho thật tốt nhé."

Lưu Tiểu Vũ muốn ôm Trần Diệp một lát nhưng sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, tránh khỏi cái ôm của cô nhanh chóng bay về phía cửa.

"Con đi đâu vậy Tiểu Vũ?!" Trần Diệp thấy thế khóc lên rồi nghiêng ngả lão đảo đuổi theo.

"Con đi đâu thôi rồi mẹ cũng đừng nhớ đến con nữa! Bỏ người này đi trở về nhà bà ngoại, ông ngoại và bà ngoại đều rất nhớ mẹ!"

Ngoài cửa sổ đã vang lên tiếng của xích câu hồn, càng ngày càng gần.. Luru Tiểu Vũ hít hít cái mũi, nén nước mắt mà nói lời từ biệt với mẹ. Nó hiện tại không thể rời đi, tuy nó cũng không có động thù nhưng cho dù thế nào thì Vương Kiến Quốc cũng là bị nó hù chết, nếu như bị quý sai tóm được thì nói không chừng sẽ bị đưa đi địa ngục chịu phạt. Một khi đã vào địa ngục thì thời hạn chịu án là trăm năm, Luru Tiểu Vũ không cam tâm bị bắt đi như thế nên nếu có thể trốn một ngày thì trốn thêm một ngày.

*

Vào lúc ban đêm, có vài chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa tiểu khu Thủy Hoa, tất cả cảnh sát đều hướng nhà số 5 tầng 3 mà đến.

Mọi người trong tiểu khu trên mặt tò mò đi xuống hỏi phía dưới, nghe nói là nhà số 5 tầng 3 có người chết mà người chết bên đó là có quan hệ với vụ án "Luru Tiểu Vũ" đã gây xôn xao dư luận lúc trước.

Nhưng mà những thứ này đều không phải vấn đề của Luru Tiểu Vũ bởi vì trước khi cảnh sát tới nó đã nhập trở lại lá bùa tránh thoát quý sai, sau đó vụng trộm trở về bệnh viện số 3 bay vào phòng bệnh ở khu nội trú tầng 7.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cô sắp bị bóp chết

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

""Thiên sư tỷ tỷ, em đã báo thù trở về!""

Tâm trạng Luru Tiểu Vũ không tệ, về nhà một chuyến, không chỉ báo được thù, mà bản thân cũng không bị quý sai bắt đi, đây đúng là chuyện tốt đáng để ăn mừng, cho nên nó muốn đem lá bùa trả lại cho Tần Thất Bảo, và chia sẻ niềm vui này với cô.

""Thiên sư tỷ tỷ? Thiên sư tỷ tỷ... Không ở đây sao?""

Có điều tiểu quý hào hứng bay vào phòng bệnh, vòng vo vài vòng lại chẳng thấy người đâu.

Trải qua mấy ngày quan sát, bình thường vào khoảng thời gian này Tần Thất Bảo luôn ở trong phòng bệnh, bây giờ không thấy người, chẳng lẽ cô lại đi xuống tầng làm kiểm tra?

Luru Tiểu Vũ cẩn thận tìm quanh các phòng bệnh bên cạnh, vẫn không tìm thấy Tần Thất Bảo, đành bay xuống tầng dưới tìm cô.

*

""Đừng tới đây, tôi nữa tôi sẽ dùng ngùi lôi phù đánh chết các ngươi!""

Mà lúc này, trong phòng chữ đồ của khu nội trú tầng một, Tần Thất Bảo đang dựa vào góc tường, tay cầm lá bùa run rẩy.

...

Một tiếng trước, lúc Luru Tiểu Vũ cầm lá bùa rời đi, một mình Tần Thất Bảo ở trong phòng bệnh thu dọn đồ đạc.

Cô bỏ lá bùa, chu sa, bút lông và những thứ khác cất vào trong túi, sợ lát nữa bác sĩ Phó hoặc y tá bước vào nhìn thấy, sẽ coi những thứ này thành "Thần linh kỳ quái" gì đó mà tịch thu.

Nhưng mà còn chưa thu dọn xong, tay không may run một cái đem chuông chiêu hồn rơi xuống rung lên!

Chuông chiêu hồn vang lên chắc chắn sẽ gọi hồn tới, xung quanh sáng ngời bắt đầu khởi động, trong nháy mắt ngoài cửa sổ đã có vài con quý bay đến, khiến gian phòng lạnh lẽo thêm vài phần.

Bác sĩ Phó và tiểu quý đều không ở đây, thế này thì tốt quá rồi, chỉ còn lại mỗi mình cô, ở lại chỗ này chắc chắn sẽ bị cô hồn dã quý ăn sạch sành sanh!

Vì vậy, thừa dịp mấy con quý ngoài cửa sổ chưa kịp bay vào, Tần Thất Bảo nhanh chóng cầm một đồng lá bùa bỏ vào trong túi, đứng dậy chạy ra ngoài cửa, mục đích của cô là phải tìm được bác sĩ Phó, chỉ cần tìm được bác sĩ Phó, trên người anh có kim quang bảo vệ, sẽ không cần phải sợ mấy con quý này.

Nhưng không biết bác sĩ Phó đang ở đâu, cô hỏi mấy y tá ở bàn trực, các cô ấy nói rằng bác sĩ Phó có thể đã đi xuống lầu rồi. Vì vậy, Tần Thất Bảo không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức vọt vào lối đi an toàn, chạy một mạch xuống tầng một.

Chạy vòng quanh từ tầng bảy xuống tầng một rất chóng mặt, nhưng cô không dám đi thang máy, dù sao trong đó là không gian kín, với lại trong mấy bộ phim kinh dị những con quỷ thường giết người trong thang máy, chỉ cần đi vào trong sẽ không chạy trốn được!

Hiện tại Tần Thất Bảo đang là trọng điểm chú ý của tầng bảy, thấy vẻ mặt cô hết hoảng chạy xuống tầng dưới, mấy cô y tá lập tức đuổi theo, nhưng người dưới tình huống khẩn cấp muốn sống sót mãnh liệt, tốc độ nhanh gấp đôi so với bình thường, y tá căn bản đuổi không kịp.

""Bác sĩ Phó... A!""

Cỗ lễ Tần Thất Bảo gặp may mắn, vừa xuống đến tầng một, đúng lúc nhìn thấy bác sĩ Phó cùng một bác sĩ khác quay lưng về phía hành lang nói chuyện với nhau, cô gọi to một tiếng muốn lao tới, kết quả những con quỷ kia còn nhanh hơn cô, ngay lập tức che miệng cô rồi lôi cô vào phòng chứa đồ.

...

""Tần thiên sư, trên tay cô đang cầm là thiên lôi phù, không phải là ngũ lôi phù.""

Đang nói chuyện chính là nữ quỷ áo trắng sáng hôm đó muốn đẩy cô từ tầng ba xuống giết chết cô.

Hôm nay, nữ quỷ cũng mang theo mấy tên quỷ lâu la cùng nhau chặn cô trong phòng chứa đồ, mấy con quỷ nhìn thấy cô gái trước mắt bỗng nhiên lấy ra một lá bùa thì sợ hết hồn, nhưng sau khi nghe được lời cô nói, thì nữ quỷ nhanh chóng phản ứng lại, giễu cợt mở miệng nói.

""Mặc kệ là thiên, thiên lôi phù hay là ngũ lôi phù... Đều có thể tiêu diệt được các ngươi!""

Hai chân Tần Thất Bảo bắt đầu run rẩy, nhưng trên mặt vẫn giả vờ tỏ ra bình tĩnh cầm lá bùa chỉ về phía mấy con quỷ uy hiếp nói, ""Biết điều thì rút hết đi cho tôi...!""

Hiện tại, trước sau đều không có đường lui, cũng không ai giúp đỡ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, hy vọng chiêu này có thể lừa được bọn chúng.

""Cô thậm chí còn chẳng biết đó là bùa gì, thì làm sao tiêu diệt được bọn tôi nha?"" Nữ quỷ áo trắng nghe vậy bật cười một tiếng.

Nếu như là người khác lấy ra thiên lôi phù vào thời điểm này, thì chắc chắn bọn chúng sẽ chạy mất, nhưng Tần Thất Bảo này lại khác, nó nhìn ra được sức lực của cô, cho dù uy lực của lá bùa có lớn hơn nữa, thì cô cũng không sử dụng được.

Trước đó cánh tay của nó bị kim quang trên người Phó Thành tổn thương, đến bây giờ còn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên ngày hôm nay nhất định phải tận dụng cơ hội này giết chết Tần Thất Bảo, dùng đạo lực của cô ta để bồi bổ.

""Ai nói tôi không làm được! Các ngươi bước thêm bước nữa thì đừng có trách tôi không báo trước!""

Một tay Tần Thất Bảo giữ chặt lá bùa, tay kia nắm thành nắm đấm giấu phía sau, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

""Lão đại, cô ta mà khởi động thiên lôi phù thật thì phải làm sao?""

Nữ quỷ áo trắng không sợ, nhưng bọn lâu la bên cạnh thì nom nớp lo sợ, nhìn người này khí thế khác hẳn so với thời điểm bị bắt nạt hôm trước, kiên định hơn rất nhiều, hơn nữa mặc kệ cô ta nói thật hay nói dối,... ít nhất... bùa trên tay cô ta cầm là thật!

""Sợ cái gì? Nếu cô ta muốn khởi động thì đã khởi động từ lâu rồi, sao còn phải chờ tới bây giờ?""

Nữ quỷ áo trắng trừng mắt nhìn tên lâu la bên cạnh, sau đó bay vọt thẳng về phía Tần Thất Bảo, đưa tay bóp chặt lấy cổ cô, ra sức khống chế.

""Khụ... Khụ khụ...!""

Cả người cô bị nhấc lên, hai chân treo lơ lửng trên không, lá bùa cầm trên tay rơi là tả xuống đất, phần cổ bị bóp chặt, ngay lập tức cảm giác đau đớn cùng hít thở không thông kéo tới.

Mặc dù bình thường Tần Thất Bảo rất sợ quỷ, nhưng đây là lần đầu tiên cô đối mặt với cái chết rõ ràng như vậy, một tia ớn lạnh phát ra từ lòng bàn chân rồi lan khắp cơ thể, cảm giác không khí trong lồng ngực bị lấy đi từng chút một, cô tuyệt vọng muốn giãy giụa, nhưng cả người không có chút sức lực nào, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Cô sẽ chết như vậy sao!?

Tần Thất Bảo nghĩ vậy, đột nhiên cảm thấy ảm ức, trí nhớ của cô còn chưa khôi phục, ngay cả mình là ai cô còn không biết, Lưu Tiểu Vũ nói cô là thiên sư, nếu cô thật sự là thiên sư, chết trong tay một con quỷ thì quá mất mặt rồi!

*

""Bác sĩ Lý, bên kia hình như phát ra tiếng động gì đó, anh có nghe thấy không?""

Phó Thành đứng nói chuyện phiếm với bác sĩ Lý, trò chuyện một lúc thì dừng lại, bởi vì hần lảng máng nghe được tiếng động phát ra từ phía sau, hình như là từ phòng chứa đồ truyền tới.

""Không có a, nhưng cửa phòng chứa đồ sao lại đóng thế kia?"" Bác sĩ lý nhìn qua bên đó, nhìn cánh cửa có chút nghi ngờ.

Bởi vì bệnh viện có quy định, phòng chứa đồ ở mỗi tầng của bệnh viện phải luôn mở cửa hoặc khép hờ, nếu vô tình gió bị gió thổi, thì sẽ có nhân viên bảo an đi tuần tra hoặc lao công kiểm tra điều chỉnh lại cửa, nhưng ban nãy đứng nói chuyện cánh cửa đó vẫn còn mở, mà trời cũng không có gió, sao cửa lại đóng?

""Chúng ta đi qua xem thử."" Phó Thành cảm thấy bất thường, xoay người đi về phía cửa phòng chứa đồ bên kia.

Bác sĩ Lý cũng cất bước đuổi theo, đến cửa phòng, hần đưa tay kéo chốt cửa, nhưng không mở được: ""Cánh cửa này không khóa, sao lại không mở ra được vậy?""

""Để tôi thử xem.""

Phó Thành cảm thấy trong lòng bất an, nhú mảy tiến về phía trước, đẩy bác sĩ Lý ra, tự tay mở cửa.

""Ken két.""

Lần này cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, sau khi cửa mở, một luồng gió lạnh đập vào mặt, khiến cho bác sĩ Lý đứng bên cạnh run cả người.

""Thất Bảo?!""

Bên trong phòng chứa đồ rất tối, Phó Thành dò tìm công tắc mở đèn, sau khi thấy rõ ràng cảnh tượng trước mặt, sắc mặt hần lập tức thay đổi.

""Cái này, ở đây đã xảy ra chuyện gì thế này...?!""

Bác sĩ Lý cũng cực kì sợ hãi, bởi vì bọn họ nhìn thấy, trong góc phòng chứa đồ, cô gái nhỏ hai chân không chạm đất, cả người lơ lửng giữa không trung, cổ dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khuôn mặt tím tái vì không thở được.

Phó Thành sau khi hết sốc, anh lập tức chạy đến ôm lấy cô.

""A!""

Nữ quý áo trắng sắp sửa thành công, kết quả cửa bị mở toang, Phó Thành đột nhiên xông tới, chính mình bị kim quang của hần bao vây, trong nháy mắt phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Phó Thành không nhìn thấy quý, ôm Tần Thất Bảo đi ra khỏi phòng chứa đồ, lớn tiếng gọi ý tá ở tầng một tới trợ giúp.

Mà lúc này Lưu Tiểu Vũ cũng xuống tới tầng một, tận mắt nhìn thấy bác sĩ Phó cứu người thoát khỏi tay nữ quý áo trắng, đột nhiên tức giận đến nổi muốn đánh người, xông lên túm lấy người phía sau đánh.

""Ai cho mày bắt nạt thiên sư tỷ tỷ! Ai cho mày bóp cổ chị ấy! Tao đánh chết mày!""

Nữ quý áo trắng vốn bị kim quang trên người Phó Thành làm bị thương, lúc này trên người đã chẳng còn tí sức nào, căn bản nó cũng không phải đối thủ của Lưu Tiểu Vũ, đầu bị đập xuống mặt đất, kêu la thảm thiết.

Mấy con quý đi theo nữ quý áo trắng thấy thế nghiêng đầu bỏ chạy, tiểu quý này trông nhỏ bé, nhưng bản lĩnh rất lớn, ngay cả lão đại nhà mình cũng không phải đối thủ của nó, còn đứng đây chờ thì chết là cái chắc!

*

""Thất Bảo! Thất Bảo cô tỉnh lại đi, đừng ngủ!""

Đầu nặng trĩu rất khó chịu, Tần Thất Bảo cảm thấy có người đang lắc lắc cô, gấp gáp gọi tên cô. Vì vậy cô nỗ lực mấy lần, cuối cùng cũng mở mắt.

""Phó... Khụ khụ, khụ...""

Nhìn thấy trước mặt rõ ràng là bác sĩ Phó, Tần Thất Bảo đột nhiên kích động, nắm chặt cánh tay hần để đứng dậy, rồi lại mềm nhũn ngã trở về, ho khan không ngừng.

""Tỉnh lại là tốt rồi, cổ họng cô có khả năng bị tổn thương rồi, tốt nhất đừng nói chuyện, cứ nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt đã!"" Phó Thành nhú mảy, nghiêm túc nói.

Tần Thất Bảo nghe vậy cũng muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, lại nghe thấy tiếng gào thét từ phía sau truyền tới, quay đầu lại xem thử, thì thấy Lưu Tiểu Vũ túm tóc nữ quý áo trắng, muốn đánh chết nó.

Nhìn thấy cảnh này, Tàn Thất Bảo không những không cảm thấy sợ hãi, mà còn không nhận được muốn cười to, nhưng cổ cô đau quá, ngay cả cười cũng không cười được.

Phó Thành không nói gì, theo ánh mắt cô liếc nhìn về phía phòng chứa đồ, ngoại trừ một ít đồ lặt vặt ra thì chẳng có ai khác.

Có lẽ trong phòng chứa đồ thực sự có người?

Nghĩ đến cảnh hai chân cô không chạm đất, treo lơ lửng giữa không trung, dường như có ai đó đang bóp cổ cô, Phó Thành cảm thấy tim mình đập nhanh hơn,

Hoặc chính xác mà nói, không phải người, mà là một thứ gì đó.

Phó Thành là người vô thần, từ nhỏ lớn lên trên nền tảng khoa học, thậm chí học đại học y mà hần còn nghiên cứu tâm lý học, trước đây hần vẫn cho rằng, những thứ ma quỷ gì đó chỉ có trong lòng người.

Trong lòng có quỷ, hoặc bị bệnh xuất hiện ảo giác, lúc đó mới cảm thấy trên đời này có quỷ... Nhưng hiện giờ quan điểm của hần bắt đầu có dấu hiệu dao động.

Dù sao thứ hần nhìn thấy trong phòng chứa đồ thực sự không thể tưởng tượng nổi, căn bản không thể giải thích được từ góc độ khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thế giới quan của bác sĩ Phó võ vụn

Edit: Cúc Koo

Beta: Đại tổng quản

"Xương sụn ở cổ họng và bắp thịt chỗ này đều bị thương, trong mấy ngày này phải ăn thức ăn lỏng, tạm thời cố gắng đừng nói chuyện nhiều."

Tuy bệnh viện số ba trị bệnh tinh thần là chính, nhưng cũng có phòng cấp cứu thông thường. Sau khi Phó Thành ôm người đi đã có y tá nhanh chóng đẩy cáng tới đưa Tàn Thất Bảo vào phòng cấp cứu.

"Có cần truyền nước biển không?"

Nghe bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng Phó Thành mới thở phào một hơi, hỏi tiếp.

"Có, cứ truyền ba ngày trước đi."

Bác sĩ kia khẽ gật đầu, cho một bình truyền nước ba ngày và thuốc uống một tuần, còn dặn dò Phó Thành trong mấy ngày này không nên để bệnh nhân xuống giường, phải nghỉ ngơi thật tốt.

"Bác sĩ Phó, rốt cuộc là Thất Bảo bị gì vậy, sao lại biến thành thế này?"

Hai y tá cũng từ tầng 7 đuổi theo xuống, cùng chạy vào phòng cấp cứu với Phó Thành, lúc này đang đứng bên cạnh giường, vẻ mặt lo lắng nhìn người trên giường.

Hai ngày nay thường xuyên xảy ra tai nạn, hơn nữa vài lần gặp chuyện đều là Tàn Thất Bảo, không nhảy lầu thì bị bóp cổ, nếu thêm vài lần nữa không chừng sẽ chết người thật!

"Chuyện này nói sau đi, trước hết tới cửa sổ lấy kim tiêm và thuốc lại đây." Phó Thành cũng không rõ, dù sao anh cũng không thể nói thẳng với các cô là mình cảm thấy ở phòng chứa đồ có quỷ được, chỉ có thể nhịn không nhắc tới.

Hai y tá nghe vậy lập tức chạy qua lấy thuốc. Bác sĩ Phó nói đúng, chuyện cũng đã xảy ra, bây giờ đã muộn không cần vội làm gì, mà lúc này đây việc quan trọng nhất là xử lý đầu vào đây cho bệnh nhân.

Tiền thuốc được trừ vào tiền viện phí đã thanh toán trước. Người đưa Tàn Thất Bảo vào viện số ba đã trả hết tiền nằm viện và chữa bệnh trong một năm rồi, bây giờ chỉ mới qua hai tháng, tất nhiên vẫn còn đủ tiền.

Đưa người về phòng bệnh xong thì Phó Thành trở về phòng làm việc, để một y tá ở lại trông coi Tần Thất Bảo.

"Thiên sư tỷ tỷ, chị thật tội nghiệp, nói chuyện mà cũng không được."

Lưu Tiểu Vũ thấy y tá kia đi rót nước liền vội vàng bay tới trước giường, bay vòng vòng quanh Tần Thất Bảo.

"Đừng xoay nữa... Chóng mặt."

Thiếu nữ nằm trên giường, tay phải còn đang gấn kim, thấy vậy lấy tay trái dè khóe mắt, có chút mệt mỏi mở miệng nói.

"Ồ, thiên sư tỷ tỷ, chị vẫn nói chuyện được?" Nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tần Thất Bảo, Lưu Tiểu Vũ ngạc nhiên hỏi.

"..." Tần Thất Bảo nghe vậy không kiềm được liếc nó một cái.

Tất nhiên cô có thể nói chuyện, chỉ là cổ họng bị thương nên phải tránh nói nhiều, như vậy mới hết bệnh nhanh, chứ không phải cô bị câm!

Lưu Tiểu Vũ nhận được ánh mắt của cô cũng lập tức hiểu rõ, thế là không thêm lo lắng, vô cùng hào hứng bay lượn trước giường kể cho cô nghe việc hôm nay nó đã báo thù thành công.

"Cậu hù bố dượng chết rồi à?"

Nghe tiểu quý nói nó chỉ hiện nguyên hình, vẫn chưa làm gì mà đã hù chết Vương Kiến Quốc, Tần Thất Bảo cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, vận may của nó thật tốt, còn chưa làm gì mà đã báo thù xong, vậy nó có cần tới Địa phủ chịu phạt không?

"Đúng vậy, bố dượng của em chợt dạ." Lưu Tiểu Vũ hả lòng hả dạ nói.

"Chắc chắn ông ta không ngờ em sẽ biến thành quỷ tới đòi mạng ông ta, còn quỷ xuống xin em tha thứ nữa, nhưng sao em có thể tha cho ông ta chứ, trực tiếp hiện nguyên hình bò lên lưng ông ta rồi thổi hơi lạnh vào cổ, không ngờ chỉ thổi mấy cái thì ông ta đã chết, hết hồn luôn!"

Tần Thất Bảo nghe vậy bất giác rụt cổ lại, ghê như vậy người bình thường đã bị dọa ngất. Mà Vương Kiến Quốc vì giết người nên mới chợt dạ, bị hù chết cũng bình thường.

"Thiên sư tỷ tỷ, lúc trước chị kêu em làm em trai của chị đó, vẫn giữ lời chứ!"

Tiểu quý kể xong câu chuyện báo thù về vang của nó thì chợt im lặng rồi nhìn Tần Thất Bảo mở miệng cẩn thận từng chữ hỏi.

"Giữ lời!" Thiếu nữ nghe vậy hai mắt sáng rực, trước đây con quỷ nhỏ này còn sống chết không đồng ý, bây giờ lại đổi ý rồi?

Vậy cũng rất tốt, bình thường bác sĩ Phó rất bận, không thể lúc nào cũng ở cạnh cô được, nếu Lưu Tiểu Vũ đồng ý làm em trai mình vậy thì những con quỷ khác sẽ không dám tha hồ hù cô, bắt nạt cô nữa, những ngày tháng này cũng thoải mái hơn.

"Vậy thì tốt quá, em sẽ ở cạnh chị, chờ chị phục hồi trí nhớ thì đưa em tới địa phủ đầu thai, có chị nói giúp chắc chắn Diêm Vương sẽ nể tình." Tiểu quý kích động nói.

"... Chờ chị phục hồi trí nhớ đã rồi hẳn nói." Tần Thất Bảo âm thầm giật mình.

Nếu sau khi cô phục hồi trí nhớ phát hiện mình vốn không phải thiên sư gì đó thì chẳng phải Lưu Tiểu Vũ sẽ thẹn quá hóa giận ăn cô luôn sao?

Dù sao cô cũng không thấy mình có thể chất tốt, mà Lưu Tiểu Vũ nói thiên sư chính là một cấp bậc cao hơn đạo sĩ, bây giờ đạo sĩ có thể đạt được cấp bậc thiên sư hiếm có khó tìm, đa số là người cao tuổi, mà cô thì nhỏ tuổi, nhất gan như vậy, thấy quỷ ở cách 10m đã run lấy bầy thì sao có thể là thiên sư?!

...

"Thất Bảo, em nói chuyện với ai đó?"

Y tá và bác sĩ Phó cùng đi tới, nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng bệnh, nghi hoặc đi vào hỏi.

"Em.. Em đang nói chuyện một mình." Tần Thất Bảo không để ý có người vào, giật mình sau đó hơi chợt dạ mở miệng.

"Lúc ở dưới lầu không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Cố gắng đừng nói chuyện nhiều."

Phó Thành tiến lên vài bước, kéo cái ghế cạnh bàn đến trước giường, quay lại nói với y tá, "Cô đi ra trước đi, chỗ này có tôi là được rồi."

Có bác sĩ Phó ở đây, y tá yên tâm, đi về bàn trực y tá, thế là trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Phó Thành và Tần Thất Bảo.

"Cô mới nói chuyện với ai vậy?"

Thấy y tá đã đi xa, Phó Thành mới ngồi xuống mép giường, nhìn cô hỏi.

"Tôi..."

"Tôi biết không phải cô nói chuyện một mình, chắc chắn cô đang nói chuyện với ai đó đúng không?"

Tần Thất Bảo vừa định lặp lại câu trước đó thì bị Phó Thành ngắt lời, rồi giọng điệu và thái độ của anh cũng trở nên nghiêm túc chưa từng thấy.

"Lúc trước tôi đã nói với anh... Tôi có thể nhìn thấy quý." Cô gái mấp máy môi, yếu ớt mở miệng nói.

Cô đoán bác sĩ Phó hỏi cô như vậy chắc chắn là do nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ ở dưới tầng, chỉ có điều khi đó cô bị nữ quý áo trắng bóp cổ đến nổi ngất đi, mắt mờ nên không để ý.

Phó Thành: "Vậy lúc này có quý bóp cổ cô?"

Tần Thất Bảo gật đầu: "Ừm!"

Phó Thành: "Tôi qua cô hát đồ hộp com, mắt kiểm soát cũng do thấy quý?"

Tần Thất Bảo gật đầu như giả vờ: "Ừm ừm!"

Phó Thành: "Vậy lúc trước cô nhảy từ lầu 3 xuống cũng là do bị quý dọa?"

Lúc này Tần Thất Bảo mới lắc đầu: "Không phải, là chúng nó đẩy tôi xuống!"

...

Phó Thành hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, cảm thấy thế giới quan của mình có dấu hiệu sắp sụp đổ, sống hơn hai mươi năm, vậy mà anh lại không hề biết trên thế giới này thật sự có quý tồn tại.

"Cô có thể chứng minh những lời mình nói là thật mà không phải ảo giác không?" Anh biết rõ những thứ kia không thể giải thích bằng khoa học, nhưng vẫn không thể không hỏi, vẫn muốn đấu tranh lần cuối.

"Tiểu Vũ, em có thể hiện hình không?"

Tần Thất Bảo nghe vậy có hơi buồn rầu, khổ sở suy nghĩ trong chốc lát, bỗng hai mắt sáng rực, ngoảnh lại nhìn về phía tiểu quý đang chơi trò bay lòng vòng trên không trung.

Lúc này Lưu Tiểu Vũ kể cho cô nghe chuyện nó trở về báo thù, nó nói không chỉ hù chết Vương Kiến Quốc mà lúc đi còn chào tạm biệt với mẹ mình, nếu như thế, vậy chắc chắn nó có thể hiện hình trước mặt người khác.

"Tất nhiên là có thể, nhưng nếu em hiện hình trước mặt anh ta thì có thể bị... tiêu diệt hay không?"

Tiểu quý ngừng xoay vòng, hơi hơi sợ nhìn chằm chằm Phó Thành đang tỏa ra kim quang.

Thật ra thì con nữ quý ở lầu dưới vì đã từng giết người nên sức mạnh cao hơn nó rất nhiều, nhưng khi bị kim quang của người này chiếu rọi một cái, con quý kia chỉ có thể bị nó đè đầu đánh, có thể thấy người này ghê gớm cỡ nào!

"Không đâu, em là em trai của chị, bác sĩ Phó sẽ không làm em bị thương." Tần Thất Bảo cam đoan.

Thế là Tần Thất Bảo ra hiệu, Phó Thành quay ra sau nhìn lên không trung, sau đó liền thấy một luồng khí đen lượn lờ, một thằng nhóc cỡ 6, 7 tuổi đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

"Chào bác sĩ Phó, em là Lưu Tiểu Vũ."

Lưu Tiểu Vũ hiện hình xong lập tức nở nụ cười mà nó cho là rực rỡ, dễ thương nhất.

"Nhóc là quý?"

Phó Thành nhìn thấy nó thì vô thức hỏi, nhưng vừa hỏi xong liền hối hận, mặt đứa bé này tái xanh không chút hồng hào, còn bay lơ lửng giữa không trung, thì sao có thể là người, chắc chắn là quý không thể nghi ngờ!

"Bác sĩ Phó, Tiểu Vũ nó mới 7 tuổi, rất tội nghiệp, bị bố dượng hại chết nên biến thành quý, nó còn giúp tôi đuổi quý nữa!" Tần Thất Bảo nói tốt với Phó Thành giúp nó.

Tiểu quý nghe vậy vô cùng cảm động nhìn Tần Thất Bảo, quyết tâm sau này sẽ ngoan ngoãn làm em trai cô, làm tròn bổn phận, đuổi cổ từng con quý không có ý tốt, để không phụ lòng chị nó.

Phó Thành nhìn Lưu Tiểu Vũ, mặt không cảm xúc nhưng nội tâm đã là gió bão lớn, thì ra đây là quý, thì ra quý có hình dáng thế này!

Lưu Tiểu Vũ không hiện nguyên hình nên lúc này nó không khác gì một đứa trẻ bình thường, ngoại trừ sắc mặt hơi tái xanh, cũng rất dễ thương, không đáng sợ chút nào.

"Chờ một chút, để tôi bình tĩnh lại đã."

Phó Thành đỡ trán ngồi xuống lần nữa, tuy rằng quý cũng không đáng sợ lắm nhưng anh vẫn không thể nào bình tĩnh được, cảm thấy thế giới quan mà mình dựng lên bao lâu nay đã sắp sụp đổ, cần gấp dựng lại.

"Vì vậy, bác sĩ Phó, tôi thật sự không bị bệnh, tôi cũng không bị tâm thần phân liệt, việc tôi thấy quý không phải là ảo giác mà là sự thật!"

Tần Thất Bảo lại vô cùng kích động, đi tới cầm tay anh lắc lắc nói.

"Nhưng lúc trước khi cô làm kiểm tra..." Phó Thành thấy suy nghĩ của mình có chút rối loạn.

"Lúc đó mỗi lần tôi đi kiểm tra tinh thần đều có quý tới hù tôi, sao có thể kiểm tra chính xác được!" Tần Thất Bảo vô cùng oan ức.

"Bác sĩ Phó, giờ anh cho tôi cho kiểm tra một lần nữa đi, lần này có Tiểu Vũ giữ cửa, sẽ không có quý tới hù tôi, nếu như kết quả kiểm tra là bình thường thì cho tôi xuất viện được không?"

"Kiểm tra thêm lần nữa thì không thành vấn đề, nhưng cô muốn xuất viện ngay thì phỏng chừng không được." Phó Thành trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn chấp nhận sự thật là có quý tồn tại, để cảm xúc hỗn loạn lại, vô cùng kiên nhẫn giải thích với cô.

"Coi như tôi có đem kết quả kiểm tra cho viện trưởng xem, ông ta cũng sẽ không tin cô hết bệnh hoàn toàn, trừ tôi ra, những người khác cũng sẽ không tin, càng không thể làm thủ tục xuất viện cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhìn ngây người, không ngờ bác sĩ Phó đẹp trai như vậy a!!!

Edit: Meo Meo Meo

Beta: Đại tổng quản

"Không tin? Tôi có thể bảo Tiểu Vũ hiện hình trước mặt họ, như vậy chắc chắn họ sẽ tin!" Tần Thất Bảo kích động nói.

"Không được đâu thiên sư tỷ tỷ, nếu em hiện hình đi quanh bệnh viện 1 vòng thì những con quý khác cũng sẽ bắt chước, đến lúc đó dọa chết người trong bệnh viện thì sao?"

Phó Thành còn chưa nói gì mà Lưu Tiểu Vũ nghe xong đã sột ruột, vừa bay một vòng giữa không trung vừa nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao không phải tất cả những con quý khác đều thân thiện giống Tiểu Vũ, hơn nữa, cho dù là Tiểu Vũ đi nữa thì cũng có thể dọa người khác chết khiếp" Phó Thành gật đầu nhìn tiểu quý trước mặt, theo bản năng kéo Tần Thất Bảo về phía mình, ôm vai bảo vệ cô.

Cảm giác được sức lực từ chỗ bả vai truyền đến, trong lòng Tần Thất Bảo bỗng nhiên hiểu ra, trước không tính đến người khác, cho dù là bác sĩ Phó chỉ e cũng có chút không quen.

Cô nhớ đến lần đầu tiên mình nhìn thấy Tiểu Vũ, cho dù nó không hiện ra nguyên hình, nhưng cô cũng bị dọa đến cả người phát run, đến cơm cũng ăn không vào chỉ nghĩ đến chạy trốn.

Cho tới bây giờ chính mình nhận nó làm em trai, cũng bởi vì so với những con quý khủng bố khác thì ít nhất Lưu Tiểu Vũ dễ nhìn hơn bình thường một chút, ngược lại còn đồng ý bảo vệ cô.

"Nhưng mà tôi không muốn tiếp tục ở trong này nữa, mặc dù các chị y tá đều đối tốt với tôi, nhưng các chị ấy luôn bắt tôi uống với tiêm thuốc, coi tôi trở thành bệnh nhân tâm thần"

Tần Thất Bảo càng nghĩ kỹ càng cảm thấy tủi thân, cô không muốn để tiểu quý ra dọa chết người, nhưng càng không muốn bởi vì vậy mà "hy sinh" chính mình, cô rõ ràng là người bình thường mà!

"Cô yên tâm, đợi tôi đem đi làm xét nghiệm một lần nữa, nếu kết quả xét nghiệm tốt, thì sẽ giảm bớt liều lượng thuốc xuống, sau đó..."

"Bác sĩ Phó, không phải anh tin tưởng tôi không có bệnh sao? Vậy vì sao còn muốn tôi uống thuốc?!" Thiếu nữ nghe vậy không nhịn được mà tròn tròn mắt, ngất lòi hỏi anh.

"Cô trước hết nghe tôi nói xong đã." Phó Thành thấy thiếu nữ bỗng nhiên tròn tròn mắt, không hiểu sao cảm thấy có chút đáng yêu, không nhịn được mà nâng tay lên xoa đầu cô, trong giọng nói mang theo chút an ủi dịu dàng.

"Ý tôi là thuốc cứ theo bình thường kê đơn nhưng cô không cần uống, tôi sẽ giúp cô giấu đi, cô phối hợp với tôi, tôi sẽ giúp cô "chữa khỏi" bệnh, chúng ta dựa theo trình tự bình thường mà xuất viện."

"Vậy bác sĩ Phó, anh mỗi ngày sẽ ở cùng tôi sao?" Tần Thất Bảo nghe xong lời anh nói, hai mắt sáng lên, kéo tay áo anh lắc lắc, hỏi.

Cho nên, từ bây giờ phải bác sĩ Phó sẽ trở thành "đồng minh" của cô rồi không?!

"Không phải có nó ở cùng cô à?" Phó Thành chỉ vào tiểu quỷ đang bay giữa không trung, hỏi.

Tiểu quỷ này là em trai của cô, có thể giúp đỡ cô đuổi đi những con quỷ khác, còn hẳn chỉ là người bình thường, cũng không biết đuổi quỷ, ở cùng thì có lợi ích gì chứ?

"Tiểu Vũ dù sao cũng là quỷ a, tôi vẫn có chút sợ ~...Nhưng mà bác sĩ Phó anh không giống a, trên người anh có kim quang, quỷ đều sợ anh!"

Tần Thất Bảo nhanh chóng giải thích, còn thuận tay kéo áo blouse trắng của anh giống như đang nắm chặt lấy bảo bối.

"Kim quang??"

Phó Thành nghi ngờ cúi đầu nhìn chính mình...Bao gồm cả áo blouse trắng của mình, tất cả đều bình thường, đừng nói màu bạc, đến một chút ánh sáng cũng không có.

"Đúng vậy, thật sự có kim quang mà! Trước đó ở phòng để đồ nữ quỷ váy trắng muốn bóp chết Thiên sư tỷ tỷ, không ngờ bị kim quang trên người anh chiếu đến, cả người liền bốc khói, cho nên mới bị em túm tóc hung hăng đánh một trận!"

Tiểu quỷ không nhịn được xen vào nói, vừa nói vừa bay xa ra, có chút kiêng kị mà nhìn anh.

"Không ngờ tôi còn có bản lĩnh này?" Phó Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của một người một quỷ, có chút ngạc nhiên giơ tay lên tự mình đánh giá.

Thảo nào mà cô bé này lần đầu tiên nhìn thấy anh đã ôm đùi, mỗi lần gặp mặt đều vô cùng chủ động thậm chí là vội vàng mà nhào vào lòng anh, không ngờ rằng anh còn có bản lĩnh làm quỷ sợ hãi?!

"Đúng, đúng! Bác sĩ Phó, anh thật lợi hại a ~!!!

Tần Thất Bảo xác nhận nói, giống như sợ anh không tin, còn ra sức gật đầu, tay càng gắt gao túm chặt áo blouse anh.

"Nhưng mà cô luôn đi theo tôi cũng không phải cách hay, nếu không thì tôi đem cái áo blouse trắng này cho cô mượn?" Phó Thành trầm ngâm trong chốc lát rồi đề nghị.

Anh vừa chuyển đến bệnh viện số 3 không lâu, còn rất nhiều việc phải làm, không chỉ Tần Thất Bảo là bệnh nhân duy nhất của anh mà mỗi chiều thứ ba và thứ năm còn phải ra ngoài khám, không có nhiều thời gian để ở cùng cô tại đây.

"Vậy, vậy bác sĩ Phó anh cởi áo ra thử xem? Không biết cái áo này sau khi rời khỏi anh kim quang trên đó có biến mất không..." Tần Thất Bảo nghe xong liền tự giác buông tay.

"Được"

Phó Thành không có ý kiến gì, đứng dậy đem áo blouse cởi ra, sau đó đưa cho Tần Thất Bảo, còn bản thân mình thì lùi về sau mấy bước cách xa áo blouse một khoảng.

Anh bên trong mặc áo sơ mi màu lam, màu sắc thiên về xanh nước biển, cổ áo cài chỉnh tề, chỗ tay thì buông cúc không cài, bước một bước dài, một tay chống dựa vào cạnh bàn, lộ ra vài phần lười biếng, có cảm giác hoàn toàn khác với khi mặc áo blouse.

Tần Thất Bảo nhìn anh, thậm chí nhìn đến ngón người, trước kia sao cô không phát hiện bác sĩ Phó đẹp trai như vậy a?

"Nhìn tôi làm gì? Trên áo còn kim quang không?" Phó Thành đối với việc vẫn trong bệnh viện mà cởi áo blouse ra có chút không quen, nghĩ nếu áo mà hữu dụng thì phải mau mau quay lại văn phòng lấy áo khác mặc vào, kết quả lại thấy Tần Thất Bảo ngồi trên giường nhìn anh ngẩn người.

"Tôi...tôi, để tôi nhìn xem!" Thiếu nữ giật mình hồi thần lại, mặt bỗng nhiên đỏ bừng, một tay ôm áo blouse trắng cẩn thận nhìn.

Quần áo vừa từ trên người Phó Thành cởi ra, vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể anh, Tần Thất Bảo vuốt vuốt áo, cảm giác được đầu ngón tay mềm mềm,

mặt lại càng đỏ thêm.

Phó Thành thấy thiếu nữ cúi đầu lật đi lật lại cái áo của anh, có chút nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ kim quang còn trốn bên trong quần áo?"

"Không có kim quang...Bác sĩ Phó, anh cởi áo ra thì không còn hiệu quả nữa." Tần Thất bảo nghe anh hỏi có chút chột dạ, ngừng động tác trong tay, nắm chặt cái áo nói.

...

"Bác sĩ Phó?"

Phó Thành thấy mặt Tần Thất Bảo có chút hồng, vốn định hỏi cô một chút có phải có chỗ nào không thoải mái hay không thì ngoài cửa truyền đến một âm thanh quen thuộc, quay lại nhìn, thì ra là y tá Tiểu Hà.

"Bác sĩ Phó, là anh sao? Sao anh lại cởi áo blouse ra?" Y tá Tiểu Hà nói xong liền đỏ mặt, lúc mới vào phòng cô còn tưởng người nhà của Tần Thất Bảo tới thăm, trong lòng đang nghĩ sao bóng dáng này có chút quen thuộc, hoá ra là bác sĩ Phó a!

Bác sĩ Phó tuy mới được điều đến mấy ngày, nhưng lúc trước khi các bác sĩ trong viện tham gia tập huấn ở thành phố đã nhìn thấy anh, lúc đấy chụp ảnh lại, nhìn trong ảnh đã rất đẹp trai không ngờ khi nhìn tận mắt càng đẹp trai hơn, giống như nam minh tinh ở trên TV, các y tá ở bệnh viện số 3 mấy ngày nay đều bàn luận về anh.

Tiểu Hà mới vừa rồi còn cùng các y tá khác ở bàn trực thảo luận nếu bác sĩ Phó không mặc áo blouse, còn có thể đẹp trai hơn không, không nghĩ tới vừa vào đây lại thấy được.

"Khụ...Tôi, tôi cảm thấy hơi nóng" Phó Thành có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, sau đó bước lên cầm lấy áo blouse từ trên tay Thất Bảo mặc vào.

Trời tháng 10, còn có người cảm thấy nóng sao? Cô mặc áo lông mỏng còn cảm thấy lạnh kìa!

Tiểu Hà nhìn Tần Thất Bảo đỏ mặt, lại nhìn bác sĩ Phó vừa mặc lại áo blouse, trực giác cho thấy giữa hai người có bí mật không muốn để cho người khác biết.

Nhưng không ngờ bác sĩ Phó mặc áo sơ mi thật đẹp trai, thể hiện được ưu thế đáng người của anh, nếu lúc này phản ứng nhanh chụp được ảnh tốt a....

"Đưa thuốc với nước cho tôi đi, đây là thuốc buổi tối tôi phải không?"

Tiểu Hà còn đang ngẩn người, Phó Thành cũng đã mặc xong áo đi tới, cầm lấy thuốc trong tay cô.

"Đúng vậy, đây là hai viên buổi tối, còn thuốc nước này là do bác sĩ Trần kê." Tiểu Hà đem thuốc được chia thuốc tốt, đưa qua: "Bác sĩ Phó, có phải bắt đầu từ ngày mai Thất Bảo phải thêm thuốc không?"

Cô nhớ rõ lúc sáng sau khi Tần Thất Bảo làm kiểm tra xong, bởi vì bệnh tình nặng thêm, cho nên bác sĩ Phó muốn tăng thêm 2 viên thuốc, nếu đúng như vậy thì ngày mai cô phải chuẩn bị năm viên thuốc.

Phó Thành tỉnh bơ ngẩng đầu lên nhìn tiểu quỷ đang bay lơ lửng trên đầu Tiểu Hà, nói:

"Tạm thời không cần thêm, tôi tính đến thứ hai tuần sau cho cô ấy làm kiểm tra tinh thần một lần nữa, còn buổi sáng ngày hôm nay làm kiểm tra chịu ảnh hưởng cảm xúc ngày hôm qua, cho nên đợi kết quả lần hai rồi tổng hợp nhìn lại."

Tần Thất Bảo ngồi trên giường nghe vậy thì kích động, nỗ lực kiềm chế vẻ mặt không lộ ra sơ hở gì, cô không ngờ là bác sĩ Phó nói thì giữ lời, nhanh như vậy đã đã thực hiện lời hứa với cô rồi!!!

Có lẽ, ngày cô xuất viện sẽ không còn xa nữa, cô không bao lâu nữa sẽ được "chữa khỏi" bệnh, trở thành người bình thường.

"Vâng, đều nghe theo bác sĩ Phó bố trí." Tiểu Hà gật gật đầu, cảm thấy lời Phó Thành nói rất có lý.

Sáng hôm qua Thất Bảo mới bị ngã từ tầng ba xuống, buổi tối còn phát bệnh phải uống thuốc an thần, sáng nay phải làm kiểm tra rất có thể bị ảnh hưởng. Hơn nữa cô cũng chỉ là y tá, liều lượng thuốc của bệnh nhân chủ yếu vẫn phải nghe theo bác sĩ kê.

Đưa thuốc xong, lại kiểm tra túi đựng thuốc, Tiểu Hà liền chạy nhanh đến phòng nghỉ của y tá, nhân lúc rảnh rỗi muốn khoe với các y tá khác cô vừa được nhìn thấy bác sĩ Phó cởi áo blouse.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôm nay làm người tốt

Edit: Hi Hi Hi

Beta: cảm thú

Vì thế những ngày sau, Tần Thất Bảo rút cuộc cũng có ngày tháng thoải mái.

Mặc dù tiểu quý ham chơi, nhưng không quên nhiệm vụ làm em trai của mình, đứng giờ có mặt ở phòng bệnh bay xung quanh một vòng, đuổi một số quý không có ý tốt, bác sĩ Phó cũng thường xuyên bên cạnh cô, phụ trách hướng dẫn tâm lý cho cô, tránh cho cô ở trong phòng bệnh quá lâu bị trầm cảm.

...

"Bác sĩ Phó, anh có rãnh không có thể mang tôi ra ngoài đi dạo được không?"

Sáng hôm sau, Tần Thất Bảo làm kiểm tra xong, cầm bản báo cáo kiểm tra từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, thì thấy bác sĩ Phó đang đứng trên hành lang, cô lập tức chạy qua đó, kéo một góc tay áo của anh, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi.

"Ra ngoài? Đi ra bên ngoài bệnh viện sao?" Phó Thành nghe vậy thì có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, từ lúc tôi có ký ức, đều ở trong bệnh viện, bên ngoài như thế nào tôi cũng không biết?" Tần Thất Bảo tủi thân nói.

Trong trí nhớ của cô, ngoài trừ thuốc ra thì chính là quý, cả người giống như bị "nhốt" ở trong bệnh viện, chỉ có thể nhìn qua khe cửa sổ, ngắm nhìn thế giới bên ngoài.

"Hiện tại vẫn chưa thể dẫn cô ra ngoài, nhưng nếu cô muốn thì tôi có thể nghĩ cách." Phó Thành nhìn thấy ánh mắt thiếu nữ tràn đầy hi vọng, thật sự không nỡ nói ra lời từ chối.

Anh biết cô không nhớ những việc trước khi vào bệnh viện, cho nên mới hi vọng nhìn ngắm thế giới bên ngoài, ở bệnh viện này, cô thường xuyên bị quý hù dọa, lại bị mọi người cho rằng bị bệnh tâm thần, xem ra còn khó chịu hơn là ngồi tù?

Nếu là anh, chắc cũng không thể chịu nổi.

"Thật vậy hả?"

Nghe Phó Thành nói câu đầu, Tần Thất Bảo vốn dĩ đang rất thất vọng, nhưng vừa nghe nửa câu sau, liền hăng hái ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô ở bệnh viện sắp phát điên rồi!

"Thật sao."

Phó Thành gật gù đầu, đối diện với ánh mắt của cô, đôi mắt cô gái rực rỡ, lòng anh như bị lây nhiễm, cũng cảm thấy vui vẻ.

Mấy hôm nay Tần Thất Bảo vẫn luôn đi theo anh, trừ khi anh vào văn phòng hay khám bệnh cho người khác, còn lại đều đi theo phía sau anh, thậm chí ăn cơm trưa cũng theo anh.

Phó Thành không cảm thấy phiền, vì Tần Thất Bảo rất nghe lời, đi theo anh nhưng không hề gây rối loạn, chỉ khi có quý mới sợ hãi mà nhảy vào ngực, "Anh Anh" kêu lên hai tiếng, đôi mắt ửng hồng giống thỏ con, làm người khác cảm thấy thật đáng thương.

"Bác sĩ Phó, anh thật tốt, chờ tôi thành công xuất viện, nhất định sẽ mua quà cảm ơn anh!" Tần Thất Bảo vẻ mặt nghiêm túc nói.

"..." Bỗng nhiên được phát thẻ người tốt Bác sĩ Phó nhất thời không biết nói gì, ngẩn người, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

*

Hiện tại kết quả kiểm tra tinh thần của Tần Thất Bảo rất tốt, các hạng mục đều trong phạm vi bình thường, chỉ có hơi lo lắng một chút, cũng không có gì đáng ngại. Mỗi khi làm kiểm tra mọi người ít nhiều đều cảm thấy lo lắng.

Sau khi Phó Thành trở về liền đem số liệu điền vào máy tính, đem hai bản báo cáo tổng hợp lại, dựa theo tình hình, không cần tăng thêm thuốc, trái lại Tần Thất Bảo còn được giảm phân nửa lượng thuốc.

"Bác sĩ Phó, thật sự có thể giảm lượng thuốc sao?"

Khi đưa đơn thuốc cho y tá ở lầu bảy, y tá trưởng Tiểu Lâm đã rất lo lắng, dù sao tuần trước đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Lúc đó bọn họ đề nghị chuyển Tần Thất Bảo tới khu nội trú, nhưng bác sĩ Phó đã ngăn cản.

"Có thể, bản báo cáo kiểm tra hôm nay ngoại trừ chỉ số lo lắng, các chỉ số khác đều bình thường, nên giảm lượng thuốc xuống." Phó Thành nói.

"Có phải bị lỗi rồi không? Các báo cáo kiểm tra lần trước đều không tốt, sao có thể khôi phục nhanh vậy được?" Tiểu Lâm không tin tưởng nói.

Báo cáo kiểm tra tuần trước, cô cũng từng nhìn qua, mỗi hạng mục đều rất cao, mới gần gũi một tuần liền bình thường, chẳng phải là kiểm tra xảy ra vấn đề sao?

"Lúc đầu tôi cũng cảm thấy không đúng, nên sáng nay đã kiểm tra hai lần, lần đầu là lúc 8 giờ, lần hai lúc 10 giờ, có bệnh nhân khác đến làm kiểm tra, không có vấn đề gì." Phó Thành biết rằng có người nghi ngờ, cho nên trước đó một ngày anh đã sắp xếp ôn hòa tất cả.

Các y tá nghe vậy cũng không hỏi thêm câu nào nữa, Tần Thất Bảo có thể tốt lên đó là chuyện đáng vui mừng, vì thế liền ghi lại liều lượng thuốc của phòng 710.

Buổi tối bác sĩ Phó tan ca, Tần Thất Bảo không đi ra ngoài, ngoan ngoãn ngây ngốc ở trong phòng bệnh ăn cơm, Tiểu Vũ đứng ngoài cửa canh chừng, không cho quý tiến vào phòng.

"Thất Bảo, tới giờ uống thuốc rồi."

Buổi tối 8 giờ 30 phút, y tá trực ban Tiểu Trần mang thuốc vào.

Tần Thất Bảo hăng hái ngồi dậy cầm thuốc lên, trước mặt y tá đem bỏ viên thuốc vào trong miệng, sau đó lấy ly nước đặt trên đầu giường, uống một ngụm lớn.

"Uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút, lượng thuốc giảm đi, có thể trong hai ngày sẽ không thích ứng kịp, nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt thôi." Tiểu Trần dặn dò nói.

Tần Thất Bảo ngoan ngoãn gật đầu, như mọi khi để thuốc ở dưới đầu gối, chỉ uống nước, đợi y tá đi ra ngoài, liền vào nhà vệ sinh nhỏ thuốc ra, kết quả vừa mới bước xuống giường, từ gầm giường bò ra hai con anh linh, làm cô sợ tới mức trực tiếp nuốt thuốc xuống cổ họng.

"Khụ, khụ khụ!"

Thiếu nữ bị sặc thuốc, mạnh mẽ ho vài tiếng, hai anh linh cũng bị cô dọa sợ, quay đầu liếc cô một cái, nhanh chóng bò ra cửa.

Tần Thất Bảo cầm ly nước đổ vào miệng, không quan tâm cô vừa mới uống phải thuốc, xách dép lê chạy ra cửa tìm Lưu Vũ.

"Tiểu Vũ, vừa nãy trong phòng có hai đứa trẻ mang hình dáng quý!"

"Em có nhìn thấy, chỉ là hai anh linh!"

Lưu Vũ canh giữ ngoài cửa phòng, thấy Tần Thất Bảo tới, duỗi tay ra chỉ về phương hướng của y tá, "Thiên sư tỷ tỷ, chúng nó vừa mới ra ngoài đi theo y tá kia, chắc là luôn đi phía sau cô ấy."

Cái gọi là anh linh, chính là thai nhi chết trong bụng hoặc là vừa sinh ra đã chết non, loại quý này không có năng lượng, cũng rất ngây thơ, nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, người bị anh linh bám theo, tính mạng sẽ bị ảnh hưởng, liên tục xảy ra sự cố ngoài ý muốn, cuối cùng là chết.

"Có cách nào đuổi anh linh đi không?"

Tần Thất Bảo quả thực không hiểu những thứ này, nhưng sau khi tiểu quý giải thích, sắc mặt cô ngưng trọng, các y tá lâu bảy đối xử với cô không tệ, cô không hi vọng ở trước mặt cô bất cứ ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Em nghe nói, anh linh đi theo một người vì có chấp niệm, phải hóa giải chấp niệm mới có thể đuổi chúng nó..."

Tiểu quý có chút rối rắm gãi tay gãi đầu, "Cụ thể em cũng không rõ, nếu thiên sư tỷ tỷ khôi phục ký ức, như vậy thì đuổi chúng nó đi rất dễ dàng!"

"Em nói mấy lời này thật vô ích!"

Tần Thất Bảo buồn bực đóng cửa, xoay người trở về phòng, nếu khôi phục trí nhớ cô đã sớm xuất viện, còn ở đây buồn phiền hay sao?

"Thiên sư tỷ tỷ, chị mặc kệ y tá kia sao?" Lưu Vũ thấy cô đóng cửa lại, vội vàng lách cửa chen vào, nghi hoặc hỏi.

"Ngày mai chị đi hỏi chị ấy, hiện tại đang là buổi tối... quá đáng sợ..."

Hiện tại đã 9 giờ tối, buổi tối bệnh viện có rất nhiều quý, nếu bây giờ cô đi ra ngoài, nói không chừng còn chưa kịp tới chỗ y tá đã bị quý hù dọa đến mức chân mềm nhũn, nào có tính thần đi quản chuyện người khác?

Tần Thất Bảo nghĩ tới bên ngoài có quý, ngay lập tức run lên, chạy thật nhanh tới nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi nằm trên giường, đem chăn bọc người lại, cả người co lại thành một cục.

"Chị đừng sợ! Có em ở đây bảo vệ, sẽ không có con quý nào dám vào, chị hãy an tâm mà ngủ!"

Luru Vũ thấy Tàn Thất Bảo sợ hãi, lập tức thẳng người, còn giờ nắm đầm lên, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như vừa nãy.

"Vũ, hay là em cũng đi ra ngoài đi? Nhìn thấy em chị cũng sợ, không ngủ được...."

Tàn Thất Bảo không còn sợ Luru Vũ, nhưng bị anh linh dọa một trận, trong lòng xuất hiện bóng ma, hiện tại thấy tiểu quý bay từ khe cửa ra, theo bản năng liền sợ hãi.

"Được rồi." Luru Vũ vốn đang ngẩng đầu lên nhưng nghe vậy liền rũ đầu xuống.

Im lặng trong chốc lát, bầu môi, buồn bực xuyên tường ra ngoài, bộ dạng nó đáng yêu như vậy, không giống những con quý hung dữ khác, vì sao thiên sư tỷ tỷ lại sợ nó? Cái này thật không khoa học!

"Thất Bảo, đã dậy chưa?"

Nguyên một buổi tối, Tàn Thất Bảo đều nằm mơ, mơ thấy tối hôm qua hai anh linh bò lên người mình, sau đó đuổi thể nào cũng không chịu đi, khi tỉnh ngủ thì toàn thân ướt nhẹp, hiện tại đang ở trong nhà vệ sinh lau mồ hôi.

"Bác sĩ Phó!"

Thiếu nữ nghe được âm thanh bên ngoài, trực tiếp cầm khăn lông từ nhà vệ sinh chạy ra, vội vã chạy tới trước mặt người đàn ông, giờ tay ôm lấy anh.

"Làm sao vậy? Lại có quý dọa cô?"

Phó Thành thấy cô chạy trốn như vậy, quan tâm hỏi han, vỗ lưng thiếu nữ an ủi, phát hiện người cô chảy rất nhiều mồ hôi, sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

"Không phải, là tôi gặp ác mộng."

Tàn Thất Bảo biết ôm bác sĩ không tốt, nhưng cô không khống chế được.

Tối hôm qua gặp ác mộng làm trong đầu cô toàn là hình bóng hai anh linh, thậm chí cảm thấy hiện tại nó đang nằm trên lưng cô, chỉ có thể tiến lên ôm bác sĩ Phó, cọ cọ kim quang trên người anh, trong lòng mới bình tĩnh lại.

"Không sao, tỉnh mộng là được rồi, cô còn có Tiểu Vũ bảo vệ mà?" Cảm nhận được thiếu nữ đang run rẩy, Phó Thành một chút cũng không ghét bỏ, tiếp tục vỗ lưng cô an ủi nói.

Nói đến cũng lạ, đang yên lành sao có thể có đôi mắt nhìn được những thứ người khác không thấy?

Người có thể gặp quý thật sự không phải chuyện tốt, lần nào cũng bị dọa, đừng nói Tàn Thất Bảo chỉ là một cô gái vừa mới trưởng thành, cho dù ba thanh niên to lớn khỏe mạnh, cũng không chịu nổi hành hạ như vậy.

"Bác sĩ Phó, tối hôm qua tôi lại gặp quý, là hai anh linh, đi theo phía sau y tá Tiểu Trần..." Thiếu nữ phục hồi tinh thần, duỗi tay xoa xoa đôi mắt đỏ, ngẩng đầu mở miệng nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu quý: Anh anh anh, tôi đáng yêu như vậy lại vẫn có người sợ tôi, không khoa học!

Tác giả: Cậu là quý, vốn dĩ không khoa học a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tôi không ghét cô

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

Nhìn cô gái đôi mắt đỏ hồng trong ngực mình, Phó Thành cảm thấy trái tim mình giống như bị vật gì đánh trúng, lòng mềm nhũn, chủ động ôm cô thật chặt.

""Thất Bảo đừng sợ, có tôi ở đây, nếu bọn chúng còn dám đến bắt nạt cô, tôi sẽ dùng kim quang tiêu diệt bọn chúng.""

"Bác, bác sĩ Phó, tôi luôn đột nhiên ôm anh, anh không ghét tôi sao?"

Tần Thất Bảo được anh chủ động ôm chặt, có chút được sủng mà sợ.

Quan sát hơn một tuần qua, cô phát hiện thật ra bác sĩ Phó không phải người thân thiện, thậm chí có chút lạnh lùng, đặc biệt là thời điểm nói chuyện cùng người khác, nhìn qua cử chỉ lễ độ, nhưng kì thực vẫn duy trì khoảng cách.

Tần Thất Bảo thấy lúc trước bác sĩ Phó do đạo đức nghề nghiệp của anh nên không ghét bỏ là vì nghĩ cô bệnh nhân mà thôi, nhưng bây giờ anh đã biết sự thật, làm sao có thể cho phép cô năm lần bảy lượt "quấy rầy" anh chứ?

Vấn đề này cô đã suy nghĩ từ sáng hôm qua khi đi làm kiểm tra, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, hiện tại ý nghĩ này lại một lần nữa hiện lên, cô nhin không được hỏi ra miệng.

"Vì sao tôi phải ghét cô?" Phó Thành nghe vậy theo bản năng hỏi ngược lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ về vấn đề này.

Tỉ mỉ suy nghĩ lại, chính xác bản thân mình có điểm khác thường, dựa theo tính cách bình thường của anh, sẽ không để cho người khác có cơ hội làm mất cử chỉ thân mật với mình như vậy.

Nhưng Thất Bảo rất đáng thương, cả bệnh viện này chỉ có một mình anh biết cô không có bệnh, nếu anh không che chở cho cô, chẳng phải cô sẽ càng đáng thương?

Với lại, hiện tại cô vẫn là bệnh nhân của anh, Phó Thành cảm thấy tính chuyên nghiệp trong nghề nghiệp của anh từ trước đến giờ vẫn tốt.

"Cảm ơn bác sĩ Phó, anh thật tốt." Bác sĩ Phó đã nói như vậy, Tần Thất Bảo cũng không hỏi lại nữa, chỉ cảm động nói.

"... Không cần cảm ơn." Lại bị phát thè người tốt, theo bản năng động tác trên tay Phó Thành cứng đờ, sau đó bắt đắ dĩ thờ dài, đưa tay xoa xoa tóc cô, "Sau này nếu cô cảm thấy sợ, có thể đến tìm tôi."

"Nhưng mà... thời điểm tôi bị quỷ dọa, anh lại không ở trong bệnh viện."

Cô gái nhẹ cắn môi dưới, do dự hồi lâu mới mở miệng nói, cô cảm thấy da mặt mình thật dày, người ta không ghét cô đã rất tốt rồi, còn dám oán giận.

"Quả thực tôi không phải trực đêm, nên buổi tối tôi không ở lại bệnh viện..." Phó Thành nghe vậy nhui mày, suy nghĩ xem vấn đề này nên giải quyết như thế nào.

"Nếu không thì như vậy đi, tôi sẽ đi nói chuyện với y tá trưởng, sau này nếu buổi tối gặp phải quỷ mà Tiểu Vũ đánh không lại, cô chỉ cần mượn điện thoại của y tá trực, gọi cho tôi, tôi sẽ chạy tới."

Tần Thất Bảo nghe vậy cảm động động một hồi, cảm thấy bác sĩ Phó là thầy thuốc tốt nhất thế giới, vậy mà có thể vì bệnh nhân già mao này "Tận tâm" đến vậy!

"Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu."

Nhìn cô gái nhỏ lại muốn khen anh là người tốt, Phó Thành nhanh chóng ngắt lời, anh cảm thấy thè người tốt này anh nhận đã đủ nhiều rồi.

Sau khi hai người ở trong phòng bệnh nói chuyện xong, Tần Thất Bảo chạy đến chỗ bàn y tá trực, hôm qua Tiểu Trần làm ca đêm, xế chiều ngày hôm nay mới đến, cho nên thừa dịp anh linh còn chưa tới, cô muốn hỏi qua tình hình của Tiểu Trần một chút.

*

"Em là nói chị Tiểu Trần? Tinh thần chị ấy gần đây không tốt lắm."

"Chắc là cô ấy không nghỉ ngơi tốt thôi! tôi thấy vành mắt Tiểu Trần quầng thâm rất nghiêm trọng, trước đó không có."

"Vấn đề nghỉ ngơi không tốt thì có thể sắp xếp lại ca làm việc, hai tuần nay cô ấy làm ca đêm tương đối nhiều, cho nên không thể điều chỉnh lại ngay lập tức."

...

"Đúng rồi, Thất Bảo, em hỏi chuyện này để làm gì?"

Mấy cô ý tá vì chuyện của Tiểu Trần mà tán gẫu sôi nổi, chỉ có Tiểu Lâm phản ứng kịp, lời kéo Thất Bảo hỏi lại.

"Đêm qua lúc chị Tiểu Trần vào phòng đưa thuốc cho em, em thấy sắc mặt chị ấy rất tệ, nên có hơi lo lắng..."

Tần Thất Bảo nói dối, khuôn mặt hơi đỏ lên, thực ra cô không để ý đến sắc mặt của Tiểu Trần, chỉ thấy phía sau cô ấy có anh linh bám theo, theo lời của Lưu Tiểu Vũ, người bị anh linh quấn theo, thần sắc nhất định rất kém.

"Không có việc gì, chuyện này em không cần lo lắng, nhất định là Tiểu Trần nghỉ ngơi không tốt, đợi buổi chiều cô ấy đến, chị sẽ giúp em hỏi thăm một chút."

Tiểu Lâm và mấy y tá thấy Tần Thất Bảo hỏi thăm có chút cảm động, thì ra lúc họ chăm sóc cô, cô cũng chú ý đến bọn họ, thấy sắc mặt Tiểu Trần không tốt, còn đặc biệt chạy đến đây để hỏi thăm.

"Vâng, chờ chị Tiểu Trần tới, em lại qua hỏi thăm." Tần Thất Bảo gật đầu, đỏ mặt chạy trở về phòng bệnh.

Hay là chờ buổi chiều chị Tiểu Trần đến cô trực tiếp đi hỏi là được rồi, nhưng phải kéo bác sĩ Phó đi cùng, nếu không... hai anh lính lại quần trên người cô, người khác nhìn thấy, nhất định lại tưởng cô "Phát bệnh" rồi!

...

Một rưỡi chiều, Trần Xu đến bệnh viện đúng giờ, vào phòng thay đồ rồi đi đến bàn trực.

"Tiểu Trần, gần đây em mất ngủ à?"

Trần Xu vừa ngồi xuống, y tá trưởng đi tới bên cạnh cô, nhìn sắc mặt cô ân cần hỏi han.

"Em hai ngày nay... Tinh thần không tốt lắm, không ngủ được mấy."

Trần Xu nghe vậy đưa tay sờ khuôn mặt mình, nhìn không được quay đầu lại hỏi, "Chị Tinh, nhìn mặt em rõ ràng đến như vậy sao?"

"Sắc mặt em quá kém, quảng thâm trên vành mắt rất đậm, sáng sớm nay Thất Bảo còn đến hỏi thăm, nói rằng tối hôm qua trông em có vẻ mệt mỏi, hay là cơ thể em khó chịu ở đâu?" Y tá trưởng Lưu Tinh quan tâm nói.

"Thất Bảo đến hỏi thăm em?"

Phản ứng giống như mấy y tá khác, Trần Xu nghe được có bệnh nhân quan tâm cô, có chút cảm động, do dự chốc lát, lấy gương nhỏ từ trong túi ra, nhìn lại chính mình trong gương.

Cái gương rất nhỏ, Trần Xu cố ý để xa một chút, có thể do đèn huỳnh quang quá chói mắt, trong gương sắc mặt cô tái nhợt, nổi bật lên quảng thâm dày đặc dưới viền mắt, trong mắt còn có cả tia máu, nhìn qua cực kì tiêu tụy.

Cô cảm thấy mấy ngày hôm nay khá mệt mỏi, đi ngủ luôn gặp ác mộng, lúc tỉnh dậy toàn thân đau nhức, thời điểm đi làm phải miễn cưỡng lắm mới tập trung được vào công việc, trở về nhà chỉ muốn nằm trên giường không muốn nhúc nhích, cả người uể oải.

"Đúng vậy, bình thường Thất Bảo rất quan tâm đến chúng ta." Mấy y tá khác ngồi nghỉ trưa bên cạnh cũng chen chân mở miệng nói.

"Tiểu Trần, nếu không ngày mai cô đổi ca với tôi đi, về nhà ngủ một giấc thật ngon." Một y tá có quan hệ tốt với Trần Xu đề nghị.

"Không cần đâu, tôi đã ở nhà cả ngày chủ nhật rồi, tôi sẽ tự điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nếu thực sự vẫn không được tôi sẽ tìm cô nhờ đổi ca." Trần Xu lắc đầu.

Thật ra tinh thần cô không tốt, nhưng cũng không quá nghiêm trọng như vậy, có thể do trước đó cô giảm cân, ăn uống quá ít, lại không điều độ, mấy ngày này phải ăn nhiều chút để bồi bổ vậy.

"Vậy cô chú ý bản thân một chút, nếu thấy khó chịu thì đến tìm tôi xin nghỉ." Nghe cô nói như vậy, những người khác cũng không khuyên nữa, cuối cùng y tá trưởng nói một câu.

*

Lúc chiều khi đang làm việc, Trần Xu cảm giác bên hông có chút đau, dường như có vật gì đang treo trên người cô, thậm chí đi bộ cũng có chút khó khăn, đầu choáng váng, đến thuốc của bệnh nhân suýt chút nữa là đưa nhầm. Vì vậy cô nhanh chóng quay lại bàn trực.

"Chị Tiểu Trần."

Trần Xu định ngồi xuống nghỉ ngơi mấy phút, nếu vẫn thấy không khỏe sẽ qua gặp y tá trưởng xin nghỉ, kết quả vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp nhắm mắt nghỉ ngơi, Tần Thất Bảo đã tới rồi.

Đi bên cạnh cô còn có bác sĩ Phó, hai người cùng nhau đi đến trước bàn y tá, người đi đằng trước dùng bàn tay gặt gạo nắm lấy góc áo trắng blouse lôi kéo bác sĩ Phó đi tới, ánh mắt có chút kì quái nhìn ra phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bệnh nhân nữ mang thai tầng 6

Edit: Cẩm thú

Beta: Đại tổng quản

"Thất Bảo, em lại đang nhìn cái gì vậy?"

Trần Xu cảm thấy ánh mắt thiếu nữ hình như đang nhắm về phía sau mình, liền quay đầu nhìn phía sau, trống không chẳng có gì cả.

"Chị Tiểu Trần, có phải chị cảm thấy đau lưng mệt chết đi được đúng không?"

Tần Thất Bảo nhìn thấy trên lưng Trần Xu có đeo theo hai tiểu anh linh, nắm chặt góc áo, nhỏ giọng mờ miệng hỏi.

Mặc dù Lưu Tiểu Vũ nói anh linh không có năng lượng gì, nhưng sức lực vẫn lớn hơn người bình thường, cả thân thể đeo bám trên người người khác, nhất định rất mệt mỏi.

"Sao em biết?"

Trần Xu nghe vậy thì có chút kinh ngạc, giờ tay chống eo, hông của cô không những mỏi mà thôi, còn lạnh nữa, giống như bị tảng băng dính lên vậy.

Bởi vì hành động này của cô, hai tiểu anh linh không hẹn cùng lúc bò lên trên, cầm lấy quần áo của cô, từ bên hông bò ra sau lưng, cuối cùng một trái một phải ngồi xôm trên vai Trần Xu, ánh mắt không quá thân thiện nhìn Tần Thất Bảo, "Y a" kêu hai tiếng.

Hai anh linh này giống nhau như đúc, chắc hẳn là song sinh, cái mũi miệng nhỏ, nhưng đôi mắt không nhỏ, giống như hai quả nhỏ đen tròn, nhìn thật đáng yêu, chẳng qua hiện tại hai đôi mắt quả nhỏ xinh đẹp ẩn chứa ánh sáng âm u, nhìn chằm chằm khiến người ta sồn tóc gáy.

Trần Xu "Ai ôi" một tiếng, cảm giác trên lưng nhẹ đi, nhưng sức nặng không biến mất, mà di chuyển đến vai của cô, lạnh buốt, tóc gáy toàn thân đã dựng đứng lên rồi.

"Chị Tiểu Trần, hiện tại tụi nó đang ngồi trên vai chị." Có bác sĩ Phó bên cạnh, Tần Thất Bảo đủ dũng khí để nói.

"Tụi nó? Tụi nó là ai?!"

Trần Xu nghe vậy đứng thẳng lên, nhưng thiếu chút nữa bởi vì sức nặng trên vai mà ngã xuống, bàn tay đặt trên bàn khó khăn chống đỡ, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Hiện tại cô đã không còn tâm trạng đi so đo độ tin cậy của lời nói người bệnh, chỉ muốn biết nguyên nhân mình mệt mỏi, loại cảm giác lạnh buốt này quả thực không thể chịu nổi.

"Là anh linh..."

Khi Tần Thất Bảo nói ra ba chữ kia, hai tiểu anh linh trên vai Trần Xu đồng thời hét lên, tiếng hét chói tai không giống nhân loại, sau đó từ trên vai Trần Xu nhảy xuống, xuyên qua bàn y tá, hướng về phía thiếu nữ, bàn tay nhỏ lạnh lẽo mò tới chân của cô.

"A! Bác sĩ Phó!"

Tần Thất Bảo sợ hãi la một tiếng, cả người nhảy dựng lên, nhảy vào trong lòng bác sĩ Phó, hai chân gấu bám hần, giống như con gấu koala.

"Đừng sợ, đừng sợ..."

Phó Thành không nhìn thấy quỷ, nhưng hướng về chỗ Tần Thất Bảo vừa đứng đá một cái, sau đó hai tay nâng cô lên đi về phía trước, dùng giọng nói dỗ dành nhẹ nhàng an ủi.

Trần Xu bị anh linh quấn vài ngày, tinh thần suy nhược, lúc này cái gì cũng chưa thấy, nhưng đã bị dọa lùi lại sau mấy bước, lôi kéo cánh tay một y tá khác lạnh run lấy bầy.

Mà hai anh linh kia chạy rất nhanh, dựa vào việc Phó Thành không nhìn thấy chúng nó, khi anh đá một cước, liền chạy lại bàn y tá.

"Tiểu Trần cô bị sao vậy? Không thoải mái chỗ nào? Có muốn vào phòng cấp cứu hay không?"

Y tá bị Trần Xu kéo cánh tay, thấy thế vội vàng bỏ bút xuống, đứng dậy đỡ cô.

"Tôi, tôi lạnh..."

Anh linh bò về bàn y tá trở lại bên cạnh Trần Xu, bàn tay nhỏ vịn lấy chân cô, âm khí trên người không ngừng tuôn ra,

"Tôi dẫn cô ấy đi khám." Phó Thành tiến lên, muốn đỡ Trần Xu từ trong tay y tá khác, ở đây đông người, không phải nơi để nói chuyện.

"Chị Tiểu Trần, để em đỡ chị."

Thời điểm Phó Thành đi sang bàn y tá, anh linh đã chạy sang một bên, Tàn Thất Bảo vẫn treo trên người anh, thấy anh giơ tay đỡ cánh tay Trần Xu, không hiểu sao trong lòng có chút âm ứ, vì thế từ trên người Phó Thành nhảy xuống, chen giữa hai người.

Trần Xu khó chịu đến mức không còn sức để nói chuyện, nghe vậy thì liếc mắt nhìn Tàn Thất Bảo một cái rồi cảm ơn, tùy ý để cô đỡ mình, đến khi vào thang máy xuống tầng một mới bình tĩnh một chút.

"Thất Bảo, hỏi này em nói anh linh, đó là chuyện gì?"

Hai người không đỡ Trần Xu đi khám liền, chỉ để cô ngồi xuống một cái ghế, Trần Xu nghỉ ngơi vài phút, bình tĩnh xong mới nghĩ lại lời của Tàn Thất Bảo nói khi ở trên tầng, liền nghi ngờ mở miệng hỏi.

"Chị Tiểu Trần có phải gần đây chị từng tiếp xúc với phụ nữ mang thai không? Hoặc là ở bệnh viện khác, ừm... giống như khoa phụ sản đó?"

Tàn Thất Bảo biết Trần Xu còn trẻ tuổi, nhưng không biết chính xác cô ấy từng bị xảy thai hay không, thuận tiện hỏi vòng vo.

"Thứ tư tuần trước chị qua khoa phụ sản, tầng 6 của chúng ta có bệnh nhân muốn sanh, chị với hai y tá nữa đưa cô ấy đi Bệnh viện số 2." Trần Xu nghĩ tới cô vừa nhắc tới anh linh, cơ thể không nhịn được lại run rẩy.

Chẳng lẽ bởi vì cô đi Bệnh viện số 2 khoa phụ sản một chuyến, liền bị thứ gì không sạch sẽ bò lên rồi hả? Nói như vậy, thời gian cũng rất hợp lý, thứ tư tuần trước sau khi từ Bệnh viện số 2 về, ngày hôm sau liền không thoải mái rồi.

Không đúng không đúng, nhất định là do mình đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi, thực tế làm gì có thứ gì không sạch sẽ!

"Người bệnh ở tầng 6... Là chị Tiểu Hồng sao?" Tàn Thất Bảo hỏi.

Cô nhớ trong viện có cô gái trẻ tuổi mang thai, hình như là bị kích thích gì đó mới được đưa vào bệnh viện, lúc thì tỉnh táo lúc thì hồ đồ, khi cô vừa mới tới, cô ấy vẫn ở tầng 7, thời điểm tỉnh táo thường hay gọt táo và lê cho cô, nói là mẹ chồng mang tới rất nhiều.

"Đúng vậy, là Triệu Ly Hồng, cô ấy mang thai bảy tháng, vốn định nửa tháng nữa sẽ liên lạc với người nhà, chuyển bệnh nhân tới khoa phụ sản ở Bệnh viện số 2, nhưng không ngờ tuần trước bỗng nhiên muốn sanh." Trần Xu gật gù đầu.

Triệu Ly Hồng mang thai song sinh, sinh non hai cái đứa con trai, lúc ấy tình huống khẩn cấp, lúc ở Bệnh viện số 3 đã vỡ nước ối rồi, khi xe cứu thương đưa tới Bệnh viện số 2, cũng may tốc độ vận chuyển nhanh, sinh sản cũng không quá khó khăn, mười hai giờ cùng ngày đã sinh, mẹ con bình an.

"Hai đứa trẻ giống nhau y đúc có phải không? Ánh mắt to tròn?" Tàn Thất Bảo nghe xong, vội vàng hỏi.

"Không sai, hai đứa trẻ đều mắt to, vừa tròn vừa đen... khoan đã, Thất Bảo sao em biết được chứ?!" Trần Xu nói được phân nửa liền dừng lại, quay đầu về mặt không thể tin hỏi.

Lúc ấy người nhà Triệu Ly Hồng còn chưa tới, chỉ có cô với hai y tá khác ôm đứa trẻ, mặc dù đứa trẻ rất nhỏ nhưng khỏe mạnh, sau khi lau mặt liền mở mắt, đôi mắt quả thực vừa lớn vừa tròn... Nhưng sau đó hai đứa trẻ liền bị người nhà đưa đi, Tàn Thất Bảo luôn ở trong Bệnh viện số 3, không có khả năng nhìn thấy!

"Xem ra, rất có khả năng là con của chị Tiểu Hồng rồi." Cô gái nghe vậy thì cúi đầu, trông có chút khổ sở.

Mặc dù đầu óc Triệu Ly Hồng mơ hồ, nhưng vẫn đối xử với cô rất tốt, cô nhớ rõ tháng trước cô còn tìm chị Tiểu Hồng nói chuyện phiếm, nói rằng sau khi sanh con sẽ cố gắng trị liệu, sau này nhất định làm người mẹ tốt.

Tàn Thất Bảo nhớ khi Triệu Ly Hồng nói lời này, một tay chống eo, một tay vuốt ve cái bụng cực kì dịu dàng, trong ánh mắt tràn ngập tình thương của mẹ, cô không dám nghĩ nếu một người mẹ trông mong con mình được sanh ra như vậy, biết rằng con của mình gặp chuyện không may, sẽ đau khổ đến nhường nào.

...

"Thất Bảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em có thể nói rõ ràng với chị không?" Trần Xu vừa sốt ruột vừa sợ hãi, trong lòng mơ hồ có một ý nghĩ, nhưng không dám tiếp thu.

"Có hai đứa trẻ sơ sinh đã chết đi theo cô, Thất Bảo nghi ngờ đó là con của Triệu Ly Hồng." Phó Thành ra kết luận đơn giản.

"Bác sĩ Phó... anh nói có quỷ đi theo tôi?"

Trần Xu nghe vậy mạnh mẽ rung mình một cái, ngón tay không kìm chế được nắm lấy cổ tay áo, siết thật chặt.

Tần Thất Bảo là người bệnh, lời em ấy nói dĩ nhiên không đáng tin tưởng, nhưng lời của bác sĩ Phó cô thực sự phải suy nghĩ một phen, dù sao anh ta cũng không giống người thích nói đùa.

"Có quý, nhưng em không biết chúng nó có phải con của chị Tiểu Hồng hay không." Tần Thất Bảo do dự nhìn Trần Xu một cái.

"Nếu không chị Tiểu Trần, chị hỏi chúng nó một chút vì sao lại đi theo chị? Em nghe người ta nói anh linh có chấp niệm, chị không hỏi rõ ràng tại nó sẽ không chịu rời đi đâu."

"Tôi không hỏi, tôi không tin! Hai người có cách nào chứng minh có quý đi theo tôi không? Chẳng qua là mấy ngày nay tôi mệt mỏi quá sinh bệnh mà thôi, tôi muốn đi khám gấp!"

Trần Xu không muốn tin vào ma quỷ, đôi mắt đỏ bừng, cơ thể run rẩy, gạt tay Tần Thất Bảo ra đứng lên, kết quả chưa đi được mấy bước, cái loại cảm giác âm lạnh này lại truyền tới lần nữa, từ mắt cá chân lan ra toàn thân, bên hông như có vật đè nặng, có chút đau đớn.

"Không thể nào, không có khả năng do quý giờ trở..." Trần Xu đứng im tại chỗ, nhắm mắt lại thuyết phục chính mình.

Trên thế giới này làm gì có quý chứ?! Tần Thất Bảo là bệnh nhân, tâm thần phân liệt, dĩ nhiên em ấy sẽ nhìn thấy ảo giác, còn bác sĩ Phó, nói không chừng do mấy ngày ở chung với bệnh nhân, cũng bị "lây nhiễm" luôn rồi.

Trong lòng Trần Xu không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, nhưng cô lực đạo lạnh buốt quý dì bên hông cô, quả thực giống như bị bàn tay đứa trẻ vuốt ve, khiến cho cô sợ hãi, không còn khả năng suy xét lời bọn họ nữa.

"Chị chị, anh linh lại bò lên lưng chị rồi."

Tần Thất Bảo kéo Phó Thành qua, nổi lên dũng khí muốn trao đổi với anh linh, chị Tiểu Trần bài xích như vậy, cũng chỉ có anh linh hiện hình trước mặt chị ấy, mới có thể thuyết phục được.

Một khi thuyết phục được Trần Xu, để cô trao đổi với anh linh, hóa giải chấp niệm của chúng nó, chuyện này mới có thể giải quyết, nếu không cứ tiếp tục như thế, bị anh linh bám theo lâu ngày, hậu quả không đơn giản chỉ là tinh thần xa sút như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chân tướng

Edit: Cúc Koo

Beta: Đại tổng quản

Hai anh linh có thái độ hết sức thù địch với Tần Thất Bảo, thấy cô tới thì lập tức kêu "oe oe", "oa oa" rồi dè dặt núp sau lưng Trần Xu.

Tần Thất Bảo thử gọi vài tiếng nhưng hai anh linh kia lại không thèm để ý cô, thậm chí còn úp mặt vào khuỷu tay, co rúc cả mình lại.

"Hình như bọn nó không muốn để ý tôi."

Thiếu nữ quay lại nhìn về phía bác sĩ Phó, về mặt vô tội, cô nhiều nhất chỉ có thể làm tới mức này, nếu mà tới gần thêm nữa thì sẽ sợ đến nỗi nói không ra lời.

"Thiên sư tỷ tỷ, để em tới thử chút xem."

Lưu Tiểu Vũ vẫn luôn đi theo sau lưng bọn họ ở xa xa, thấy Tần Thất Bảo bối rối nên nó giơ tay đứng ra nhận việc, bay ra sau lưng Trần Xu, lấy hai ngón tay chia ra chọt chọt vào hai con anh linh ở đằng sau.

"Ê a!"

Bị Lưu Tiểu Vũ chọt như thế, hai đứa nhóc kia lập tức quay lại, dừ dừ trừng nó, miệng còn "Ê a" kháng nghị.

"Dừ dừ cái gì hả?! Thiên sư tỷ tỷ muốn giải trừ chấp niệm cho hai đứa để hai đứa đi đầu thai, sao lại không biết điều như thế?!"

Tiểu quý thấy vậy tròn to mắt trừng lại, dùng hai tay xách chúng nó lên, vô cùng hung dữ hỏi, "Nói mau, sao tại bây lại đi theo chị y tá này? Chị ấy hại tại bây à?"

"Ê a... Mẹ ơi, cứu con mẹ ơi."

Một anh linh trong đó bị tiểu quỷ dọa cho khóc luôn, đập cái chân nhỏ ngấn ngón oa oa khóc lớn giữa không trung, còn một đứa khác thì vừa nức nở vừa lấy tay nhỏ khều lưng Trần Xu, cuối cùng cũng nói ra được chút tin tức có ích.

"Thì ra bọn nó biết nói nè!" Tần Thất Bảo nhìn hai anh linh bị Luru Tiểu Vũ xách lên, cũng không còn sợ nữa tiến lên hai bước, kinh ngạc nói.

"Bọn nó vốn biết nói, chỉ là lúc này không muốn nói với chúng ta mà thôi." Tiểu quỷ ném một anh linh đang khóc không ngừng lên lưng Trần Xu, giữ con còn lại hồi tiếp.

"Bọn nó nói gì vậy?" Phó Thành tò mò hỏi.

"Nói nói 'mẹ ơi cứu con', hình như đang kêu cứu với chị Tiểu Trần." Tần Thất Bảo nghiêng đầu nghe cẩn thận một hồi, cuối cùng cũng nghe rõ anh linh kia nói gì.

"Bọn nó có thể nói chuyện, vậy tại sao lại không hiện hình luôn trước mặt Tiểu Trần?" Phó Thành nghe vậy càng thấy nghi ngờ.

Anh vốn cho là anh linh tới để hại người, nhưng không ngờ nó tới để cầu cứu với Tiểu Trần. Nếu đã cầu cứu thì sao lại kéo dài như vậy? Bọn nó bám theo Trần Xu thêm một ngày, tinh thần và tình trạng sức khỏe của cô ấy lại càng kém, vậy khả năng có thể giúp tụi nó càng thấp.

"Anh linh vừa sinh ra đã bị chết non, không có nhiều năng lượng, suy nghĩ lại rất ngây thơ, nếu mà không mở quỷ khiếu thì bọn nó sẽ không nói được, muốn hại người thì rất đơn giản, nhưng muốn nhờ người giúp thì phải đợi đến lúc bọn nó hấp thụ đủ âm khí mới có thể hiện hình."

Luru Tiểu Vũ nghe Phó Thành hỏi và thấy Tần Thất Bảo cũng tò mò nhìn qua, biết cô mất trí nhớ nên không biết gì nữa, nó liền nghiêm túc phổ cập khoa học cho hai người.

"Lúc bọn nó ra vừa sinh ra Tiểu Trần đã từng ôm bọn nó, hơn nữa còn có về thiện ý và yêu mến bọn nó nên mới xảy ra việc chúng tới cầu cứu cô ấy."

"Thì ra là vậy." Tần Thất Bảo chợt nói.

Tiếp đó cô trao đổi với tiểu quỷ bảo nó cứ giao tiếp với anh linh, hỏi rõ tình huống cụ thể rồi thuật lại cho bác sĩ Phó, vì so với Trần Xu nhất gan như cô thì để bác sĩ Phó cứu người còn đáng tin hơn chút.

"Không vấn đề gì, cứ để em!"

Biết được ý tưởng của Tần Thất Bảo, Luru Tiểu Vũ lập tức kéo anh linh nhỏ vào trong góc để "thăm vấn". Hai con anh linh vốn đã bị nó hù sợ, lại còn bị tra hỏi như vậy nên đã khai hết tất cả, vừa khóc vừa hức hức nói cho nó chuyện đã xảy ra.

...

"Chú của bọn nó thật sự không phải con người nữa, không kém gì ba dượng em!"

Hỏi rõ chuyện đã xảy ra xong, tiểu quỷ thờ hồn hèn bay đến, thuật lại chuyện này cho mọi người nghe.

Thì ra hai anh linh này là con của Triệu Ly Hồng, vì sau khi sinh Triệu Ly Hồng tạm thời không thể trở về bệnh viện số ba nên nhờ người thân ở bệnh viện số hai chăm giúp, nhưng y tá vừa đi thì nhà chồng cô đã đem mẹ con ba người về.

Trước kia gia đình nhà chồng Triệu Ly Hồng ở trấn Yên Kinh, sau này mới chuyển ra ngoài, người trong nhà vẫn còn những quan niệm lạc hậu, ví dụ như chuyện chia tài sản nhưng không chia cho con gái, cũng vì điều này mà tối hôm đó em trai chồng cô đã mang hai đứa bé được ôm về nhà đi rồi lên lút giết chết bằng cách lấy gỏi dè cho tất thờ.

"Sao lại thế được? Chồng của chị Tiểu Hồng đâu? Sao hai đứa bé lại bị em chồng mang đi?" Tần Thất Bảo nghe vậy cảm thấy có chút không thể tin được.

Lúc trước nói chuyện ở phòng bệnh, chị Tiểu Hồng hay kể cho cô về chồng chị ấy, nói rằng chồng chị rất đẹp trai, cũng rất quan tâm chị ấy, đợi tới lúc sinh con thì mang ra ngoài cho anh ta, anh ta nhất định sẽ mang đứa bé đi, chờ chữa hết bệnh sẽ đến đón chị.

Nhưng bây giờ đứa bé đã bị người ta hại chết, anh ta lại ở đâu? Dựa vào lời tiểu quỷ thuật lại, tối hôm đó ở bệnh viện số hai, mãi cho đến khi Triệu Ly Hồng sinh xong thì chồng chị ấy cũng chưa từng xuất hiện!

Mà tên em chồng này cũng thật biến thái, hai đứa bé vừa mới ra đời, coi như sau này mẹ chồng của Triệu Ly Hồng có chia tài sản cho hai đứa con thì cũng sẽ chia cho con trai mình trước chứ không phải cháu trai, dù người này có tham lam thế nào đi nữa không nên chọn ra tay với hai đứa cháu con chưa biết nói của mình!

"Thất, Thất Bảo, chồng của Triệu Ly Hồng đã mất vào nửa năm trước."

Trần Xu ngồi xồm ở bên cạnh này giờ nghe bọn họ nói lại không dám nói lời nào, nghe tới đó không nhịn được nói.

"Đã mất rồi? Sao có thể, chị Tiểu Hồng, chị ấy..." Tần Thất Bảo vội vàng phản bác.

"Triệu Ly Hồng là bệnh nhân, lúc trước cũng vì cô ấy không chấp nhận được sự thật chồng mình đã mất nên mới phát bệnh phải vào viện, cô ấy vẫn cho rằng chồng mình còn sống." Sắc mặt Trần Xu hơi khó coi, "Có phải cô ấy hay nói với cô là chồng cô sẽ tới đón cô ấy không?"

"Đúng." Thiếu nữ nghe Trần Xu giải thích, mặt biến sắc, cuối cùng hơi xúc động gật gật đầu.

Thì ra bệnh của chị Tiểu Hồng vô cùng nghiêm trọng, nhìn chị ấy lúc thì tỉnh táo lúc thì ngờ nghệch thế, nhưng trên thực tế chị ấy vẫn luôn ngơ ngác ngác như vậy, đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, còn "lừa gạt" nhưng người không biết chuyện quanh mình.

"Bây giờ Triệu Ly Hồng đang ở đâu?" Phó Thành hỏi vào trọng điểm.

Chuyện này anh cũng không biết, anh chỉ mới chuyển tới từ bệnh viện số hai, rất nhiều chuyện trong viện đều không rõ, mà Triệu Ly Hồng còn là bệnh nhân ở tầng sáu không thuộc quyền quản lý của mình nên không đặc biệt tìm hiểu.

Chẳng qua bây giờ tình hình hơi nghiêm trọng, có một số việc anh cần phải hiểu rõ.

Dựa vào lời tiểu quỷ thuật lại, chú của hai đứa bé này là một tên biến thái, chỉ vì những thứ tài sản chưa biết kia mà đi giết hai đứa cháu mới ra đời, bây giờ mẹ của đứa bé rất có thể đã nằm trong tay hắn ta, nhất định phải tìm ra người.

"Ê a!" Hai anh lính nhỏ không dám nói chuyện với người tóa ra kim quang này, thế là bỏ qua bên cạnh tiểu quỷ, lén lút nói địa chỉ cho nó biết.

"Thiên sư tỷ tỷ, hai tên nhóc này nói mẹ nó ở Tây Sơn! Mà thi thể của bọn nó cũng được chôn ở Tây Sơn!" Luru Tiểu Vũ nhận được tin tức lập tức báo cho Tần Thất Bảo.

"Tây Sơn? Tây Sơn là ở đâu?" Tần Thất Bảo mặt mờ mịt nhìn hai người Phó Thành, từ khi cô mất trí nhớ tới giờ chưa từng ra khỏi bệnh viện, hoàn toàn không biết những địa danh bên ngoài.

"Ồ Tây Sơn khắp nơi đều là phần mộ, khu nghĩa trang công cộng Yên Kinh Bình An cũng xây ở đây, bình thường người đi tảo mộ và nhân viên công tác sẽ lên núi, nên không có ai, là nơi thích hợp để giấu ẩn." Phó Thành giải thích nói.

"Phần mộ?!"

Tần Thất Bảo nghe vậy bất giác rung mình một cái, duỗi tay nắm lấy cánh tay Phó Thành, run rẩy bấy mới miệng nói, "Bác sĩ Phó, vậy chúng ta mau báo cảnh sát đi..."

Anh lính đi theo Trần Xu đã được mấy ngày, lúc bọn nó tới cầu cứu có nói chị Tiểu Hồng đã xảy ra chuyện vào tuần trước, lại kéo dài như vậy chắc chắn tình hình rất tồi tệ, nói không chừng người cũng sớm chết rồi!

Phó Thành nghe vậy lấy điện thoại ra bấm số 110, nhưng lại chần chừ không gọi, dường như đang nghĩ gì đó, thấy hơi rắc rối, "Bây giờ chúng ta báo cảnh sát nhưng không có chút chứng cứ gì, cảnh sát sẽ không rà soát núi."

"Vậy làm sao bây giờ?!" Mạng người quan trọng, nếu chị Tiểu Hồng vẫn chưa chết, vậy đi sớm một chút sẽ có thêm chút cơ hội.

"Tây Sơn lớn như vậy, cảnh sát tìm người ít nhất cũng phải một ngày, nếu có anh lính dẫn đường thì có thể tìm được người nhanh hơn, tôi thấy nên đánh cược một lần."

Phó Thành nghĩ nghĩ rồi gọi điện, sau khi kết nối thì nói với cảnh sát rằng mình nằm mơ thấy có hai đứa bé bị giết rồi chôn xác trong rừng cây ở cạnh nghĩa trang công cộng ở Tây Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nhịn không được bóp má cô

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

Đúng như dự đoán, Phó Thành nói không ai tin và từ chối tiếp nhận, cảm thấy anh đang cố tình gây rối.

Nhưng Phó Thành không chịu từ bỏ, bấm điện thoại liên tục, không ngừng nhấn mạnh tính chân thực của giấc mơ, đồng thời mang tinh thần và trách

nhệm của một bác sĩ ra đảm bảo, chứng minh bản thân mình tuyệt đối không phải người đầu óc có vấn đề.

Nhân viên tổng đài thấy người này năm lần bảy lượt gọi điện thoại đến, khẳng khái cho rằng trong nghĩa trang Tây Sơn có chôn hai đứa trẻ, nghĩ lại hai ngày trước có tiếp nhận một vụ án kỳ lạ tại khu ký túc xá trường trung học Phú Hải. Vì vậy, mới miễn cưỡng nhận vụ án, rồi bàn giao lại cho cục cảnh sát Bình An, để bọn họ phái người xử lý.

...

""Đội trưởng Lưu, người này chắc không phải là vừa ăn cướp vừa la làng đấy chứ!?"

Cục cảnh sát Bình An nhận được tin tức này, mấy cảnh sát trong cục xôn xao thảo luận.

Vụ án này rất kì lạ, người báo án không hề có căn cứ, chỉ nói rằng anh ta nằm mơ, thấy xác hai đứa trẻ được chôn tại nghĩa trang Tây Sơn, để họ cử người đi điều tra, ngoại trừ kẻ người giả mạo, hoặc bị bệnh thần kinh thì chỉ có khả năng vừa ăn cướp và la làng thôi.

""Rất có thể, người báo án biết chính xác vị trí chôn xác, nếu như thật sự tìm được thi thể ở nghĩa trang Tây Sơn, thì chắc chắn đến 90% hẳn có vấn đề.

Đội trưởng đội hình sự Lưu Chân sắc mặt nghiêm túc gật đầu, dù sao ngoại trừ hung thủ và đồng bọn của chúng ra, thì chẳng có ai mô tả được chính xác đến vậy, trừ phi có quỷ.

Nhưng chuyện quỷ thần thật sự không đáng tin cậy, mà liên quan đến vụ án giết người, nói chung sẽ chẳng có ai chấp nhận.

Tây Sơn cách cục cảnh sát Bình An không xa lắm, nhưng người báo án lại ở Phú Hải. Vì vậy Lưu Chân chỉ đạo một cấp dưới liên lạc với người báo án, để anh ta đến cục cảnh sát lấy lời khai, đồng thời dẫn đường đến Tây Sơn.

*

""Thất Bảo, cô ở lại phòng bệnh chờ tôi trở lại.""

Ở góc sảnh tầng một của bệnh viện, Phó Thành vừa cúp điện thoại lập tức gọi điện lên khoa nội trú trên tầng bảy, yêu cầu y tá trưởng xuống đưa Trần Xu và Tần Thất Bảo về phòng bệnh.

""Bác sĩ Phó, anh đưa tôi theo cùng được không, tôi muốn đi cùng anh đến Tây Sơn!""

Trên khuôn mặt cô tỏ thái độ không vui, duỗi tay nắm lấy cánh tay anh, không chịu buông ra.

""Trên Tây Sơn đều là mộ, có rất nhiều quỷ, cô khẳng định mình sẽ không bị dọa sợ ư?" " Phó Thành xoa xoa đỉnh đầu cô, ""Ngoan, lát nữa cô theo ý tá trưởng trở về phòng, lên giường ngủ một giấc tôi sẽ trở về.""

""Không được, anh và Lưu Tiểu Vũ không ở đây, tôi rất sợ."" Tần Thất Bảo dùng sức lắc đầu.

""Nếu thấy sợ thì ngủ một giấc, ngủ được sẽ tốt hơn, không phải trước đây cô vẫn ở một mình sao?" " Phó Thành tiếp tục khuyên nhủ.

Hắn không còn cách nào khác phải mang Lưu Tiểu Vũ đi, bởi vì hai anh linh không thể tùy tiện xuất hiện trước mặt người khác, không thể trực tiếp dẫn đường, chỉ có thể để tiểu quỷ đi bên cạnh dẫn đường, còn với Tần Thất Bảo, không nói đến bệnh viện không đồng ý cho bệnh nhân ra ngoài, kể cả bệnh viện có đồng ý, dẫn cô lên Tây Sơn chính hắn cũng không yên tâm.

""Trước đây có mấy con quỷ đã dọa tôi, còn có nữ quỷ áo trắng lần trước nữa, cô ta muốn giết tôi!"" Khuôn mặt cô trắng bệch.

""Bác sĩ Phó, các anh dẫn tôi đi cùng đi, tôi biết anh có cách dẫn tôi theo, tôi không sợ quỷ trên Tây Sơn, chỉ cần có anh ở bên cạnh tôi sẽ không sợ!""

Phó Thành nghe vậy ngây ngẩn cả người, nghĩ đến cảnh tượng trong phòng chứa đồ lần trước, cô bị nữ quỷ bóp cổ treo lơ lửng giữa không trung suốt nửa tất thở, trong lòng không khỏi căng thẳng, đưa tay giữ cổ tay cô, ""Vậy thì cùng đi.""

""Thật tốt quá!"" Tần Thất Bảo nghe được câu này cuối cùng cũng thở phào một hơi, kích động ôm lấy người đàn ông trước mặt, theo thói quen ở trong ngực anh cọ cọ.

""Thế nhưng cô đi theo tôi tuyệt đối không được chạy loạn, nếu không... tôi sẽ không bảo vệ được cô.""

Cảm giác trong ngực ấm áp, khóe môi Phó Thành cong lên, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô, thậm chí trong giọng nói mang theo sự dịu dàng mà đến hắn cũng chưa nhận ra.

...

Y tá trưởng và Tiểu Lâm đi xuống vừa vặn thấy được cảnh này, người đằng trước tuổi tác hơi lớn một chút nhưng không có cảm giác gì, còn Tiểu Lâm theo phía sau nhìn không được mà mở to hai mắt.

Trông Thất Bảo giống như không phát bệnh à!? Không phát bệnh thì sao bác sĩ Phó vẫn ôm cô ấy? Với lại ánh mắt và hành động sao lại dịu dàng đến

vậy?!

Tiểu Lâm sững sờ, mãi cho đến khi y tá trưởng thấy cô ngăn người mới quay lại gọi cô một tiếng, lúc này cô mới nhanh chóng đuổi theo.

""Trần Xu, em cảm thấy khó chịu à? Có cần đi khám thử không?""

Hai người tiến đến gần Trần Xu, thấy cô ngồi xồm trên mặt đất run rẩy, bước nhanh tới dìu người đứng lên.

""Không có gì, em không sao, chỉ là có chút... đau bụng kinh."" Trước khi Trần Xu ngồi xồm nghe hai người phía trước nói chuyện đến bây giờ, cô một mực suy nghĩ về cuộc sống, hiện tại đã thông suốt được một điểm.

Khi cô bị dọa đến mức đầu óc hỗn loạn, cô chỉ cảm thấy sợ, nhưng nghe Tần Thất Bảo và bác sĩ Phó nói chuyện, cô đại khái hiểu được đầu đuôi câu chuyện, cô biết có hai linh trẻ sơ sinh đi theo mình, đó còn là hai đứa trẻ sinh đôi của Triệu Ly Hồng mà cô đã từng ôm qua.

Mặc dù vấn đề này không thể tưởng tượng nổi, nhưng Trần Xu không thể không tin, bởi vì các dấu hiệu trên cơ thể Tần Thất Bảo cho thấy cô ấy thật sự gặp quỷ, với lại bác sĩ Phó cũng tin tưởng và báo cảnh sát.

Trần Xu mềm lòng, bình thường đi trên đường gặp người khó khăn, nếu cô đủ khả năng cũng sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng lá gan cô rất nhỏ, như chuyện hôm nay vậy, nếu như không có bác sĩ Phó và Thất Bảo, cũng không có cách nào giúp được.

Để cô lên Tây Sơn cứu người tìm thi thể? Sợ rằng chưa lên núi cô đã sợ đến mức không dám nhúc nhích rồi.

""Thì ra là đau bụng kinh, vậy mà em không nói sớm, mọi người ai cũng từng trải qua, không có gì phải ngại ngùng."" Y tá trưởng chợt nói, sau đó để Tiểu Lâm đỡ cô lên tầng, rót chén trà gừng nóng cho cô uống.

Chả trách hai ngày nay sắc mặt Trần Xu lại kém đến vậy, luôn không thoải mái, hơn nữa tư thế đi bộ có chút kì lạ, hóa ra là đau bụng kinh, cái này có thể lý giải được.

Tiểu Lâm nghe vậy lập tức đỡ Trần Xu đi đến cửa thang máy, lúc chờ thang máy lại quay đầu liếc nhìn về phía Phó Thành, nhìn hai người mặc dù không còn ôm nhau nhưng tay vẫn còn lồi lõm kéo kéo, trong đầu đột nhiên nảy ra rất nhiều ý tưởng, mấy bộ phim thần tượng đều có tình tiết bác sĩ thích bệnh nhân như vậy.

""Đỉnh.""

Thang máy dừng ở tầng một, Tiểu Lâm vẫn còn đang trong cõi thần tiên, bị người đứng phía sau nhắc nhở, lúc này mới dìu Trần Xu vào thang máy.

Mà bên này, Phó Thành dẫn Tần Thất Bảo đến phòng làm việc của chủ nhiệm Phó một chuyến.

Phó Thành để cô đứng ngoài cửa chờ, rồi tự mình đi vào, chỉ mấy phút ngắn ngủi trên tay đã có giấy xuất viện tạm thời, cũng không biết anh dùng lý do gì để thuyết phục lãnh đạo để cho cô và anh cùng nhau ra viện.

""Bác sĩ Phó, bây giờ chúng ta có thể xuất phát chưa?"" Nhìn thấy người đàn ông đi ra, Tần Thất Bảo lập tức kéo tay anh hỏi.

Lưu Tiểu Vũ và hai anh linh vẫn đi theo bọn họ, nghe nói họ muốn đi Tây Sơn, hai thằng nhóc rất phấn khích nhưng cũng rất lo lắng, không ngừng bò tới bò lui trên tường hành lang, thấy vậy cô cũng lo lắng theo.

""Ừ, cô ở công chính chờ tôi, tôi qua bãi đỗ xe rồi lái xe qua đây."" Phó Thành gật đầu, đưa Tần Thất Bảo xuống tầng một, sau đó đi về phía bãi đỗ xe.

Đơn được phê duyệt, một bản anh lưu lại, còn một bản đưa cho bảo an ở cửa bệnh viện, sau đó hai người lên xe, chờ theo ba con quỷ đi về phía núi Tây Sơn.

*

""Hóa ra cảnh tượng bên ngoài là như thế này, thật đẹp...""

Tần Thất Bảo ngồi ở ghế lái phụ, quay cửa kính xe xuống ngắm phong cảnh bên ngoài, bây giờ là tháng mười, hoa Quế hai bên đường nở muộn, mùi hương rất đậm, cửa sổ xe mở ra, gió thổi khiến hương thơm phai nhạt đi rồi đưa vào trong xe, ngửi mùi hương rất thoải mái.

""Nơi này là vùng ngoại ô của Phú Hải, không có nhà cửa, chỉ có cây cối, đi thêm một đoạn nữa sẽ nhộn nhịp hơn."" Phó Thành quay đầu nhìn cô một cái, nói.

Bởi vì vội vàng ra ngoài, anh thậm chí còn không thay quần áo, chỉ cởi tạm chiếc áo khoác blue trắng ra đặt ở ghế ngồi, kết quả được Tần Thất Bảo cầm đi ôm rồi.

Trên người cô vẫn mặc quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng, cùng với đôi dép lê, có thể do gió thổi vào xe lạnh, nên cô đã đổi dép đi rồi ngồi cuộn mình co rúc trên ghế, trong tay ôm thật chặt áo của anh, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

""Kéo cửa sổ lên đi! gió lớn như vậy sẽ bị cảm lạnh.""

Phó Thành vừa nói chuyện, đồng thời cũng bấm nút đóng cửa sổ bên ghế lái phụ.

Khu nội trú của bệnh viện ngay cả hành lang cũng mở điều hòa, Tần Thất Bảo mặc quần áo bệnh nhân sẽ không lạnh, nhưng bên ngoài thì khác, đặc biệt lúc lái xe mở cửa sổ, mặc ít như vậy không cẩn thận sẽ cảm lạnh.

"Nhưng tôi vẫn muốn nhìn!" Tần Thất Bảo quay đầu lại, khuôn mặt ủ rũ ngẩng lên, ánh mắt u oán nhìn anh.

"Đóng cửa sổ lại vẫn có thể nhìn thấy, chút nữa nếu việc này giải quyết xong, tôi sẽ dẫn cô đi dạo, đến lúc đó có thể từ từ xem."

Phó Thành thấy cô phồng má lên giống như cái bánh bao, nhìn không được khề cười một tiếng, đúng lúc gặp đèn đỏ thì dừng xe, đưa tay bóp má cô.

"Bác sĩ Phó, sao anh lại bóp mặt tôi?"

Tần Thất Bảo hoảng sợ, không dám thở ra, nhìn không được lui người về phía sau một chút, có phải bác sĩ Phó uống nhầm thuốc không? Sao tự nhiên lại bóp má cô? Còn tỏ thái độ rất vui về!

"Khụ khụ, vừa nãy có cái gì dính trên mặt cô, tôi giúp cô lau đi."

Hành động vừa rồi của anh có chút xấu hổ, nhìn Thất Bảo giống như bị điện giật, anh nhanh chóng mở miệng giải thích, sắc mặt có phần mất tự nhiên.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra với mình... Chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, chỉ muốn nhéo cô một cái.

"Phải không?"

Tần Thất Bảo đưa tay sờ vào nơi bác sĩ Phó chạm qua, mặt hơi đỏ lên, nhưng nhìn thái độ cô, hẳn là đã tin lời anh nói.

Phó Thành thấy vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó tập trung lái xe, không nói chuyện.

Bệnh viện số ba cách Tây Sơn khá xa, lái xe gần một tiếng mới đến được cục cảnh sát Bình An, Tần Thất Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc xuống xe còn cực kỳ hào hứng, lời kéo Phó Thành nói chuyện, nhưng khi vào bên trong lại tự động im lặng.

...

"Anh chính là Phó Thành?"

Viên cảnh sát tiếp nhận báo danh lên tiếng, thời điểm Phó Thành dẫn Tần Thất Bảo đi vào báo cáo, những cảnh sát kia đều hướng mắt nhìn về phía họ, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Vâng, là tôi báo án, tôi..."

"Thật ra, tôi mới là người mơ thấy giấc mơ kia!" Phó Thành vừa mở miệng nói được một nửa, Tần Thất Bảo bỗng nhiên đứng ra ngắt lời.

Lúc cô ngồi trên xe ngắm cảnh, cũng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, cô cảm thấy Phó Thành báo án hơi qua loa.

Nếu một người bình thường nằm mơ thấy xác chết được chôn ở Tây Sơn, thì đó chỉ là ác mộng không thể báo án được, hơn nữa bác sĩ Phó mới tới, Triệu Ly Hồng không có liên quan gì đến anh, càng không nói đến con trai cô ấy.

Cho nên cảnh sát sẽ nghi ngờ bác sĩ Phó là hung thủ hoặc đồng phạm, nhưng đổi lại là lời của cô, một "Bệnh nhân tâm thần" nói ra thì tính chất câu chuyện sẽ khác!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giống người yêu

Edit: Quảng thượng

Beta: Đại tổng quản

"Cô bé này là ai?"

Mọi người đều hết sức chú ý vào Phó Thành ở phía trước nên lúc này Tần Thất Bảo mở miệng nói chuyện thì Lưu Chân mới chú ý tới cô.

Cô bé này nhìn thì cũng không lớn tuổi còn không biết đã đủ tuổi thành niên hay chưa, mặc đồ bệnh nhân, tóc dài rối tung xỏa ra phía dưới, đầu hơi hơi cúi xuống che mắt nửa gương mặt, nhìn thấy thì lá gan cũng thật nhỏ, này chắc sẽ không phải là bệnh nhân mà Phó Thành mang ra từ bệnh viện đúng không?

"Cô ấy gọi là Tần Thất Bảo, là bệnh nhân trong bệnh viện của chúng tôi." Phó Thành không nghĩ tới Tần Thất Bảo sẽ bỗng nhiên nói như vậy, trong lòng tuy ngạc nhiên nhưng cũng đồng thời bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, sắc mặt bình tĩnh nói lời giải thích với cảnh sát.

"Lúc anh báo án không phải nói là mình nằm mơ sao, thế nào lại biến thành của cô ấy rồi hả?"

Sắc mặt Lưu Chân có chút khó coi, không nghĩ tới người này thật sự đúng là bệnh nhân mang ra từ trong bệnh viện, mọi người đều biết bệnh viện số 3 ở Yên Kinh có tiếng là bệnh viện tâm thần, bệnh nhân ở trong bệnh viện đương nhiên cũng là bệnh nhân tâm thần rồi.

Thật không hiểu bác sĩ đem một bệnh nhân nhỏ như vậy tới đây làm gì nữa, không lẽ thật sự là hấn giết người rồi sau đó chịu không nổi mới vừa ăn cướp vừa là lằng để tránh bị nghi ngờ thì ép buộc bệnh nhân tới chịu tội thay hấn?

"Là cháu nằm mơ, cháu biết chỗ chôn thi thể ở đâu! Cháu có thể nhìn thấy quý, là hai em bé mà chị Hồng sinh báo mộng cho cháu!" Tần Thất Bảo giơ tay nói lời thề son sắt rồi sau đó đem quan hệ của mình và Triệu Lợi Hồng nói ra.

Cô bây giờ dù sao cũng mang cái danh bệnh nhân tâm thần, như vậy thì có thể lợi dụng tốt cái danh đó để nói chuyện, huống chi lời cô nói cũng không có khác sự thật lắm chi là hơi sợ do bị cảnh sát dọa nên mới hơi "đôi môi" một chút mà thôi.

"Đúng là Thất Bảo nói với tôi nhưng do cô ấy là bệnh nhân nên tôi sợ các vị không tin đành nói là do tôi nằm mơ." Nói đến nước này rồi thì Phó Thành cũng không có cách nào thay đổi chỉ đành nói tiếp theo lời của Tần Thất Bảo.

Thật ra anh cũng không nghĩ tới việc sẽ để cô có quan hệ gì đó với chuyện này, trước khi báo án Phó Thành cũng lo lắng về rắc rối trong đó nhưng anh cũng đã suy nghĩ rõ ràng vì tố chất tâm lý của bản thân dù sao cũng tốt có thể gánh vác chuyện này, dù sao người cũng không phải do anh giết nên nếu có điều tra như nào cũng sẽ không có liên quan gì nhưng Tần Thất Bảo thì không giống vậy. Bởi vì có thể thấy quý nên lá gan của Tần Thất Bảo cũng rất là nhỏ, ở trong bệnh viện cũng chỉ có mình anh chịu tin tưởng cô cho nên cô cũng sẽ không có áp lực gì lớn quá bằng không nếu cứ ở bệnh viện số 3 thì cô có thể sẽ thật sự trở thành bệnh nhân tâm thần.

"Bác sĩ Phó, tôi không sao."

Cảm giác được ánh mắt nóng rực trên đỉnh đầu, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn rất tự nhiên mà chống lại ánh mắt của Phó Thành nhưng sau đó lại thấy được rõ ràng sự lo lắng và đau lòng trong mắt anh.

"Chú cảnh sát ơi, chừng nào chúng ta mới đi Tây Sơn ạ? Hai em bé của chị Tiểu Hồng luôn đi theo cháu kia!" Bên này Tần Thất Bảo chủ động nắm lấy bàn tay to của Phó Thành sau đó quay đầu hỏi Lưu Chân và mấy người cảnh sát trong giọng nói mang theo một chút gấp gáp.

Cô cũng không có nói dối vì hai anh linh nhỏ luôn bò qua bò lại trên mặt đất, gấp tới nỗi kêu "y a y a" đến Lưu Tiểu Vũ cũng không quản được tội nó, nếu không có Phó Thành bên cạnh thì tội nó đã sớm bò lên người cô rồi đấy!

"Cô nói cô có thể thấy quý? Quý ở chỗ nào?" Đối với lời Tần Thất Bảo nói thì nhóm cảnh sát rõ ràng là không tin lắm nhưng mà đội trưởng Lưu Chân thấy ánh mắt cô cứ nhìn chằm chằm nơi nào đó, biểu cảm trên mặt vừa lo lắng vừa sợ hãi không giống là giả vờ nên nhìn không được mới tò mò hỏi một câu.

"Ngay tại đây, ở cái bàn bên kia!" Thiếu nữ nghe vậy thì tay chỉ vào chỗ chân bàn làm việc trong giọng nói cũng run run.

Anh linh cũng thật nóng nảy, ngoài cửa có ánh nắng mặt trời chiếu nó liền trốn ở chỗ thắt mắt dưới bàn rồi bò vòng quanh, miệng cứ phát ra tiếng kêu điếc tai làm đau cả màng nhĩ, Tần Thất Bảo ít khi giả vờ nên chỉ cần nhìn bên đó thì theo bản năng sẽ lộ ra sợ hãi.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ nhưng cũng không thấy gì, chỉ là hai cảnh sát đứng cạnh bàn nghe xong thì lại cảm giác hơi bí bách nên dời chỗ qua phía bên cạnh.

"Được rồi, xuất phát đi Tây Sơn đi, đi xem cuối cùng có chôn thi thể hay không." Người cảnh sát đứng bên cạnh Lưu Chân bỗng nhiên mở miệng phá vỡ cục diện khó khăn này, người cảnh sát nhìn qua cũng không còn trẻ lắm ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi, nhìn giống như không muốn nghe cái chuyện quỷ thần này lắm.

"Vài người trong tổ đi theo đội phó Lưu đi, tôi ở lại trong cục." Lưu Chân cùng viên cảnh sát kia nhỏ giọng nói với nhau vài câu sau đó liền phân phó với vài người.

*

Bởi vì Tây Sơn rất lớn mà lại đem theo công cụ và xẻng nên lần này người đi theo hơi nhiều, phó đội trưởng Lưu Thạch Minh dẫn đội tổng cộng hơn mười cảnh sát thêm cả Phó Thành và Tần Thất Bảo nữa là mười hai. Bởi vì nguyên nhân báo án là do "nằm mơ" nên không có căn cứ gì thực tế mà lại huy động mười người cảnh sát thì đúng là lần đầu tiên trong cái cục cảnh sát bình yên này đấy.

Phó Thành cùng Tần Thất Bảo ngồi xe của Lưu Thạch Minh, lái xe trên đường hơn mười phút mà Lưu Thạch Minh một câu cũng không nói, hiển nhiên là

do rất bất mãn nên mặt luôn nghiêm túc nhưng mà hấn cũng không lộ ra sắc mặt khó chịu với Tần Thất Bảo vì cảm thấy cô dù sao cũng là người bị hại thời.

Một đám người xuống xe liền đi về Tây Sơn, ban đầu mọi người đi trên bậc thềm nên trên đường đi có vài người cảnh sát nói chuyện cùng Tần Thất Bảo nhưng cô lại túm chặt lấy cánh tay của bác sĩ Phó nhỏ giọng trả lời bọn họ, nhìn bộ dạng có vẻ rất sợ hãi.

"Em gái nhỏ? Sao em không nói chuyện nữa?" Mấy người cảnh sát đều hỏi một ít chuyện bình thường, chỉ sợ dọa bệnh nhân nhỏ này mà giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn, hỏi mấy câu cô đều trả lời dù tiếng nói hơi nhỏ chút nhưng bây giờ cô lại đột nhiên không nói chuyện nữa, thậm chí là còn dừng lại luôn.

"Thất Bảo, sao vậy? Muốn đổi đường sao?" Trải qua hai tuần lễ ở chung gần gũi thì Phó Thành coi như là hiểu biết một chút về cô bé này, thấy cô bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn về phía cánh rừng bên cạnh bậc thềm thì biết là có thể anh lính đã dẫn đường đi về một hướng khác rồi.

"Dạ, chúng nó đi về phía bên kia rồi." Cô gái giơ tay lên, ngón tay chỉ về hướng bên phải, bên này là một mảnh rừng hoang.

Mảnh đất này giống như là từng bị lửa cháy qua, cây cối hai bên đều trụi lụi, trên đất tới cây cỏ thông thường cũng không có, giữa ban ngày mà nhìn thấy cũng hơi âm u và khủng bố.

"Xác định là hướng bên kia?" Lưu Thạch Minh nhìn rồi quay đầu lại hỏi.

"Chính là bên kia." Tần Thất Bảo ngẩng đầu rồi âm thầm dùng ánh mắt xác nhận với Lưu Tiểu Vũ sau đó gật đầu khẳng định.

"Vậy thì đi thôi." Lưu Thạch Minh cau mày đem một đội người đi theo hướng cánh rừng bên kia, Phó Thành kéo Tần Thất Bảo nhanh chóng đuổi kịp nhưng còn chưa đi được hai bước thì người phía sau đã vấp ngã rồi.

"Sao rồi? Có bị thương ở đâu không? Có đau không?" Cô gái vừa té thì tiếng động gây ra cũng không nhỏ, mọi người phía trước liền dừng bước, Phó Thành thì sốt ruột nâng người lên, kéo tay cô xem từ trên xuống dưới.

"Tôi.. hình như gãy của tôi đi đường không dễ lắm..." Sắc mặt Tần Thất Bảo không tốt lắm, nắm tay Phó Thành thử đi về phía trước nhưng chỉ hai bước thì đau đến kêu ra tiếng hiển nhiên là bị thương ở chân rồi.

"Cô đừng động, tôi bế cô." Người đàn ông trầm mặt trực tiếp bế người lên rồi nhẹ nhàng cẩn thận ôm ở trong lòng sau đó đi về phía trước.

Xung quanh nhiều người như vậy cứ thế bị bế đi nên "bá" một cái mặt của Tần Thất Bảo trở nên đỏ bừng, theo bản năng muốn vùi mặt ở trong lòng Phó Thành luôn nhưng vì phải xem anh lính dẫn đường rồi nói lại cho mọi người nên mới cố gắng dẫn xuống.

Cả đội cảnh sát thấy thế cũng không có lên tiếng tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà ánh mắt dù có ý hay vô tình thì đều nhìn về hướng hai người đang ôm nhau kia, cứ thấy quan hệ của hai người này giống như người yêu hơn là bệnh nhân và bác sĩ.

Thấy được một màn này thì sắc mặt Lưu Thạch Minh càng trầm xuống, cảm thấy bác sĩ này chắc chắn có vấn đề, rất có khả năng là Phó Thành dựa vào sự tiện lợi khi ở bệnh viện cùng với vẻ ngoài không tệ của bản thân mà đi dụ dỗ bệnh nhân nhỏ bé ngây thơ này. Nhưng mà Lưu Thạch Minh làm cảnh sát nên ở tình huống không có chứng cứ xác thực thì cũng không hành động lỗ mãng hay nói thêm cái gì mà chỉ quay đầu nhìn thật lâu vào mặt hấn.

Phó Thành đúng là học y nên ở đại học cũng có học qua chương trình quan sát tâm lý học nên khi cảm nhận được cảnh cáo trong mắt Lưu Thạch Minh thì cảm thấy mình vô tội mà, nhìn anh giống người xấu sao??

Nhưng mà chỉ là một ánh mắt chứ trong lòng Lưu Thạch Minh thật sự nghĩ cái gì thì hấn cũng không biết, nếu như mà biết Phó Thành có thể sẽ lớn tiếng kêu oan, một người chính trực như anh vậy thì làm sao có thể đi dụ dỗ bệnh nhân đây? Đây là kiến thức tu dưỡng cơ bản của chức nghiệp có được hay không há?

*

"Bác sĩ Phó, anh có mệt không ạ.." Tần Thất Bảo co ro trong lòng Phó Thành thấy thật là thoải mái, cảm giác như được ngủ nhưng mà tình trạng của người phía sau hình như không tốt lắm, tay bế cô cũng hơi dùng sức trên trán cũng đỏ mồ hôi.

"Không có gì." Người đàn ông lắc đầu rồi vẫn tiếp tục bế cô đi lên phía trên.

"Nếu không anh để tôi xuống đây đi, tôi mang dép lê cũng có thể..."

"Đừng nói chuyện." Bước chân Phó Thành hơi ngừng lại, tay cũng đè đầu cô lại, giọng nói có phần bất đắc dĩ:" Nghe lời nào, tôi bế cô đi đến nơi, cô xem phía trước rồi chỉ đường cho tốt đi."

Tần Thất Bảo nghe vậy thì rụt rụt cổ, tay cũng nhu nhu chỗ bị đè trên đầu, đỏ mặt không dám nói thêm gì nữa.

....

Tây Sơn vốn rất là cao chỉ việc đi bậc thang thôi cũng đủ mệt rồi huống chi là đi đường núi, khu rừng bọn họ đi đúng thật là đã từng bị cháy, nghe nói là tháng trước có người đi viếng mộ không cẩn thận làm bén lửa nên kết quả đốt sạch cây cỏ của vùng này luôn. Rừng cây này không có nhiều mộ nên người đến cũng ít, cây bị cháy đối với những người khác thì cũng không có gì nhưng đối với mấy người bọn họ thì đúng là có chút phiền phức. Địa thế

chỗ này hình dạng như cái phễu không có đường sáng, xung quanh lại không có cả cành cây ngọn cỏ vướng víu, bùn đất dưới chân thì trơn trượt, đến cả Luru Thạch Minh đi cũng cảm thấy hơi quá sức thì không cần nói cũng biết tình cảnh của Phó Thành khi bế Tần Thất Bảo rồi. Đường đi tuy hơi gian nan nhưng Phó Thành dùng nghị lực liều mạng đi nên vẫn thành công đuổi kịp bước chân những người khác không có cản trở ai hết.

.....

Phần mộ ở Tây Sơn quả thật là rất nhiều, đặc biệt là trong rừng cây này đó đều là những nghĩa địa lâu năm từ lúc chưa xây dựng nghĩa địa công cộng, mọi người dựa theo đường mà Tần Thất Bảo chỉ dẫn đã gặp mấy ngôi mộ bỏ hoang cũng gặp được một ít cô hồn dã quỷ.

Lão quỷ Lâm Lý ru rú ở đây rất ít khi nhìn thấy người này nọ nên khi thấy có người đến liền hiện lên vui vẻ mà đi dọa một chút nhưng mà chưa kịp tới gần đã bị Luru Tiểu Vũ đánh bay, nhưng cứ nhiều lần như vậy cũng làm Tần Thất Bảo rất sợ.

"Đừng sợ, không phải nói trên người tôi có kim quang sao? Nó sẽ bảo vệ cô." Cảm giác được cô gái trong lòng đang run nên Phó Thành nhẹ giọng an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bác sĩ Phó #x27;#x27;Vô sỉ#x27;#x27;

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

Cô gái nằm trong lòng người đàn ông, dựa vào lồng ngực anh, nghe thấy nhịp đập từ trái tim anh, từng nhịp từng nhịp, vô cùng mạnh mẽ, mà trên người của anh có kim quang, như anh nói, ánh vàng lấp lánh bao phủ cơ thể cô, giống như một chiếc ô bảo vệ.

Tần Thất Bảo đưa tay vòng qua cổ Phó Thành, thoải mái lắng nghe nhịp tim anh, sợ hãi dần lắng xuống, tiếp tục đi xung quanh cánh rừng âm u, cảm giác có bác sĩ Phó bên cạnh, cũng không còn quá kinh khủng như vậy nữa.

"Đã tới chưa? Đi tiếp sẽ lên đến đỉnh núi."

Cả đoạn đường đi, mấy viên cảnh sát không hề có nửa lời ca thán, mắt thấy sắp ra khỏi cánh rừng, đến đoạn đường bậc thang dẫn thẳng lên đỉnh Tây Sơn, lúc này mới có người dừng lại hỏi.

"Sắp đến nơi rồi, nó ở bên kia đỉnh núi." Sau khi Tần Thất Bảo hỏi qua Luru Tiểu Vũ, rồi trả lời lại, cô thấy được phó đội trưởng Luru có phần mất kiên nhẫn rồi.

"Ý cô là đi qua đỉnh núi này?"

Ngón tay Luru Chân chỉ lên đỉnh núi trước mặt hỏi, hẳn chính xác có chút bất mãn, theo hẳn thấy lần này đi phán án đúng là vớ vẩn.

Cô gái kia là bệnh nhân, có thể nói năng lung tung, nhưng bọn hắn không thể cứ tin theo được, trong cục còn rất chuyện cần phải xử lý, dẫn nhiều người lên Tây Sơn như vậy, đi loanh quanh nơi này nửa ngày rồi trở về tay không, cô ta coi đây là leo núi giải sầu sao? Họ đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi đến vậy a!

"Không phải trên đỉnh núi, chính là mảnh đất nhô lên ngay phía trước kia."

Luru Chân thấy mọi người im lặng, không nhận được đi về phía Phó Thành nói vài câu, dù sao, tất cả những rắc rối ngày hôm nay đều do anh ta, làm bác sĩ không đi chữa bệnh cho bệnh nhân, mà còn giúp cô ta làm bậy, kết quả chưa kịp mở miệng, đã bị cô gái nhỏ ngắt lời.

"Chỗ nào có mảnh đất nhô lên?"

Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, phát hiện ở phía tây, ngay trước hướng tay cô chỉ quả thật có một mảnh đất nhô hơi nhô lên, do được bụi cây che chắn, nếu không quan sát cẩn thận sẽ không nhìn thấy.

Luru Chân muốn hỏi tí mĩ vài câu, phía sau mảnh đất truyền đến một tiếng thét chói tai của phụ nữ, mấy viên cảnh sát nghe thấy tiếng động lập tức chạy tới, sau đó những người khác cũng hét lên vì sợ hãi, xung quanh lại một lần nữa hỗn loạn.

"Chúng ta qua đó xem thử?" Phó Thành ôm cô gái nhỏ trong ngực, nhẹ giọng hỏi.

"Uhm... tôi giống như nghe thấy giọng nói của chị Tiểu Hồng." Tần Thất Bảo nhìn chăm chăm vào mô đất, do dự mà gật đầu.

Thật ra cô không chỉ nghe thấy giọng nói của Triệu Ly Hồng, mà còn nghe thấy tiếng thét chói tai của anh linh, hai đứa trẻ dường như thấy được cảnh

tượng gì đó mà mắt không chế, tiếng thét rất dữ tợn, suýt chút nữa Lưu Tiểu Vũ cũng không áp chế được.

...

Phó Thành vừa ôm Tần Thất Bảo vừa vén bụi cây hai bên đường bước về phía mộ đất, một người đàn ông và một người phụ nữ đã bị cảnh sát bắt, trên mặt đất có hai cái xẻng sắt, bên cạnh là một cái hố to, một người phụ nữ bị bất tỉnh nằm dưới hố, hình như phía sau gáy bị người ta dùng đá đập vào, máu chảy khắp nơi, mắt người phụ nữ nhắm chặt giống như không còn ý thức.

"Nhanh, gọi điện xuống dưới, gọi xe cứu thương lên đây!" Lưu Chân hưng hăng bẻ gấp tay người đàn ông ra phía sau, quay đầu lại nói với đồng đội.

"Để tôi thử xem"

Mặc dù Phó Thành là bác sĩ khoa thần kinh, nhưng kiến thức sơ cứu cơ bản vẫn thành thạo, nhìn thấy tình huống nghiêm trọng, lập tức ôm Tần Thất Bảo cùng nhảy xuống hố.

Ban đầu hai anh lính đang ở trong hố, nhìn thấy Phó Thành nhảy xuống, sợ hãi lập tức bay ra ngoài, lo lắng bỏ quanh miệng hố "Y a y a" mà kêu.

...

"Tiểu Hồng, chị Tiểu Hồng, chị tỉnh lại đi!"

Tần Thất Bảo nhìn thấy Triệu Ly Hồng, ngay lập tức gãy thoát khỏi người Phó Thành, nhưng cũng không dám đụng đến cô ấy, chỉ có thể ngồi xổm một bên gọi tên cô.

"Cô ấy đã hôn mê, cô gọi như vậy cô ấy cũng không tỉnh lại được đâu." Trên tay Phó Thành cũng không có công cụ để sơ cứu, chỉ yêu cầu một cảnh sát cởi áo khoác bỏ lại vết thương sau gáy, sau đó ôm Tần Thất Bảo quay lại mặt đất.

"Xe cứu thương lên đây cũng khoảng chừng mười phút nữa, đến lúc nhân viên y tế đến chắc chắn cũng không rảnh lắm, hay là cứ khiêng người xuống trước đi."

"Tiểu Trình, Tiểu Chu, hai người các cậu xuống khiêng người lên đi."

Lưu Chân nghe vậy cũng không còn phân bác, yêu cầu hai người xuống khiêng nạn nhân lên, thấy họ khiêng được người bị bất tỉnh ra ngoài vẫn có chút không yên tâm, yêu cầu thêm hai người nữa đi theo bảo vệ, rồi nhìn theo bóng họ cho đến khi biến mất trong rừng cây, mới quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía một nam một nữ kia.

Lúc này trong lòng cả đội cảnh sát đều chấn động, bọn họ không ngờ thật sự trên núi này lại có điều mờ ám, thi thể còn chưa đào được đã đụng phải hiện trường giết người, may mà mấy người bọn họ leo núi nhanh, nếu không... cái hố đã được đào xong, chạm một bước là người phụ nữ đó sẽ bị chôn!

"Chú cảnh sát, người phụ nữ bị thương kia chính là chị Tiểu Hồng, hai đứa trẻ của chị ấy cũng bị chôn trong cái hố này!"

Tây Sơn không phải nơi thâm vấn phạm nhân, sau khi phong tỏa hiện trường, nhóm cảnh sát đang muốn áp giải đôi nam nữ kia xuống chân núi, lại bị Thất Bảo từ phía sau đi lên chặn lại.

"Cô xác định bên dưới còn có thi thể?" Lưu Chân liếc nhìn cô gái vừa chạy đến, dừng bước lại hỏi, cái hố trông giống như mới được đào lên, theo lý thuyết thì sẽ không còn thứ gì khác.

"Vâng, chính xác là ở trong hố, đào xuống khoảng nửa mét là thấy!" Cô gái nhỏ dùng sức gạt đầu, ánh mắt kiên định.

"Vậy đào xuống xem thử." Lưu Chân trầm mặc một hồi, cầm lấy chiếc xẻng sắt xoay người quay trở lại sườn núi, những người khác thấy thế cũng theo Lưu Chân quay trở lại, phân chia thành hai nhóm, nhảy xuống hố cầm xẻng sắt ra sức đào.

Hai ông lính vốn muốn đi theo Triệu Ly Hồng xuống núi, lại bị tiểu quỷ bắt được, trái phải hay tay mỗi bên xách một con, bây giờ là ban ngày, ở trong rừng trên Tây Sơn còn đỡ, nếu như xuống núi, chạm phải ánh mặt trời, không có bùa ẩn thân, chúng nó nhất định sẽ bị thương.

Tần Thất Bảo đứng bên cạnh Phó Thành, đưa tay ôm chặt quần áo anh, ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm cái hố trước mặt.

"Cộc."

Đào thêm nửa mét, bọn họ định dừng lại lấy sức, đột nhiên cái xẻng của một viên cảnh sát đụng trúng một vật gì đó, ngay lập tức mọi người dừng lại toàn bộ động tác, nhìn xuống phía dưới chân hố.

"Hình như là một cái hộp bằng gỗ." Cảnh sát kia ngồi xổm xuống, lấy tay gạt đất ra, tay chạm phải một tấm ván gỗ.

"Đào nó lên xem." Hai người tiếp tục đào bới ngay tại vị trí cái xẻng kia chạm phải, vài phút sau đào lên được một chiếc hộp gỗ.

Hộp gỗ vừa được đào ra, hai anh lính trên người tiểu quỷ gãy giữa không ngừng, không khống chế được cảm xúc. Rõ ràng là thi thể chúng nằm trong chiếc hộp đó.

Lưu Chân lôi hộp gỗ ra khỏi mặt đất, nhẹ nhàng cạy mở nắp hộp, lập tức nhìn thấy thi thể hai đứa trẻ nằm trong đó.

Hai cỗ thi thể bắt đầu thối rữa, nhưng cơ thể vẫn còn khá hoàn chỉnh, da chuyển thành màu xám xanh, cơ thể nhỏ nhỏ cứng đờ nằm gọn trong hộp gỗ.

Lúc Phó Thành nhìn thấy hai cỗ thi thể trong hộp, lập tức đưa tay che mắt Tần Thất Bảo, mặc kệ cô nói gì cũng không buông tay.

""Bác sĩ Phó!"" Tần Thất Bảo có chút tức giận, dùng sức đẩy bàn tay trước mắt ra, có lẽ sức lực không đủ lớn, cho nên cô đẩy kiểu gì cũng không ra.

""Cô không nên nhìn."" Phó Thành kiên quyết.

""Vì sao?""

""Bởi vì nó quá đáng thương."" Sợ cô không chịu được.

Tần Thất Bảo nghe vậy không nói gì, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không giãy giụa nữa, thật ra vừa nãy cô vô tình liếc mắt thấy, chỉ là một cái liếc mắt, đã khiến trong lòng cô phát run, cô không thể đảm bảo nếu tiếp tục nhìn cô sẽ không khóc lên.

*

Bởi vì trước đó đã truyền tin tức, đồng thời đưa Triệu Ly Hồng xuống núi, sau đó lại có mấy cảnh sát đi lên, Lưu Chân cũng để mọi người đưa Phó Thành và Tần Thất Bảo xuống núi, trở về cục cảnh sát để lập biên bản.

Hai người chỉ vì một ""giác mơ"" mà báo án, nên cũng không hỏi được thêm bất cứ điều gì, chỉ có thể tạm thời thả đi trước, nhưng người báo án nhất định có tình nghi, hai ngày này phải phối hợp điều tra.

Phó Thành nghe xong không có bất kỳ ý kiến gì, bầy tỏ sẵn sàng hợp tác điều tra, rồi ôm Tần Thất Bảo rời đi.

...

""Bác sĩ Phó, anh thả tôi xuống, nơi đây đã là mặt đất bằng phẳng rồi, tôi có thể tự đi được!""

Ra khỏi cục cảnh sát, Tần Thất Bảo lập tức vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi cái ôm của Phó Thành, từ trên người hắn nhảy xuống.

""Đừng nhúc nhích, chân cô bị trật khớp rồi, chờ chút nữa quay lại xe, tôi lấy thuốc mỡ xoa bóp giúp cô, lúc sau cô có thể tự mình đi.""

Bước chân Phó Thành không ngừng lại, hoàn toàn không để ý ánh mắt của những người đi đường xung quanh, một tay ôm chặt người cô, một tay đè cô xuống không cho giãy giụa.

Nghe vậy, hai bên má cô gáy ửng hồng, sau đó cả khuôn mặt lẫn mang tai biến thành đỏ bừng, ""Không, không cần xoa... Tôi bị trật không nghiêm trọng lắm.""

""Vậy thì ôm suốt?"" Phó Thành cúi đầu nhìn về phía cô, nhún mày hỏi, ""Đến trung tâm thương mại cũng ôm, lúc ăn cơm cũng ôm, còn có...""

""Đừng! Cứ ôm!""

Tần Thất Bảo càng nghe càng xấu hổ, càng nghe đến phía sau cô lập tức bịt tai mình, trái tim nhỏ bé ""Thình thịch thình thịch"" không thể khống chế mà đập loạn lên, lần đầu tiên cô cảm thấy bác sĩ Phó cũng có lúc vô si đến vậy!

""Vậy cô ngoan ngoãn để tôi giúp cô thoa thuốc mỡ.""

Phó Thành nhìn khuôn mặt phồng hồng của cô, trái tim anh hơi loạn nhịp, nhưng lúc này hắn vẫn kìm nén cảm xúc của mình, ôm người lên xe, lấy ra từ ngăn kéo bên ghế lái phụ một lọ thuốc mỡ trị bong gân, trật khớp.

""Để tôi tự thoa được...""

Tần Thất Bảo nhìn thấy thuốc mỡ, lập tức đưa tay ra định cướp lấy, nhưng vẫn bị Phó Thành dễ dàng né tránh, sau đó hắn trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh ghế lái, đưa tay cầm bắp chân cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắp bắt đầu hẹn hò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rất mừng, thích em

Edit: cảm thú

Beta: Đại tổng quản

"Bác sĩ Phó!" Tần Thất Bảo la lên, muốn rút chân mình về, nhưng vừa mới động dậy lại vô cùng đau.

"Đừng nhúc nhích, đợi lát nữa thì càng nghiêm trọng rồi."

Phó Thành ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó giơ tay cẩn thận vén ống quần của cô lên, lấy thuốc mỡ bôi vào bắp chân và mắt cá chân của cô.

Thuốc mỡ dính vào da thịt, cảm giác mát rượi lập tức lan tỏa, bao trùm lấy chỗ bị đau, Tần Thất Bảo hít sâu một hơi, bởi vì cảm giác mát rượi này, cho nên độ nóng trên mặt cũng lui bớt một chút.

"Bôi thuốc mỡ này lên phải dùng tay xoa bóp, đại khái khoảng chừng 15 phút nữa, cô ngồi yên đừng nhúc nhích, thấy chán thì nghịch điện thoại của tôi đi."

Phó Thành vừa nói, liền lấy đi động trong túi áo ra, nhét vào tay Tần Thất Bảo, "Mật khẩu là 333621."

"Hả...?"

Cô gái cảm di động ngay ngốc ngồi trên ghế, muốn hỏi lại cái gì đó, nhưng mắt cá chân đột nhiên truyền đến cơn đau, lúc này Phó Thành đã cúi người thật sự bắt đầu nắn bóp chân của cô.

Cảm giác được bàn tay ấm áp của đối phương tiếp xúc với da thịt, khuôn mặt Tần Thất Bảo mới lui một chút nhiệt độ, "Vèo" lại tiếp tục đỏ, ngón tay cảm di động không tự chủ được dùng lực, căng thẳng đến mức đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Bác sĩ Phó chẳng phải bác sĩ tâm lý sao? Cô cũng đâu phải người bệnh thật, vì sao lại đối xử tốt với cô như vậy?

"Nhìn chằm chằm cái gì đó? Mở lên nhấn mật khẩu vào là được rồi, đừng nói cô mất trí nhớ rồi ngay cả điện thoại cũng quên cách mở?"

Thiếu nữ đang ngăn người nhìn chằm chằm vào di động, chợt có giọng nói Phó Thành truyền đến bên tai, cô sợ tới mức không dám ngước mặt lên, bàn tay tùy ý nhấn một cái, rồi nhập mật khẩu vào.

"Trang cuối có mấy trò chơi, cô chơi đi, hoặc là xem video hay lướt weibo cũng được." Phó Thành cười giới thiệu, sau khi nói xong, một lần nữa ngồi xuống tiếp tục uấn nắn bàn chân nhỏ của cô.

Tần Thất Bảo không tập trung, tùy tiện chọn một trò chơi để chơi, kết quả vừa mới bắt đầu tăng đầu tiên liền chết, thử thêm lần nữa, lại chết, lần nữa, vẫn chết...

Cũng không biết đã chết bao nhiêu lần, 15 phút "dài đằng đẳng" cuối cùng cũng trôi qua.

"Không chơi được có thể đổi trò khác mà chơi, không nên cố chấp như vậy, trò này khá khó, lần đầu tôi chơi cũng chỉ đến được tầng 10 mà thôi."

Trong quá trình xoa bóp cho Tần Thất Bảo, Phó Thành nghe được vô số lần tiếng di động nhắc nhở nhân vật trong trò chơi chết, lúc này đứng lên, vừa hay nhìn thấy nhân vật người trên màn hình đụng vào đầu xe lửa. Ngay sau đó vang lên tiếng quen thuộc "Game over" nhắc nhở, vì thế cười an ủi.

Tần Thất Bảo: "..."

Cho nên bác sĩ Phó đang muốn khoe khoang với cô sao? Khoe rằng lần đầu chơi đã đi tới được tầng mười??

"Sao lại nhìn tôi như vậy? Có vấn đề gì sao?" Phó Thành định néo khuôn mặt cô, nhưng phát hiện tay mình dính đầy thuốc mỡ, vì thế rút lại.

"Bác sĩ Phó, anh rất thích chơi game sao?"

Tần Thất Bảo do dự một hồi, vẫn không nhìn được đánh hỏi, hồi nãy cô mới nhìn thoáng qua, phát hiện trang sau cùng hầu như toàn là trò chơi, có running, bơi lội, đua xe thể thao, thậm chí cô còn nhìn thấy game hóa trang... Nữ hoàng thay đồ!

"Mấy trò này đều là cháu gái tôi tải xuống, tôi không chơi... Khi nào buồn chán thì chơi game running cô vừa mới chơi thôi."

Phó Thành theo ánh mắt của cô nhìn đến trò chơi thay quần áo trên màn hình, khoe miệng giật giật, vội vàng phủ nhận, anh mới không biến thái như vậy có được không!

"Vậy vì sao anh không xóa đi?" Thiếu nữ nghi ngờ nhìn anh hỏi.

"Anh trai cùng chị dâu tôi đi công tác, mấy ngày nay cháu gái tôi đến ở, con bé không cho tôi xóa..." Phó Thành nghĩ tới đứa cháu gái trong nhà kia liền có chút đau đầu.

"À..." Tần Thất Bảo ngẩng đầu, thâm sâu nhìn anh một cái, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc.

"Thật mà, tôi lừa cô làm gì? Tôi cho cô xem ảnh... chờ chút, để tôi đi rửa tay đã."

Đối diện với ánh mắt của cô, Phó Thành bỗng nhiên hoảng hốt, vừa muốn cầm điện thoại bật hình cho cô xem, nhưng lại phát hiện thuốc mỡ trên tay còn chưa rửa, vì thế vội vàng chạy đến cửa hàng tiện lợi trước mặt, hỏi mượn toilet của ông chủ.

Tần Thất Bảo nhìn thấy bóng lưng anh gấp gáp, nhìn không được cười ra tiếng, giờ tay bịt miệng, ý cười đầy mặt.

Khi Phó Thành rửa tay xong quay lại liền nhìn thấy cô gái ngồi ở ghế phụ bên cạnh tài xế cười đến mức mặt mày cong cong, mặc dù che miệng, nhưng ý cười tràn đầy không thể che giấu.

"Cười gì thế? Vui vẻ như vậy ư?" Phó Thành tiến lên gõ nhẹ vào trán cô, hỏi.

"Nghĩ tới việc bác sĩ Phó không ngờ anh như vậy lại chơi trò thay quần áo, tôi càng nghĩ càng thấy buồn cười ha ha..." Tần Thất Bảo cười cực kì vui vẻ.

Phó Thành: "..."

Anh thật sự không chơi game thay đồ quái quỷ đó a!

Lấy lại điện thoại, Phó Thành mở photo album những ảnh gần đây, sau đó đưa tới trước mặt Tần Thất Bảo, mấy tấm ảnh này đều là hình cháu gái anh, có mấy tấm chụp lúc chơi game ở nhà, bởi vì sợ anh trai chị dâu lo lắng, mỗi ngày anh đều chụp vài tấm gửi qua.

"Nhìn thấy không? Là cháu gái tôi chơi, một người đàn ông như tôi sao có thể chơi mấy trò dành cho con gái được!" Mở tất cả ảnh cháu gái ra xem một lần, Phó Thành thấy cô không cười, lúc này mới quay về ghế lái, thắt dây an toàn.

"Đã hiểu."

Tần Thất Bảo gật đầu, cầm đi động nhìn một hồi, cuối cùng tò mò muốn vào trò kia chơi thử, muốn nhìn xem game thay đồ này là như thế nào, kết quả vừa thấy liền chơi, chơi suốt dọc đường từ khu Bình An đến khu Phú Hải.

...

"Được rồi, xuống xe đi, tôi dẫn cô đi mua áo khoác và giày."

Phó Thành lái xe đến quảng trường trung tâm thành phố, ngừng xe ở bãi đỗ xe xong, xuống xe đi tới vị trí cạnh tài xế mở cửa xe giúp cô.

Nếu muốn đi dạo, tất nhiên không thể cứ như vậy mà đi, đừng nói đến việc dép lê đã dính đầy bùn đất Tây Sơn, đồ bệnh nhân của bệnh viện số 3 cô đang mặc, dễ bị bên ngoài phát hiện, bị người khác dùng ánh mắt khinh thường nhìn vào, thực sự không tốt.

"Chờ một chút, đợi tôi qua vòng này đã." Tần Thất Bảo cúi đầu nhìn đi động, khi nói chuyện cũng không ngẩng đầu lên.

Phó Thành: "Cô lại chơi game?"

Đầu Tần Thất Bảo chưa kịp nâng lên: "Ừm, game thay đồ, chơi rất vui."

Phó Thành: "..."

*

"Vì sao chúng ta lại tới cửa hàng, bác sĩ Phó anh muốn mua gì sao?"

Chơi game xong, Phó Thành liền kéo Tần Thất Bảo vào cửa hàng, đi thẳng đến lầu hai bán đồ nữ.

"Ở ngoài mặc đồ bệnh nhân không hợp, hơn nữa trời lạnh, tôi mua cho cô cái áo khoác, mặc lên cho ấm." Người đàn ông nắm tay cô gái, vừa giải thích vừa đi cầu thang cuốn lên lầu.

"Cám ơn anh bác sĩ Phó, anh thật tốt." Tần Thất Bảo nghe vậy, về mặt cảm động nhìn anh, chân thành nói cảm ơn.

"Thất Bảo, không phải ai tôi cũng đối xử tốt như vậy."

Thang cuốn vừa lên lầu hai, đột nhiên Phó Thành kéo người sang một bên, một tay chống vách tường, một tay đè lên vai cô, thông thả mở miệng nói, ánh

mắt rất nghiêm túc.

Lần đầu tiên nhìn thấy bệnh án của Tần Thất Bảo, Phó Thành cảm thấy cô rất đẹp mắt, nhưng khi đó không có quá nhiều cảm xúc, chỉ cảm thấy thật đáng tiếc, mới mười tám tuổi đã bị bệnh nằm bệnh viện.

Về sau gặp mặt cũng chỉ xem cô là bệnh nhân, nhưng cô một lần rồi lại một lần nhảy qua ôm chính mình, dùng giọng nói mềm mại gọi "bác sĩ Phó", lòng thông cảm với cô càng ngày càng thay đổi, trở nên không đơn thuần, thế nên về sau thậm chí có chút chờ mong cô bị quỷ dọa nhảy về phía anh!

"Phó, bác sĩ Phó..."

Mặc dù Tần Thất Bảo mất trí nhớ, lá gan cũng nhỏ, nhưng không có nghĩa là năng lực tư duy của cô bị hỏng, một câu đơn giản trắng trợn như vậy cô có thể hiểu được, khuôn mặt lập tức ửng hồng, cúi đầu nhìn ngón tay mình, không biết phải làm sao mới tốt.

"Được rồi, chúng ta đi mua quần áo, sau này đừng phát cho tôi cái thẻ người tốt là được." Phó Thành giơ tay xoa đầu cô, sau đó chủ động kéo tay cô qua, đi vào một cửa hàng bán đồ nữ.

Tần Thất Bảo đỏ mặt đi theo phía sau anh, vào trong cửa hàng cũng không nói gì, cúi đầu đứng im tại chỗ.

"Em gái nhỏ, muốn mua quần áo sao?"

Nhưng nhân viên trong cửa hàng quá nhiệt tình, thấy khách đi vào liền chủ động đi ra đón chào, mỉm cười hỏi.

Khuôn mặt Tần Thất Bảo rất nhỏ, người thì gầy, cúi thấp đầu che đi phân nửa gương mặt, nhìn càng thấy nhỏ, hơn nữa tuổi tác của cô vốn dĩ không lớn, mới trưởng thành, chẳng trách bị người khác gọi là em gái nhỏ.

"Ừm, chọn cho cô ấy một cái áo khoác, mặc quá mỏng rồi." Phó Thành gật đầu, nhờ nhân viên giúp đỡ chọn đồ.

"Đây đều là áo khoác, có vài kiểu mới ra, hãy thử mặc một lần đi."

Nhân viên nói xong, trước bày ra hai mẫu, một là hồng nhạt, một là màu trắng, đều là áo dệt hồ cổ.

"Hồng nhạt đi." Phó Thành giơ tay lấy chiếc áo len màu hồng hồ cổ, kéo qua đưa cho Tần Thất Bảo.

"Tôi cảm thấy màu trắng tốt hơn..." Thiếu nữ nhìn tới áo dệt trắng hồ cổ trước mặt, có chút do dự.

"Vậy thì cứ thử xem, mặc vào mới biết màu nào thích hợp." Nhân viên cười tí mắt dẫn hai người tới trước gương.

Phó Thành cũng ra vẻ đồng ý, đứng một bên nhìn Tần Thất Bảo ở trước gương thử đồ, kết quả thử áo thử nhất, cảm thấy quần áo không đúng lắm.

"Hình như không hợp lắm." Tần Thất Bảo nhìn chính mình trong gương có chút buồn bực, cảm thấy nhìn rất kì quái.

"Thật ra quần áo bên trong không hợp, đáng vẻ em gái tốt như vậy, nếu đổi quần áo trong, khẳng định rất đẹp!"

Lúc này nhân viên giống như làm ảo thuật từ phía sau lấy ra hai chiếc váy, tất nhiên là đã chuẩn bị từ sớm, chờ cơ hội để lấy ra.

Phó Thành nhìn thấy váy, lại nhìn quần áo bệnh nhân trên người Tần Thất Bảo, anh cũng thấy, chẳng trách mấy áo khoác này không hợp, mặc đồ bệnh nhân ở trong, trang bị thêm cái gì cũng không đẹp nổi.

"Em đi thay thử xem."

Cho nên thấy nhân viên cầm váy phối hợp, Phó Thành không phản đối, giơ tay đưa một bộ cho Tần Thất Bảo, sau đó đẩy cô vào phòng thử đồ.

"Váy a..."

Thiếu nữ cầm chiếc váy màu hồng phấn đứng trong phòng thay đồ, có chút hoảng hốt, trong trí nhớ hiện tại của cô, chưa từng mặc váy a, trên đường nhìn thấy mấy nữ sinh cùng tuổi mặc váy thật xinh đẹp, nhưng cũng không nghĩ muốn thử.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bác sĩ Phó: Tôi không chịu được người treu... a, không đúng, là không chịu được Thất Bảo treu ghẹo nam nhân _(3")_

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Anh ấy yêu đơn phương?

Edit: cảm thú

Beta: Đại tổng quản

Tần Thất Bảo thay quần áo xong đi ra, Phó Thành liếc mắt nhìn một hồi, anh nghĩ rằng khi cô mặc váy sẽ rất đẹp, nhưng không ngờ lại đẹp mắt như vậy.

Váy màu trắng mịn, thiết kế theo kiểu bó thắt lưng, vừa hay tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô, cổ tay áo cánh sen, không có bất kì trang sức dư thừa, cổ điều từ cổ áo rơi xuống hai sợi dây, theo bước chân của cô hơi lắc lư ở ngang ngực.

"Đừng động đây, tôi buộc lại giúp em."

Phó Thành nhìn chằm chằm hai sợi dây kia, nhanh chóng bước lên phía trước, đề bả vai cô gái lại, sau đó giơ tay giúp cô buộc nơ con bướm, "Được rồi."

Tần Thất Bảo có chút nóng lòng vội vàng chạy tới trước gương, sau đó nhìn bản thân mình trong bộ váy, rất được, bộ dạng hoàn toàn khác so với khi mặc đồ bệnh viện!

"Bộ váy này thật sự hợp với em gái, có muốn thử áo khoác hay không?" Cô bán hàng cực kì đúng lúc đưa áo khoác màu trắng ra, mỉm cười nói.

Tần Thất Bảo không nhìn được cảm dỗ, cầm áo khoác mặc lên, sau đó ở trước gương xoay nửa vòng, xong xoay về phía Phó Thành, hơi đỏ mặt hỏi, "Bác sĩ Phó, anh cảm thấy có... đẹp không?"

"Đẹp."

Tầm mắt Phó Thành không hề rời khỏi thiếu nữ, lúc này nghe được câu hỏi của cô, lập tức gật đầu, sau đó cảm thấy câu trả lời vừa nãy có chút qua loa, mở miệng thêm lần nữa, "Rất đẹp mắt."

"Còn nữa, cái váy này cũng rất đẹp." Nhân viên bán hàng rèn sắt khi còn nóng, đi qua giá treo áo lấy thêm một bộ.

"Thích không? Thích thì mặc thử đi." Phó Thành không chút suy nghĩ nói, Thất Bảo vốn không phải người bệnh, cô lại mặc váy đẹp như vậy, thế thì cứ mua vài bộ mặc thay đổi đi.

"Không cần đâu, dù gì tôi cũng chỉ ở trong bệnh viện, mấy đồ này không hợp, tôi còn không biết có đủ tiền trả viện phí hay không nữa..."

Tần Thất Bảo cực kì thích quần áo này, đồ mà nhân viên đưa tới cũng rất đẹp mắt, nhưng cô mua nhiều quần áo như vậy lúc về bệnh viện cũng không thể mặc, không cần thiết.

"Ai nói sẽ trừ tiền thuốc của em? Hồi nãy tôi đã nói, sẽ mua quần áo cho em."

Phó Thành nghe vậy sắc mặt lập tức biến thành trầm, giơ tay lấy đồ nhân viên đang cầm, đưa cho Tần Thất Bảo, "Đi thay đi, nếu thích thì mua thêm mấy bộ."

"Đừng mua, bác sĩ Phó, chân tôi có chút đau, chúng ta mau quay về thôi." Tần Thất Bảo nghe vậy thì liên tục xua tay, khuôn mặt có chút đỏ không giống bình thường.

"Vậy thì cứ mua đồ em đang mặc, chúng ta sang tiệm đổi điện mua giày, sau đó ném đôi dép lê em đang mang đi." Thấy người không vui, Phó Thành cũng không ép buộc, cầm điện thoại đi thanh toán tiền, xé tem trên quần áo để cô mặc luôn.

"Không cần mua giày đâu, tôi đau chân không phải do đi dép lê..."

Tần Thất Bảo bị kéo ra ngoài cửa hàng, cúi đầu nhìn đôi dép lê đầy chật vật của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, nói năng có chút lộn xộn lắc đầu nói.

Đồ trong cửa hàng cũng không rẻ gì, quần áo, thậm chí giày dép, lương bác sĩ Phó không cao, lại mua nhiều đồ cho cô như vậy, căn bản là cô không có khả năng trả lại, cho nên trong lòng rất áy náy.

Phó Thành nhìn thấy bộ dáng kích động của cô, liền dừng chân lại, xoay người đối mặt với cô, "Thất Bảo, em không cần cảm thấy là gánh nặng cho tôi, tôi đồng ý dẫn em ra ngoài đi dạo, thời tiết lạnh như vậy, em mặc như thế này thì không được, trước mắt tôi mua quần áo và giày, nếu em không muốn, sau này xuất viện rồi có thể mời tôi ăn cơm, được chứ?"

"... cũng được." Cô gái nghe vậy thì do dự hồi lâu, xoắn xuýt một hồi mới gật đầu, mời ăn cơm thì cũng có thể, nhưng mà quần áo này đắt tiền như vậy chắc phải mời bác sĩ Phó ăn nhiều lần rồi!

Phó Thành thấy cô đồng ý, yên lặng thờ dài, xoay người tiếp tục đi về phía trước, chuyển sang vị trí cổ tay kéo cô đi.

Xem ra trước mắt chỉ có một mình anh thích, cô gái nhà người ta không thích anh, chỉ thích kim quang trên người anh mà thôi.

*

"Bác sĩ Phó, anh không vui sao?"

Khi đang đi dạo lâu hai, Phó Thành đã mua đầy đủ vật dụng cho Tần Thất Bảo, không chỉ quần áo giày, vớ và dép lê cũng mua, thay đổi cô từ đầu đến chân, sau đó mới dẫn cô đi ăn cơm.

Nhưng lúc này Phó Thành có chút buồn phiền, Tần Thất Bảo rất nhạy cảm nhanh chóng nhận ra điểm này, trong lúc đợi thang máy lên tới nhà ăn ở lầu bốn, cô liền không nhịn được kéo ống tay áo của anh hỏi.

"Không có gì, có thể dẫn em đi chơi tôi rất vui." Phó Thành cười cười, muốn giơ tay xoa đầu của cô, nhưng kìm chế rụt tay lại.

"Bác sĩ Phó, anh muốn xoa đầu của tôi sao? Vì sao lại không xoa nữa?"

Mấy ngày nay, Tần Thất Bảo đã bị Phó Thành xoa đầu đến quen thuộc, cô còn cảm thấy bàn tay anh ấm áp sờ lên đầu cô khiến cô rất thoải mái, cho nên khi thấy anh giơ tay liền nheo mắt nhìn theo, kết quả đợi hồi lâu cũng chưa thấy anh hành động gì.

"Chẳng phải em không thích tôi sao?" Không thích thì nên giữ một chút khoảng cách mới đúng, ngoại trừ tình huống đặc biệt.

"Tôi không nói không thích bác sĩ Phó nha."

Cô gái nghi hoặc chớp chớp mắt, giơ tay kéo tay Phó Thành, đặt ở trên đỉnh đầu mình, sự chủ động của cô khiến anh càng dịu dàng hơn, "Bác sĩ Phó anh đừng buồn."

Anh mở to hai mắt nhìn, nhìn bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đặt trên mu bàn tay mình, dưới ánh mắt, chống lại tầm mắt của cô, bấy giờ thấy ánh mắt kia tràn ngập mong đợi nhìn anh, giống như nói, "Bác sĩ Phó, anh đừng buồn, anh xem, tôi chủ động cho anh xoa đầu!"

Phó Thành cảm thấy cổ họng có chút khô rát, nhìn không được nuốt nước miếng vài lần, sau đó kéo khoe miệng, nở nụ cười.

Bọn họ mới quen biết hai tuần mà thôi, thời gian ở chung còn chưa đến một tuần, cô đồng ý để anh thân mật với chính mình, không ghét bỏ anh là tốt rồi, từ từ lại tiến thêm một bước.

Hơn nữa, sau này sẽ không thiếu những lần cô chủ động ôm lấy anh, Phó Thành đang chờ mong "ý xấu".

*

"Tiểu Hà, cậu nói Phó Thành mới tới bệnh viện số 3 hai tuần?"

Cục cảnh sát muốn điều tra một người không khó, khoảng giữa trưa, Lư Chân liền điều tra được tin tức liên quan đến Phó Thành.

"Đúng vậy, trước đây anh ta làm bác sĩ khoa tâm thần của bệnh viện số 2, sau này bệnh viện số 3 có bác sĩ nghỉ hưu, bệnh viện số 2 liền điều anh ta qua." Người phụ trách thu thập tin tức đưa mấy tờ tư liệu đến trước mặt Lư Chân, gật đầu nói.

"Nói như vậy, anh ta với bệnh nhân tên Tần Thất Bảo kia quen biết không bao lâu?" Lư Chân nhíu mày, cầm tư liệu lên xem, ngón tay chọt gõ lên mặt bàn.

"Cũng không loại trừ khả năng đã quen biết từ sớm." Cảnh sát kia nói.

"Vậy cứ tiếp tục điều tra đi, tôi sẽ liên hệ cục cảnh sát Phú Hải, nhờ bọn họ hỗ trợ điều tra." Lư Chân đứng lên, cất tư liệu vào ngăn kéo, "Đi ăn cơm trước đi, vẫn còn việc bận."

Tây Sơn xảy ra chuyện lớn như vậy, mà địa điểm chôn thi thể lại bị một cô gái trẻ nằm mơ đoán trúng, không chỉ Lư Chân, những cảnh sát khác cũng không tin trên đời có chuyện trùng hợp thế này, cảm thấy nhất định có người ở giữa cản trở, mà bác sĩ Phó kia, rất có khả năng là đồng bọn của tội phạm giết người.

Nhưng trước mắt không có chứng cứ gì để chứng minh anh ta có vấn đề, buổi sáng thẩm vấn một nam một nữ kia bọn họ đều nói không quen biết Phó Thành, cho nên nhất định phải điều tra.

"Đội trưởng, anh nghĩ thử xem có phải bọn họ là loại người kia không?"

Thấy Lư Chân sắp ra cửa, Tiểu Trình không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Loại nào? Cậu nói hai đứa trẻ đã chết kia quay về báo mộng cho người ta, sau đó mới khiến chúng ta đi tới Tây Sơn tìm kiếm?" Lư Chân quay đầu nói.

"Tôi đột nhiên bị động kinh hồi một chút, đội trưởng anh đừng tưởng là thật." Tiểu Trình nghe vậy có chút đỏ mặt, nghĩ lại cũng không đáng tin lắm, vì thế vội vàng lắc đầu.

"Thật ra trên đời này cũng không phải không có quý, nhưng cho dù tôi tin có quý quý thần thần, thế thì cậu cảm thấy án mạng này là do quý, hay là do con người?" Lưu Chân cười hỏi.

"Con người." Tiểu Trình giờ tay nắm tóc, không cần suy nghĩ.

Nói quý ư, anh cũng không biết, nhưng chẳng phải phim truyền hình đều nói như vậy à? Ban ngày ban mặt thấy mặt trời liền tan thành mây khói, sao có thể dẫn đường cho bọn họ?

*

Lúc này, trong cửa hàng ở Phú Hải, người bị điều tra là Phó Thành đang có tâm trạng rất vui vẻ lôi kéo Tần Thất Bảo, vào một nhà hàng khá được để ăn buffet.

Tuy nói là nhà hàng buffet, nhưng thật ra chỉ có hai món thịt nước và lẩu, còn lại đều là hoa quả với bánh kem, trước đây Phó Thành nghe nói thịt nướng chỗ này khá ngon, hôm nay quyết định dẫn Thất Bảo đến ăn thử.

"Bác sĩ Phó, ở đây đông người quá."

Hôm nay xem ra Tần Thất Bảo đã được mở rộng tầm mắt, ở trong bệnh viện ăn thức ăn thanh đạm, ngoại trừ bác sĩ và y tá, bình thường cũng rất ít khi nói chuyện với bệnh nhân khác, mà còn là áo dài trắng cùng với màu xanh của quần áo bệnh nhân, so sánh nơi này với khu nội trú trong bệnh viện, không chỉ có não nhiệt, màu sắc cũng tươi mới hơn rất nhiều.

Giữa giờ ăn trưa, nhà hàng buffet đã có không ít người đến ăn, mỗi bàn đều có thịt nướng và mùi lẩu tỏa ra, khiến cho người đứng đợi ngoài cửa cũng phải sốt ruột.

Cũng may Phó Thành vừa lên tầng 4 liền thấy đèn báo hiệu, bây giờ quay lại, vừa kịp tới lượt bọn họ, xong đi theo người phục vụ vào trong.

"Muốn ăn cái gì? Tôi lấy giúp em." Vừa ngồi vào chỗ, Phó Thành liền đứng dậy hỏi.

"Bác sĩ Phó, để tôi tự mình đi lấy!"

Thời điểm đi vào Tần Thất Bảo nhìn thấy trong hai tủ lạnh đều đặt đầy các loại thịt và hải sản, lúc này không nhận được xung phong làm việc nói.

"Ừm, vậy em đi đi, tôi nghiên cứu cái giá thịt nướng này một chút." Phó Thành thấy hai mắt cô gái tỏa sáng, đành cười cười gật đầu, ngồi xuống nghiên cứu bếp nướng thịt.

Bếp nướng này nướng bằng than, giữa bàn có hình chữ nhật lõm xuống, bên trong là những khối than khác nhau, phần nửa hình chữ nhật trống không, bên cạnh có cái thẻ khắc hoa văn, khay sắt mịn, có thể trực tiếp bỏ đồ ăn lên.

Người phục vụ thấy anh đang nghiên cứu, liền tiến lên một bước giúp mở chốt, một bên giới thiệu, sau khi chỉ xong cách nướng thịt, lại bung nước canh lẩu lên bếp, sau đó rời đi.

"Bác sĩ Phó, anh xem chừng này có đủ ăn hay không?!"

Phó Thành ngồi nhìn điện thoại một chút, thấy bếp than đỏ rực nhưng người chưa về, liền muốn đứng dậy đi tìm, kết quả vừa đứng lên, lập tức nhìn thấy Tần Thất Bảo bung đĩa tô đĩa nhỏ thịt đến, vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

Bởi vì trên tay quá nhiều chén đĩa, bước chân của cô gái lung la lung lay, vì vậy Phó Thành vội vàng đi lên bung đồ giúp cô, khóe miệng không nhận được giựt giựt, "Nhiều vậy sao, em khẳng định có thể ăn hết chứ??"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21-1: Môi cô giống thạch trái cây vị dâu (1)

Edit: Mèo Mèo Meo

Beta: Đại tổng quản

"Ăn hết a, vốn tôi muốn lấy thêm một chút, nhưng cảm nhiều quá không lấy hết được." Tần Thất Bảo buồn bực nói.

"Ăn xong hết đã, có khi chúng ta còn không ăn được hết chỗ này đâu, em có nhìn thấy quy định ở đây không? Không được lãng phí đồ ăn, nếu còn thừa

nhiều quá thì sẽ bị phạt tiền."

Phó Thành dơ tay kéo cô gái đang muốn chạy đi lấy thêm đồ lại, chỉ vào quy định dán trên bàn nói.

"Tôi có thể ăn hết mà..." Tần Thất Bảo lăm bằm một cách đáng thương nhưng vẫn bị Phó Thành ấn trở lại chỗ ngồi.

"Em ngồi đi, để tôi nướng cho cô ăn."

Chàng trai nghiêm túc nhìn cô, sau đó lấy cái kẹp đem thịt đặt ở trên vỉ nướng bên phải, lại lấy thêm mấy xiên nấm hương và khoai tây đặt ở bếp than phía bên trái, động tác vô cùng thuần thục.

"Bác sĩ Phó, có phải trước đây anh thường xuyên đi ăn thịt nướng không?" Tần Thất Bảo hóm hỉnh nói.

Ánh mắt cô vẫn luôn nhìn theo động tác của Phó Thành, anh vừa nướng thịt vừa pha chế nướng chấm cho cô, phối hợp một cách ăn ý, có vẻ đầu vào đây, nên cô đoán rằng anh thường xuyên đi ăn thịt nướng.

"Không thường xuyên lắm, lần gần nhất đi ăn buffet nướng là hai tháng trước cùng đồng nghiệp liên hoan." Phó Thành nghĩ nghĩ rồi vừa trả lời vừa dùng kẹp lật miếng thịt bò.

Anh bình thường công việc bận rộn, buổi trưa đều ăn ở bệnh viện, tối về thì tự làm hai món ăn hoặc nấu mì phở ăn, không thường ra ngoài ăn nhưng mấy ngày gần đây cháu gái thường hò hét đòi đi ăn đùi gà rán nên anh đưa đi ăn hai lần.

"Nếu không thường xuyên ăn thì sao động tác nướng của anh lại thuần thục như vậy?" Tần Thất Bảo nghi ngờ hỏi

Cô vừa mới nướng thử một xiên khoai tây, chỉ không để ý một tí là khoai thành đã bị nướng thành khoai chiên, tuy hương vị "khoai chiên" giòn giòn dễ ăn nhưng vẫn đủ chứng minh kỹ thuật không tốt.

"Có thể do tôi tương đối thông minh đi." Phó Thành nói đùa, đem miếng thịt đã nướng chín đặt vào bát Tần Thất Bảo.

"Ý anh là tôi nguốc hả???" Cô gái nghe xong sùng sột vài giây, mở to hai mắt, tức giận hỏi.

"Tôi đùa em thôi, không phải hôm đi liên hoan với đồng nghiệp tôi đã được nướng một lần rồi sao? Cái này rất dễ học, lần sau cô đi là có thể thuần thục rồi."

Phó Thành thấy thế thì cười to, sau đó không nhìn được mà duỗi tay chọc chọc gương mặt phúng phính của cô, cảm thấy cô tức giận cũng thật đáng yêu.

"Ai da, bác sĩ Phó, tay anh toàn là mỡ nha!!" Tần Thất Bảo thấy trên mặt lạ lạ bèn đưa tay sờ sau đó ghét bỏ mà kêu lên.

Phó Thành nghe vậy bèn cúi xuống nhìn tay mình, đúng thật là trên ngón trỏ và ngón cái đều dính mỡ, là do vừa lấy xiên thịt để dính vào.

"Tôi lấy cho em khăn ướt lau nhé?"

Nhận ra lỗi do mình, chàng trai ngay lập tức lấy khăn giấy ướt lau sạch tay mình trước rồi lấy tờ khác đi sang phía đối diện trực tiếp nâng mặt Tần Thất Bảo lên lau.

Tần Thất Bảo vốn dĩ đang muốn kêu than hai câu, bỗng nhiên bị nâng mặt lên lập tức không nói được lời nào, khẽ nhếch miệng tùy ý cho anh lau.

"Sao mặt lại nóng thế này?" Phó Thành thật cẩn thận lau sạch mặt cho cô xong mới phát hiện mặt cô đã hồng rực lên, còn nóng như phát sốt.

"Không, không có gì...Do bếp than nóng quá." Cảm giác được xúc cảm nhẹ nhàng trên mặt, mặt Tần Thất Bảo càng đỏ hơn, liền duỗi tay đẩy anh ra, sau đó lắp bắp giải thích.

"Vậy để tôi chỉnh lửa nhỏ đi." Phó Thành "a" một tiếng, sau đó làm bộ làm tịch dùng kim gậy gắp than, trên mặt lại có ý cười.

Mặt đỏ là do then thùng, nếu Thất Bảo khi đối diện anh thấy then thùng chứng tỏ cô đối với anh có cảm giác, tiếp tục cố gắng không chừng có một ngày sẽ thành công!

Tần Thất Bảo thấy anh cười, nhanh chóng cúi đầu, cầm đũa chọc chọc miếng thịt trong bát.

"Miếng đấy nguội rồi, ăn miếng này đi, tôi vừa nướng xong đấy." Phó Thành cũng không nhắc lại chuyện vừa nãy nữa mà đem thịt ba chỉ cuộn nấm kim châm và thịt bò đã nướng chín để vào bát cô, còn rất hiểu ý mà chấm qua nước chấm cho cô.

Nằm ở trong chén là thịt ba chỉ đã được nướng chín màu vàng óng hoà cùng màu đỏ của tương ớt, phía trên rắc thì là, mùi hương tỏa ra bốn phía khiến người ta không nhìn được mà nuốt nước bọt.

Tần Thất Bảo cũng bị thịt trong chén hấp dẫn, khiến cô quên đi sự then thùng, nhanh chóng gấp một miếng thịt ba chỉ trong chén bỏ vào miệng. Trong giây phút vừa cắn xuống nước thịt và mùi hương tỏa ra, vị ngon khiến người ta phải nheo cả mắt.

"Ăn ngon không?" Phó Thành thấy cô vừa gấp một miếng ăn, không nhìn được hỏi.

"Um, um!!" Cô gái sung sướng đến nheo mắt lại, lại gấp thêm miếng thịt nữa bỏ vào miệng, mãi ăn đến nỗi không có thời gian nói chuyện chỉ liên tục gập gật đầu.

Thật là ngon, trước đây đã từng ăn chưa thì cô không biết, chỉ biết trong trí nhớ của mình thì thịt do bác sĩ Phó nướng là ngon nhất!!!

"Ăn từ từ thôi, không có ai tranh với em đâu."

Phó Thành buồn cười nhìn Thất Bảo không ngừng gập thịt nhét vào miệng, hai má phồng lên trông rất giống hamster đang nhai đồ ăn, cảm thấy thật đáng yêu!

"Bác sĩ Phó, anh cũng ăn đi."

Tầm Thất Bảo đang ăn rất vui vẻ, khi ngẩng lên thấy Phó Thành vẫn đang nướng thịt hơn nữa còn đem tất cả thịt nướng chín bỏ vào trong bát cô, liền nâng khuôn mặt đang ăn đến phồng lên nói.

"Được, đợi nướng xong nốt chỗ này rồi tôi sẽ ăn."

Phó Thành dịu dàng trả lời, sau đó đem hai xiên đồ nướng đã nướng chín lần lượt bỏ vào bát của mình và của cô.

Thật ra anh cũng thích ăn đồ nướng nhưng khi nhìn cô ăn, anh lại muốn đem tất cả những đồ ăn ngon cho cô ăn, đợi khi nào cô ăn no rồi mình mới ăn.

...

Bởi vì nhà hàng buffet này buôn bán tốt, hơn nữa thịt cũng là lấy tự do nên có giới hạn thời gian ăn là hai tiếng. Tốc độ ăn của Tầm Thất Bảo rất nhanh, gần như là mỗi lần anh nướng xong thịt đặt vào bát cô thì cô sẽ ăn hết luôn nên thời gian hai tiếng là đủ rồi.

"Để tôi đi lấy thêm, em ngồi uống chút nước đi." Phó Thành thấy đồ ăn trên bàn đã hết mà người phục vụ lại không có ở đây liền đứng dậy đi ra tủ đông lấy thêm đồ ăn.

Sau khi Tầm Thất Bảo ăn xong miếng rau cuối cùng trong bát, lại uống hết cốc nước trái cây, liền ngoan ngoãn ngồi đợi bác sĩ Phó đi lấy đồ ăn về.

Nghĩ đến việc bình thường trong bệnh viện ăn uống thanh đạm, sợ cô một lúc ăn quá nhiều thịt không tiêu hoá được, Phó Thành chỉ lấy một ít tôm, rau dưa cùng các loại viên để ăn lâu không lấy thêm xiên nướng nữa.

Vì thế mà Tầm Thất Bảo thấy bác sĩ Phó bung hai mâm rau đầy ắp về, một mâm khác chỉ có tôm cùng mấy loại viên, số lượng cực kì ít.

"Bác sĩ Phó, thịt đâu?"

Cô vốn dĩ đầy mong chờ được ăn một bữa thịt no nê, không ngờ rằng những mâm đồ ăn được mang trở về lại toàn rau, thịt đến một miếng cũng không có, khiến cô lập tức thấy không vui.

"Số thịt em vừa ăn đã đủ nhiều rồi, đồ nướng nhiều dầu mỡ, ăn nhiều thì bụng sẽ không thoải mái." Phó Thành nghiêm túc nói, sau đó mở nồi lẩu đem các loại nguyên liệu thả vào.

Lẩu này là một nồi nước canh suông, chỉ bỏ thêm gia vị và nước hầm xương nhưng hương vị cũng rất ngon, nếu muốn ăn thanh đạm thì không cần bỏ thêm nước chấm, rau dưa lại dễ chín chỉ cần đảo qua đảo lại là ăn được.

Phó Thành vẫn như vừa rồi đem đồ ăn gấp ra đều bỏ vào bát Tầm Thất Bảo nhưng không ngờ lần này cô lại không ăn, chỉ u oán mà nhìn anh.

"Không được kén ăn." Phó Thành nhìn cô, cau mày nói.

"Tôi không có kén ăn, là do đồ ăn bệnh viện có quá ít thịt, tôi mỗi ngày phải ăn thật nhiều rau dưa a!" Tầm Thất Bảo uất ức nói.

"Vậy cũng không thể một lần ăn quá nhiều thịt, nào, ăn chút rau đi." Phó Thành thái độ kiên định nói.

Tầm Thất Bảo không còn cách nào khác đành cúi đầu gấp một miếng rau ăn, trong đầu vẫn còn nghĩ đến thịt, nhưng rất nhanh sau đó liền không nghĩ nữa vì bụng đã no rồi, còn căng trướng đến khó chịu, không muốn ăn gì nữa.

Kết quả hai mâm rau cùng tôm đều do Phó Thành ăn, vừa nãy ăn đồ nướng anh mãi nướng cho cô ăn nên cũng chưa ăn được bao nhiêu, sau khi ăn lẩu xong thì cũng đã no rồi, vì thế hai người thu thập đồ đạc xong liền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-2: Môi cô giống thạch trái cây vị dâu (2)

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

""Bác sĩ Phó, chúng ta phải quay về bệnh viện sao?""

Ra khỏi nhà hàng, Tần Thất Bảo nhìn đồng hồ đã hơn một giờ chiều, bình thường giờ này mấy y tá sẽ yêu cầu cô ngủ trưa, vì vậy cô ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ Phó hỏi.

""Tôi đã xin cho em được xuất viện một ngày, em có thể chơi đến khuya rồi quay lại bệnh viện, nhưng nếu em cảm thấy mệt mỏi, chúng ta có thể về sớm hơn."" Phó Thành xoa xoa đầu cô.

""Tôi không mệt!"" Cô gái nhỏ nghe vậy lập tức lắc đầu, cô ước gì có thể ra ngoài chơi đến muộn, làm sao có thể đồng ý quay trở về sớm như vậy.

""Vậy thì đi thôi, đi dạo quanh đây một vòng, ăn quá nhiều đi tản bộ một chút cho dễ tiêu hóa."" Phó Thành nói, theo bản năng nhìn về phía bụng cô, thấy cô vừa ăn khá nhiều, bụng dưới vẫn phẳng, không căng phồng lên chút nào.

Vì vậy hai người đi từ trên xuống dưới, đi dạo tất các tầng của trung tâm thương mại, lúc đi qua một tiệm cắt tóc, Phó Thành đột nhiên dừng lại.

""Bác sĩ Phó muốn cắt tóc sao?"" Tần Thất Bảo thấy hắn dừng lại trước cửa tiệm, tò mò hỏi.

""Uhm, cho em sửa sang lại một chút."" Phó Thành quay đầu nhìn cô, đưa tay xoa cái trán của cô một cái.

""Hả?""

Tần Thất Bảo chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào trong tiệm, lúc này trong tiệm cũng không nhiều người lắm, khi hai người bước vào, lập tức có nhân viên cửa hàng ra tiếp đón, biết hai người muốn cắt tóc mái, thì cho người học việc dẫn họ vào gội đầu.

Tiệm này nằm ở tầng một của trung tâm thương mại, bên trong bày trí khá ấn tượng, sàn nhà và mặt bàn cũng rất sạch sẽ, nhìn qua rất thoải mái.

...

""Thất Bảo, dậy đi, phải ra ngoài sấy tóc rồi.""

Một lát sau, Tần Thất Bảo mới chợp mắt được mấy phút đã bị đánh thức, mở mắt ra nhìn, Phó Thành đang đứng ở ghế nằm bên cạnh nhìn cô.

""Bác sĩ Phó..."" Tần Thất Bảo dụi mắt, đầu còn hơi choáng váng, mơ hồ lên tiếng.

""Dậy thôi, nằm tiếp sẽ bị cảm."" Phó Thành trực tiếp cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô dậy khỏi ghế nằm, sau đó đẩy cô đi ra ngoài.

Hắn chỉ mới ra ngoài đi một vòng, quay lại tiệm đã thấy Thất Bảo ngủ thiếp đi, nên không làm phiền cô, chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ chờ, thấy cô gội đầu xong, mới bắt đầu gọi cô dậy.

Cô gái bị đẩy ra ngoài, bên ngoài ánh sáng đèn huỳnh quang chiếu xuống có chút chói mắt, theo bản năng hơi nheo mắt, mơ mơ màng màng bị đẩy ra ngồi xuống chiếc ghế xoay phía trước.

Tóc Tần Thất Bảo rất dày, chất tóc tốt, bình thường thả tóc nhìn nó vừa đen vừa thẳng, giống như màu đen của tơ lụa, khiến người người khác nhìn qua đã hâm mộ.

Nhưng sống trong bệnh viện một thời gian, không được chăm sóc, tóc phần mái dài ra có chút lộn xộn, che hết mắt cô, bình thường nhìn qua không được gọn gàng lắm.

*

""Tóc của Tiểu tỷ tỷ rất đẹp, chắc thường xuyên tốn không ít thời gian chăm sóc tóc phải không?""

Trước khi sấy, thợ cắt tóc sửa lại tóc mái giúp cô, sau đó nâng khuôn mặt cô lên, xoay trái xoay phải chỉnh sửa lại, vừa làm vừa bắt chuyện cùng cô.

""Không có nha, tôi cũng chưa bảo dưỡng qua."" Lúc này, Tần Thất Bảo đã tỉnh, nhìn người đang trò chuyện cùng mình, cô cũng lễ phép trả lời.

""Vậy là đẹp tự nhiên rồi."" Thợ cắt tóc ngạc nhiên nói.

""Vâng."" Tần Thất Bảo gật đầu.

"Tiểu tỷ tỷ bao nhiêu tuổi? Đã trưởng thành rồi sao?"

Sau khi cắt đi phần mái thừa, thợ cắt tóc bắt đầu lấy máy sấy tóc cho cô, vừa sấy vừa tiếp tục trò chuyện cùng cô.

"Uhm." Tần Thất Bảo liếc mắt nhìn thợ cắt tóc qua gương, trả lời cho có lệ, cảm thấy hần ta hơi phiền.

Cô không thích người khác hỏi cô quá nhiều, hơn nữa người này cô còn chẳng quen biết, nếu như sau đó lại hỏi cô học trường nào thì càng đáng ghét.

"Nhìn qua trông Tiểu tỷ tỷ còn rất nhỏ, vẫn còn học cấp ba à? Học trường trung học Phú Hải sao?" Quả nhiên, cô đoán trúng.

Tần Thất Bảo rất sợ người khác hỏi cô vấn đề này, ở bệnh viện thì không sao, ít ra cô còn có thể giải thích với những bệnh nhân khác rằng cô bị mất trí nhớ nên không nhớ rõ, nhưng nơi này không phải bệnh viện, nếu như cô không trả lời được, chẳng phải mọi người sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác?

"Khách hàng cắt tóc ở đây nhất định phải trả lời mấy câu hỏi này à?"

Bàn tay cô nắm chặt giấu trong ống tay áo, đang muốn nói thẳng cô không muốn trả lời, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã bị người đàn ông phía sau chen trước.

Vẫn dĩ Phó Thành ngồi trên ghế salon phía sau chờ, nơi đó cách vị trí Tần Thất Bảo ngồi không xa, tiếng trò chuyện bên đó hần có thể nghe rõ ràng, khi thợ cắt tóc hỏi đến vấn đề thứ hai, hần cũng thấy khó chịu.

Người thợ cắt tóc này rất trẻ, chắc khoảng hai mươi tuổi, nhìn qua khá nghiêm túc, không ngờ lại cùng cô gái nhỏ nói nhiều như vậy, mà chỉ hỏi cô những vấn đề riêng tư cá nhân, còn gọi Thất Bảo là "Tiểu tỷ tỷ".

Cho nên, khi hần hỏi đến vấn đề thứ ba, Phó Thành không nhịn được nữa, đứng lên, đi thẳng tới chỗ cô.

"Không phải, không phải, Tôi chỉ thấy dường như Tiểu... Cô ấy hơi căng thẳng, nên trò chuyện cùng cô ấy để thư giãn." Thợ cắt tóc kia nhìn thấy Phó Thành, có chút lúng túng, tay đang sấy tóc hơi ngừng một chút, giải thích.

"Tôi không căng thẳng." Tần Thất Bảo nhún mày.

Cô không thích nói chuyện cùng người lạ, cho nên cũng chẳng cần thư giãn cái gì.

"Tiếp tục sấy, tóc bạn gái tôi còn chưa khô, để tóc ướt sẽ cảm lạnh." Phó Thành híp mắt, chỉ vào máy sấy trong tay hần nhắc nhở.

"Ah, vâng, tôi làm ngay!" Thợ cắt tóc nghe thấy hai từ "bạn gái" nhất thời lúng túng xấu hổ.

Hần ta cảm thấy cô bé này đáng đáp không tề, nhỏ tuổi lại đơn thuần, dự định tìm lý do xin Wechat, kết quả lại bị người bạn trai của cô ở phía sau phát hiện!

"Bác sĩ Phó, sao anh có thể..."

Tần Thất Bảo nghe được hai từ "Bạn gái" trong nháy mắt đỏ mặt, đang mở miệng muốn nói, kết quả thanh âm quá nhỏ, vừa lúc bị tiếng động của máy sấy phía sau bao trùm hết.

"Ngồi đi, tôi ngồi phía sau nhìn em." Phó Thành thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô đỏ bừng, vươn tay nheo một cái, sau đó xoay người quay trở về ghế sofa.

Nhìn cử chỉ thân mật của người đàn ông, thợ cắt tóc toát mồ hôi lạnh, suýt nữa run tay đánh rơi máy sấy.

May mắn vừa nãy còn chưa hỏi xin wechat của cô, nếu không... bạn trai cô nhất định sẽ đem hần ra làm thịt, ngẫm lại thật đáng sợ!!

Vì thế, tiếp sau đó thợ cắt tóc chỉ tập trung chú ý vào mái tóc cô, mất nhì mũi, mũi nhìn tìm, chỉnh đốn lại tư tưởng trong lòng, thậm chí đến khuôn mặt cô cũng không dám nhìn nữa.

Cắt tóc xong cũng không tốn nhiều thời gian, chỉ mất khoảng chừng hai mươi phút, thợ cắt tóc cầm lược chải lại mái tóc, rồi chỉnh sửa lại lần cuối cho cô, sau đó cũng không đứng lại mà chạy mất dạng.

*

"Bác sĩ Phó, nhìn tôi có đẹp không?"

Sau khi trả tiền, hai người đi ra khỏi tiệm, Tần Thất Bảo hào hứng bước đi, đứng trước cửa kính của cửa tiệm đối diện soi mình cả buổi.

Trong gương, cô gái mặc một chiếc váy liền màu trắng, trước ngực buộc nơ màu hồng phấn, bên ngoài khoác một chiếc áo len trắng, chân đi đôi giày da màu nâu nhạt, cùng với một đôi tất đơn giản, dưới làn váy lộ ra đôi chân trắng nõn.

Với lại vừa cắt tóc xong, tóc mái không còn che mắt nữa, mái tóc dài xõa trên vai, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cả người giống như một nàng tiên nhỏ.

"Đẹp, rất đẹp." Đây là lần thứ hai trong ngày cô hỏi vấn đề này, nhưng Phó Thành không hề cảm thấy phiền chán, mà chỉ ôn nhu nhìn cô, nghiêm túc trả lời.

Tần Thất bảo nghe vậy nhìn về phía hấn nở nụ cười rạng rỡ, sau đó vui vẻ tiến về phía trước.

Trước đây cô không dám soi gương, một là sợ quý, hai là vì cô tự ti, nhưng bây giờ thì không, trên người bác sĩ Phó có kim quang, căn bản quý không dám đến gần, cô cũng cảm thấy được thoải mái.

...

Sau khi cắt tóc, mới hai giờ chiều, còn lại nửa ngày, Phó Thành dẫn Tần Thất Bảo đi xem phim, sau đó đến hiệu sách mua vài cuốn để trong phòng bệnh giải trí, cuối cùng đi ăn tối, đi dạo chợ đêm một lát rồi quay lại bệnh viện.

"Bác sĩ Phó, không xong rồi, anh đi chơi với tôi lâu như thế, cháu gái ở nhà anh thì phải làm sao?!"

Lúc trở về cổng bệnh viện số ba, Tần Thất Bảo chợt nhớ đến vấn đề này, nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi chín phút, thiếu một phút nữa là thành tám giờ rồi, cháu gái của bác sĩ Phó ở nhà một mình có khi nào đói ngất đi rồi không?!

"Em yên tâm, lúc xế chiều, tôi đã gọi điện cho ba tôi đến nhà trẻ đón con bé về rồi, bây giờ nó đang ở nhà ông bà nội chơi vui vẻ cùng em họ nó đấy."

Phó Thành cầm điện thoại đưa cho cô xem mấy bức ảnh của con bé do mẹ anh gửi tới, trong hình hai đứa trẻ đang bật nhảy trên giường, so với ở một mình trong nhà hấn thì con bé còn chơi vui vẻ hơn nhiều.

"Tốt quá, tốt quá, tôi nghĩ anh đi chơi cùng tôi mà quên mất, để con bé ở nhà một mình." Tần Thất Bảo vỗ ngực một cái, thờ phào nhẹ nhõm, nếu quả thật như vậy, thì cô sẽ mang tội rất lớn.

"Không sao đâu, nếu chờ em nhắc nhở tôi, chắc Tiểu Hình Hình sẽ ở vườn trẻ qua đêm mất." Phó Thành thấy cô như trút được gánh nặng, buồn cười nhéo mũi cô.

"Bác sĩ Phó!!"

*

"Bác sĩ Phó, muộn vậy rồi còn chưa tan ca?"

Hai người đứng ngoài cửa ồn ào nửa ngày, lúc đi vào bác sĩ trực lên tiếng chào hỏi, thấy đi bên cạnh hấn là Tần Thất Bảo thì ngẩn người, "Đây là bạn gái anh?"

"Bác sĩ Trần, không nhận ra tôi à? Tôi là Tần Thất Bảo a."

Phó Thành tâm tình không tệ, đang muốn kéo tay Tần Thất Bảo qua nói "Đúng vậy", kết quả bị người phía sau giành nói trước.

"Cô, cô là Thất Bảo?!" Bác sĩ Trần nghe giọng nói có chút quen tai, cẩn thận nhìn qua mấy lần, đột nhiên mở to mắt, không thể tin nói.

Khu nội trú tầng bảy có hai bệnh nhân hấn đang điều trị, cho nên bình thường cũng nhìn thấy Tần Thất Bảo, thỉnh thoảng cũng chào hỏi nhau vài câu, cho nên hai người cũng được coi là quen biết, nhưng hôm nay đứng đối diện, lại không nhận ra được!

"Vâng, là tôi." Cô gái gật đầu cười.

Bình thường Tần Thất Bảo mặc đồ bệnh nhân, tóc tai lộn xộn che hết đôi mắt, hầu như nhìn lúc nào cũng thấy cô cúi đầu, ngoại trừ lúc "Phát bệnh", cảm giác cô tồn tại rất thấp, không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy cô thay đổi, có chút chói mắt!

"Thất Bảo, sao cô lại ra ngoài? Còn mua quần áo nữa?" Bác sĩ Trần ngạc nhiên nói.

"Ngày hôm qua Thất Bảo nói với tôi cô ấy mơ thấy một giấc mơ, thấy bệnh nhân Triệu Ly Hồng xảy ra chuyện, nhất định phải ra ngoài xem một chút, tôi sợ cô ấy lo nghĩ nên xin chủ nhiệm cho cô ấy xuất viện một ngày." Phó Thành đứng một bên vội vàng giải thích.

"Cho nên hai người xuất viện tìm Triệu Ly Hồng? Hiện tại đã thoải mái chưa?" Bác sĩ Trần chợt quay đầu, quan tâm hỏi han cô.

"Chúng tôi đi Tây Sơn, thực sự Triệu Ly Hồng đã xảy ra chuyện, tôi đã báo cảnh sát..." Phó Thành kể lại ngắn gọn chuyện hồi sáng cho bác sĩ Trần.

"Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Giấc mơ có thể trở thành sự thật?" Bác sĩ Trần nghe xong sững sốt hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần nói.

"Tôi cũng cảm thấy không thể tin nổi, lúc từ Tây Sơn về, tâm trạng của Thất Bảo rất kém, cho nên mới dẫn cô ấy đi dạo trung tâm thương mại một chút, tiện mua ít đồ."

Phó Thành nửa thật nửa giả kể lại, đối phương nghe xong còn muốn hỏi, nhưng bị hấn từ chối, lấy lý do đưa Thất Bảo trở về nghỉ ngơi.

"VẬY ĐƯỢC, CÁC NGƯỜI ĐI LÊN TRƯỚC ĐI! MUỘN RỒI, NGÀY MAI TÔI LẠI HỎI." Bác sĩ Trần tỏ vẻ đã hiểu, sau khi nói tạm biệt với bọn họ, hấn trở về phòng cấp cứu nói chuyện cùng y tá.

...

"Chị Tiểu Lâm!"

Trở về khu nội trú lầu 7, khi ra khỏi thang máy thì Tần Thất Bảo vừa vặn gặp phải y tá Tiểu Lâm liền gọi một tiếng sau đó đi đến cho cô ấy xem tạo hình mới của bản thân.

"Thất Bảo tại sao em trang điểm đẹp như vậy rồi hả?!" Không ngoài dự kiến khi Tiểu Lâm nhìn thấy cô trang điểm cũng thiếu chút nữa không nhận ra, thấy cô ăn mặc đẹp như vậy nên có chút kinh ngạc mà nói.

"Mấy thứ này là bác sĩ Phó mua cho em, bởi vì bên ngoài rất lạnh nên nghĩ sẽ mua cái áo khoác thôi nhưng kết quả nhân viên hướng dẫn đề cử váy cũng rất đẹp..." Tần Thất Bảo hơi đỏ mặt, cầm lấy làn váy nhìn qua có chút ngượng ngùng.

"Em mặc váy rất xinh đẹp, giống như Tiểu tiên nữ vậy!" Tiểu Lâm không hề bẽn lẽn xin mà mở lời khen.

"Ồi đây không phải Thất Bảo sao? Em gái sao em lại có thể đẹp vậy nhỉ?"

"Bác sĩ Phó mua à? Ánh mắt anh ấy cũng tốt thật, giày này cũng rất đẹp nha."

"Dạ, tất cũng rất đáng yêu ~"

"Ui, Thất Bảo không phải là em cắt tóc rồi chứ hả?"

"..."

Cửa thang máy cách bàn y tá không xa, hành lang lại khá yên tĩnh nên có người nói chuyện thì bên kia lập tức nghe được vì thế vài y tá trực ban đều tò mò xông tới, cô một câu tôi một câu mà cảm thán.

Bình thường các cô là người tiếp xúc với Tần Thất Bảo nhiều nhất, có đôi khi tới ăn cơm cũng là cùng nhau ăn nên những chuyện phía sau tất nhiên là biết rõ tình thân cô luôn không tốt nên không đề ý nhiều cho nên lần này mới xem cô không chớp mắt.

Nhưng các cô cũng không nghĩ tới Tần Thất Bảo thay một bộ quần áo mà lại xinh đẹp như vậy!

"Em chỉ là cắt mái ngắn một chút thôi ạ." Tần Thất Bảo đỏ mặt khoa tay múa chân trên trán nhỏ giọng giải thích.

"Trách không được nhìn thấy sao tình thân em lại tốt hơn." Tiểu Lâm dùng tay sờ sờ đầu cô, cười nói.

Phó Thành đứng bên ngoài bàn y tá xem mấy vị y tá vây quanh thiếu nữ sờ má sờ mặt, miệng còn không ngừng khen cô đáng yêu, trong lòng không biết sao lại thấy có chút chua chua, hấn cảm thấy đầu của Tần Thất Bảo chỉ có thể để mình hấn sờ, những người khác đều không được cho dù là con gái cũng không được!

"Bác sĩ Phó, anh cũng vào ngồi chút đi." Một đám y tá lôi kéo nhìn Tần Thất Bảo nửa ngày sau đó chờ khi phản ứng lại mới nhận ra bác sĩ Phó đứng ở bên ngoài rất lâu rồi.

"Không được, hôm nay hơi trễ rồi tôi phải trở về xem chừng cháu gái tôi." Phó Thành lắc đầu cứ nghĩ sẽ đi khỏi, mới vừa đi được hai bước thì bỗng nhiên như nghĩ tới chuyện gì xoay người về lại trước bàn y tá, duỗi thẳng cánh tay cách bàn sờ đầu Tần Thất Bảo, có thể này xong mới cảm thấy mỹ mãn mà đi tới cửa thang máy.

Chúng y tá: "...". Cái tranh phong cảnh này hình như có chút không đúng, tuyệt đối không giống hình thức bình thường khi bác sĩ ở cùng bệnh nhân nha!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-3: Mối cô giống thạch trái cây vị dâu (3)

Edit: Quàng Thượng

Beta: Đại tổng quản

Sau khi Tàn Thất Bảo về phòng bệnh thì đổi bộ đồ bệnh nhân đem quần áo giày đều thay ra, cô dè dặt cẩn thận đem quần áo mới gấp tốt để vào trong ngăn tủ, đôi giày nhỏ cũng để chỉnh tề dưới giường, tới cả tất cũng giặt sạch rồi phơi khô chuẩn bị cho lần sau ra ngoài chơi thì lại mặc.

"Sao Thất Bảo lại đổi quần áo rồi?" Lúc Tiểu Lâm đem thuốc vào vừa hay nhìn thấy cô dùng móc phơi tất để hong khô, còn đang hơi cố sức đem móc treo lên cửa sổ vì thế nhanh chóng đem nước ấm và chén thuốc để lên bàn sau đó đi đến giúp đỡ.

"Dạ, mọi người ở bệnh viện đều mặc đồ bệnh nhân, em không thể mặc váy được." Cô gái gật gật đầu, hai người hợp lực đem móc treo bên cửa sổ, treo xong rồi cô cũng quay đầu nói cảm ơn Tiểu Lâm: "Cảm ơn chị Tiểu Lâm."

"Không cần khách khí." Tiểu Lâm vẫy vẫy tay, tiếp tục nói chuyện trọng điểm: "Thật ra không liên quan, ngẫu nhiên mặc váy cũng không có sai, bệnh viện tuy rằng quy định bệnh nhân nhất định phải mặc đồ bệnh nhân nhưng mọi người trong tầng 7 chúng ta đều biết em mà."

"Không được, quần áo mới lúc ra ngoài mới mặc." Tàn Thất Bảo cười nói, hôm nay chơi vui vẻ như thế không biết lần sau bác sĩ Phó mang cô ra ngoài sẽ là khi nào, trong mắt cô cũng tràn ngập mong chờ.

Tiểu Lâm nhìn bộ dáng tươi cười xán lạn của cô trong lòng không biết là tư vị gì nữa, cô chỉ là đơn giản được đi ra ngoài nửa ngày đã vui vẻ thành như vậy, nếu bình thường giống như các bạn cùng trang lứa ở trường trung học học lên lớp rồi qua cuộc thi mới vào đại học, thật là tốt biết bao nhiêu.

....

Ban ngày vui chơi một hồi cho nên sau khi Tàn Thất Bảo chờ Tiểu Lâm ra ngoài mới ới thuốc rồi rửa mặt lên giường ngủ, Tiểu Quý cũng mang theo hai anh linh trở lại canh giữ ở ngoài phòng. Một giấc ngủ này cực kỳ yên ổn, chẳng qua không hiểu sao cô lại mơ thấy bác sĩ Phó, mơ thấy anh ôm cô đi dạo trong trung tâm thương mại cho dù nói sao cũng không chịu bỏ xuống, mơ cả đêm nên lúc tỉnh dậy còn cảm thấy lơ mơ nằm trên giường ngây ngốc cả nửa ngày mới hoàn hồn xuống giường.

"Chị Tiểu Bản bác sĩ Phó đâu ạ?" Một tuần trước cô cùng bác sĩ Phó đã hẹn tốt là mỗi buổi sáng hán sẽ đem thuốc lại đây, lúc đi sẽ mang đi "tiêu hủy" tránh cho cô ăn xong lại phải phun ra làm cho bản thân không thoải mái.

Kết quả sáng hôm nay cô đã dậy đánh răng rửa mặt xong, ra ngoài nhận đồ ăn sáng trở về, ăn xong rồi lại ngồi phát ngốc hồi lâu, đợi nửa ngày vẫn không thấy bác sĩ Phó đến nhưng lại đợi được y tá Tiểu Bản đem thuốc đến, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp có chút mất mát.

"Bác sĩ Phó hình như có việc dưới tầng đợi lát nữa sẽ đi lên." Y tá Bản một bên trả lời một bên xem cô uống thuốc.

"Nhưng sao lại sớm vậy, còn chưa tới giờ bắt đầu làm việc rồi." Cô gái thì thào, trong lòng nghĩ chuyện này không để ý một chút vậy mà lại đem thuốc uống xuống, sau khi kịp phản ứng lại thì thuốc đã bị uống vào bụng rồi.

"Thất Bảo xảy ra chuyện gì vậy, không khỏe sao?" Y tá Tiểu Bản thấy vẻ mặt của cô không đúng liền tiếp lấy cái cốc nước trong tay cô, lo lắng hỏi.

"Dạ... hình như buổi sáng ăn quá nhiều nên bụng chịu không được, em ra ngoài đi dạo." Tàn Thất Bảo đứng lên, ôm bụng chạy ra khỏi phòng bệnh, chạy vào gian phòng vệ sinh công cộng nằm tận cùng trong hành lang, ở trong một phòng nôn nửa ngày đem cả thuốc vừa uống nôn ra.

.....

"Buổi sáng từ căn tin về tôi thấy bác sĩ Phó rồi." Tàn Thất Bảo nôn xong nên hơi mệt, dựa vào tấm chắn ngăn nghỉ ngơi một chút bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, vừa nghe có liên quan đến "bác sĩ Phó" thì lập tức dựng đứng lỗ tai lên.

"Không phải rất bình thường sao? Có câu nói vận khí tốt thì mỗi ngày đều có thể gặp." Một thanh âm khác vang lên.

Nghe hai người nói chuyện thì Tàn Thất Bảo đoán hai người đều là y tá, có điều giọng nói cũng không quen lắm, có thể là y tá dưới tầng vì buổi sáng nhiều người nên đến tầng 7 đi toilet.

"Nhưng hôm nay không giống mà, tôi nhìn thấy bác sĩ Phó bị một y tá ngăn lại thổ lộ ~" Người nói chuyện hơi kéo âm cuối giống như rất hưng phấn.

"Ai vậy, bác sĩ Phó mới đến bệnh viện số 3 vài ngày đã dám thổ lộ?" Một y tá khác kinh ngạc nói.

Tàn Thất Bảo nghe được hai chữ "thổ lộ" thì nhất thời giật mình một cái làm cả người đều tỉnh táo, cố gắng đem mười hai phút lực chú ý giọng nói bên ngoài vì muốn biết y tá thổ lộ cùng bác sĩ Phó tên gì.

"Là Hạ Diễm nha, chính là người nửa năm trước tới từ bệnh viện số 2, tôi nghe Tiểu Tiêu nói cái cô Hạ Diễm lúc ở bệnh viện số 2 đã thích bác sĩ Phó rồi, bọn họ cùng khoa đó." Y tá kia thần bí nói.

"Thật à, cô ấy thổ lộ thành công sao?" Người còn lại tò mò hỏi.

Tàn Thất Bảo nghe đến đó thì hô hấp chợt ngừng lại, tim đập "bang bang" đột nhiên khẩn trương lên.

"Không biết, giống như còn nói gì ở lầu 1 đó, tôi sợ trễ nên lên đây thay quần áo trước, để sau này hỏi những người khác thì sẽ..."

"Bịch!"

Hai y tá tán gẫu ở toilet bên cạnh đã xong, sau đó lại ra bồn rửa tay tiếp tục tắm, kết quả là có một người còn chưa nói xong thì cửa phòng phía sau đột nhiên mở mạnh ra, nhất thời tạo thành tiếng vang thật lớn ở trên tường.

"Bác sĩ Phó ở tầng 1?" Tần Thất Bảo lao tới hỏi.

"A! Đúng vậy..."

Hai người bị tiếng xô cửa làm sợ tới mức run cả người, nhìn lại thì thấy một cô gái nhỏ mặc đồ bệnh nhân màu xanh thì nhẹ nhàng thở ra, đúng là dọa chết người, không biết còn tưởng kẻ biến thái trốn ở toilet nữ nữa!

Sau khi nhận được xác nhận thì Tần Thất Bảo chạy nhanh rửa tay rồi chạy ra khỏi toilet giống như một con gió, chạy một hơi trực tiếp đến cửa thang máy.

Cô không biết tại sao bản thân lại sốt ruột như thế nhưng chỉ cần nghĩ tới y tá tên Hạ Diễm thổ lộ với bác sĩ Phó thì liền không vui, trong đầu chuyển chuyển nghĩ thật muốn đi xuống xem một chút xem anh có đồng ý hay không thôi.

*

"Phó Thành, anh rốt cuộc là thích cô gái như thế nào?!"

Bởi vì chưa tới giờ làm nên người ở tầng 1 rất ít, bác sĩ y tá đều đến bên này xem náo nhiệt, thậm chí bảo an ngoài đại sảnh cũng liếc lại đây mấy lần.

Lúc này người đứng trong vòng vây của cả đám người, trong tay Phó Thành mang theo gói to đựng bữa sáng có chút không kiên nhẫn nhìn cô y tá, cô ta đã cầm hộp quà này đưa trước hần hai mươi phút rồi, thời gian Tần Thất Bảo uống thuốc cũng qua luôn rồi!

"Cái này hình như không có liên quan tới cô?" Phó Thành lãnh đạm nói sau đó trực tiếp vòng qua cô ta, đẩy ra đám người đang xem náo nhiệt đi về phía cửa thang máy.

"Anh không nói em sẽ không cho anh đi!" Hạ Diễm nhìn có chút kích động, hộp quà trong tay bị cô ta bóp in hần vài vết móng tay, thấy hần rồi khỏi liền vọt lên mấy bước dùng tay chặn lấy cửa thang máy, nhìn tư thế có lẽ là phải nói tới cùng không thể bỏ qua.

"Hạ Diễm sắp tới 8 rưỡi, tôi muốn đi làm việc." Người đàn ông cau mày giọng nói hơi lạnh lùng.

Nếu không phải là đang trong bệnh viện có nhiều đồng nghiệp đang vây xem như vậy thì anh đã không nể mặt mà đẩy cô ta ra, làm gì có chuyện ở đây chịu đựng nghe cô ta nói lời vô nghĩa chứ nhưng mà nếu Hạ Diễm cứ cố tình gây sự như vậy thì Phó Thành cảm thấy anh rất nhanh sẽ không thể nhịn được nữa rồi.

"Anh nói cho em anh thích mẫu người như thế nào thì em sẽ để anh đi!" Hạ Diễm kiên trì không chịu lui bước, cô ta chuẩn bị quà tặng lâu như thế, cũng ngập tràn mong chờ để thổ lộ kết quả người đó nhìn cũng không thèm liếc mắt trong hộp có gì đã liền từ chối ngay trước mặt nhiều người như thế còn nói cô ta không phải mẫu người mình thích. Cô ta không cam lòng cũng không nghĩ sẽ buông tha dễ dàng như vậy, cho nên quyết định trực tiếp hỏi hần thích mẫu người như nào thì bản thân sẽ trở thành như thế để xem đến lúc đó hần còn dùng lý do gì để từ chối!

"Đỉnh."

Phó Thành đang muốn duỗi tay đẩy cô ta ra kết quả trùng hợp là cửa thang máy phía sau Hạ Diễm "đỉnh" một tiếng mở ra, vừa vặn thấy được Tần Thất Bảo đang ở trong thang máy.

Cô gái đứng một mình ở không gian to như vậy nên cả người nhìn qua khá nhỏ nhắn, mặc một bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng, bởi vì chạy gấp nên cả khuôn mặt đỏ bừng, môi khẽ nhếch giống như thạch hoa quả hồng hồng trong suốt rất mê người làm hần xúc động muốn đi lên cắn một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bắt đầu hẹn hò

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại tổng quản

""Bác sĩ Phó...""

Tần Thất Bảo đứng trong thang máy, phía trước không ai che chắn, cho nên cảnh tượng bên ngoài cô đều nhìn thấy rõ ràng, lúc này có rất nhiều người tụ tập, trước mặt cô là một cô gái.

Cô gái này rõ ràng cố ý trang điểm, cô ta mặc một chiếc váy đen, phần thân trên của chiếc váy khá đơn giản, làn váy phía dưới rất ngắn, còn chưa tới đầu gối, để lộ ra đôi chân dài gợi cảm, thân hình cô ta rất đẹp, trên lời dưới vênh, kết hợp với giày cao gót, thực sự rất hấp dẫn.

Tuy nhiên, đây chỉ là Tần Thất Bảo âm thầm đánh giá vóc dáng cơ thể cô gái đó, cô còn chưa biết khuôn mặt cô ta thế nào, nhưng chỉ là dáng người cũng khiến người ta ghen tỵ như vậy, cô cảm thấy có chút lo lắng.

Trên tay cô gái cầm một cái hộp quà, kiêu căng đứng trước mặt Phó Thành, Tần Thất bảo không cần đoán cũng biết được, cô ta chính là người mà y tá trong nhà vệ sinh tầng bảy đã nhắc đến, y tá tỏ tình với bác sĩ Phó, Hạ Diễm.

Bàn tay trong ống tay áo cô gái vô thức nắm chặt, trong lòng vô thức nảy sinh "'Cảm giác nguy cơ"' không biết phải làm sao, trong đầu cô hiện giờ rất hỗn loạn, chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái đứng trước cửa thang máy, muốn xông lên đây cô gái này ra!

Cô ta nhìn cũng không đẹp mắt lắm nha? Cũng không đẹp mắt hơn cô...

"'Tôi thích cô gái đáng yêu, dáng người có thể không đẹp, nhưng nhất định phải đáng yêu.'" Phó Thành đột nhiên mở miệng, nhìn về phía sau Hạ Diễm, ánh mắt hần bồng dịu dàng một cách khó hiểu.

"'Lúc nói chuyện giọng nói luôn mềm mại, lá gan rất nhỏ, rất dễ sợ hãi và hay xấu hổ, lúc hoảng sợ sẽ chủ động nhào lên ôm tôi, khi xấu hổ, tôi chỉ đùa một chút mặt cô ấy sẽ đỏ lên, nhéo mặt cô ấy sẽ tức giận, nhưng lại không từ chối...'"

Mọi người không ngờ Phó Thành lại thay đổi thái độ, đáp trả vấn đề của Hạ Diễm, hơn nữa còn trả lời cặn kẽ như vậy, nhưng khi nghe kĩ câu trả lời, thì đây không giống như miêu tả một kiểu người con gái, ngược lại, nó giống như mô tả cụ thể một người.

Còn người đó là ai... Lúc này mọi người đồng loạt nhìn theo ánh mắt hần đang dõi theo cô gái đứng trong thang máy.

Tần Thất Bảo cũng được coi là "'Người nổi tiếng"' trong bệnh viện số ba rồi, lần trước cô nhảy xuống từ tầng ba khiến cả bệnh viện xôn xao, hầu như tất cả các bác sĩ và y tá đều biết cô, kể cả không biết mặt thì cũng đã từng nghe đến tên cô, lúc đó cô chính là trước mặt tất cả mọi người, trực tiếp bỏ nhào vào người bác sĩ Phó!

Cho nên, khi Phó Thành nói ra những lời này, một vài bác sĩ và y tá có mặt tại hiện trường đã liên tưởng đến chuyện này, càng nghe càng cảm thấy không bình thường, dường như người mà bác sĩ Phó nói đến rất có thể chính là bệnh nhân kia.

"'Đinh.'"

Cửa thang máy muốn đóng lại lần thứ hai, Tần Thất Bảo muốn đưa tay chặn cửa lại, nhưng lại bị Hạ Diễm giành trước.

"'Tần, Thất, Bảo?'"

Hạ Diễm quay lưng dùng tay chặn cửa thang máy sắp đóng lại, rõ ràng người bên trong chính là cô gái mà Phó Thành vừa nhắc đến, trong nháy mắt sắc mặt cô ta tối sầm, gần từng chữ đọc lên tên cô, ánh mắt hết sức phức tạp.

Cô ta nhìn Tần Thất Bảo trước mặt, nghiêm túc suy nghĩ lời Phó Thành nói, nghĩ tới khả năng đem những điều đó đặt lên người mình, mặc dù cô gái mà hần miêu tả gần như hoàn toàn ngược lại với cô.

Cái gì "'Nhát gan'", "'Đáng yêu'", "'Dáng người không cần đẹp'", còn có "'Giọng nói mềm mại'", "'Nhéo mặt sẽ tức giận'"... Đây là hần đang miêu tả một đứa trẻ?!

Hạ Diễm còn chưa hiểu ý nghĩa của việc này, chỉ thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía sau lưng cô ta. Cho nên cô ta mới quay đầu lại nhìn, thấy bên trong thang máy xuất hiện một cô gái, nhất thời mới hiểu rõ mọi chuyện, Phó Thành không nói đến kiểu người con gái hần thích, căn bản hần đang nói về cô gái đứng sau lưng cô!

...

Khi Phó Thành nói những lời đó Tần Thất Bảo đã đỏ mặt, mà bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn cô, khuôn mặt cô đỏ bừng lên, cô không ngốc, nghe là biết người bác sĩ Phó nhắc tới là mình, trái tim "'Bang bang"' đập, trong lòng như có con nai nhỏ chạy loạn, trái tim không ngừng nhảy nhót.

Phó Thành nhìn thấy được người mà hần muốn gặp, không muốn đứng đây lãng phí thời gian nữa, trực tiếp đẩy Hạ Diễm ra rồi tiến vào trong thang máy, sau đó rất tự nhiên nắm tay cô gái, cười cười: "'Kiểu người mà tôi thích chính là như cô ấy.'"

"'Đinh.'"

Sau khi Phó Thành nói xong, vừa vặn cửa thang máy khép lại, các bác sĩ và y tá vây xem nhất thời bàng hoàng, trên tay Hạ Diễm vẫn cầm hộp quà, sắc mặt cực kì khó coi, ngón tay vô thức dùng sức, bóp hộp quà biến dạng.

"Tiểu Hạ, chúng ta đi thôi, còn năm phút nữa là phải làm việc rồi, cô còn chưa thay áo Blouse đâu..."

Trong đám đông, một y tá tiến đến trước cửa thang máy rồi Hạ Diễm rời đi, những người khác nhìn "Nhân vật chính" đã rời đi, họ cũng bắt đầu giải tán.

Trước khi bắt đầu một ngày làm việc, trước cửa thang máy khôi phục lại sự im lặng như ngày thường, chuyện sáng sớm Hạ Diễm tỏ tình cũng qua đi, nhưng không đến nửa ngày, chuyện bác sĩ Phó thích một bệnh nhân chẳng mấy chốc lan truyền khắp bệnh viện.

*

"Bác sĩ Phó, anh có thể buông tay em ra không, lát nữa chị Tiểu Lâm và các y tá khác sẽ đến..."

Khu nội trú tầng bảy, Phó Thành và Thất Bảo cùng bước ra khỏi thang máy, hai người vẫn tay trong tay, nhưng không giống như bình thường dắt tay nhau, mà là mười ngón tay đan chặt, trông vô cùng thân mật.

"Họ thấy cũng không sao, dù sao, những người bên dưới đã biết, rất nhanh sẽ lan truyền ra." Phó Thành mỉm cười, không để tâm chút nào, nghe cô nói vậy, ngược lại tay nắm chặt hơn một chút.

"Bác sĩ Phó, những lời anh vừa nói đều là thật sao?" Tần Thất Bảo đi theo bên người Phó Thành, lúc đến trước cửa phòng bệnh, đột nhiên cô dừng lại, ngừng đầu hỏi hẩn.

"Đều là thật, anh thích cô gái đáng yêu như em vậy." Phó Thành mỉm cười nắm tay cô.

"... Vậy nếu sau này em không còn đáng yêu nữa thì sao?" Cô gái căng thẳng, nghiêm túc hỏi.

"Thay đổi không đáng yêu ư?" Phó Thành nghe vậy buồn cười, dùng tay còn lại捏 khuôn mặt cô.

Tần Thất Bảo thấy anh nhìn cô mỉm cười, vô thức đỏ mặt. Bác sĩ Phó thật đẹp trai, không cười đã đẹp rồi, khi cười giống như mang theo dòng điện, xuyên vào tim cô cảm giác có chút ngứa.

"Nếu như em trở nên không đáng yêu, cũng không nhất gan, không xấu hổ đỏ mặt... Vậy anh còn có thể, vẫn thích em sao?"

Ban nãy trong thang máy cô đã suy nghĩ về vấn đề này, cô không biết trước khi mất trí nhớ cô là người như thế nào, có lẽ tính cách thực sự của cô hoàn toàn trái ngược với hiện tại.

Cho nên, cô lo lắng, lo rằng nếu sau này cô thực sự thay đổi, bác sĩ Phó sẽ không còn thích cô nữa.

"Thất bảo, người anh thích chính là em, cho nên mặc kệ em thay đổi như thế nào, trở thành người ra sao thì anh vẫn thích, em hiểu không?" Phó Thành quay đầu lại nhìn cô, nghiêm túc nói.

*

"Thất Bảo, em vừa mới chạy đi đâu vậy?"

Tiểu Lâm vừa vào phòng bệnh nhưng không tìm được Thất Bảo, nhà vệ sinh, hành lang và những nơi khác cũng không tìm được cô, có người nói cô chạy xuống dưới tầng, đang muốn xuống dưới tìm, kết quả nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng động nên chạy qua xem thử.

"Cô ấy vừa ở cùng tôi." Phó Thành nghe vậy, trả lời thay Thất Bảo.

"Bác sĩ Phó...A??" Tiểu Lâm đang muốn nói chuyện, bất thành linh thấy hai người tay trong tay, nhất thời mở to mắt nhìn, nhìn không được kêu lên một tiếng.

"Cô đi làm việc đi, tôi dẫn Thất Bảo trở về phòng bệnh, sau này sẽ không để cô ấy tùy tiện chạy loạn." Phó Thành nói.

"Được rồi, tốt, bác sĩ Phó đến rồi, vậy tôi đi trước!"

Sau khi trả lời, ngay lập tức Tiểu Lâm chạy trở về bàn Y tá, thái độ này, rất có khả năng chạy về buôn chuyện cùng những người khác đi.

Tần Thất Bảo cũng ý thức được vấn đề này, có chút lo lắng, bàn tay nhỏ bị nắm hơi giật giật, lòng bàn tay toát mồ hôi.

"Sao vậy? Không thoải mái sao?" Cảm thấy cô gái có chút bất thường, Phó Thành lo lắng hỏi.

"Bác sĩ Phó, việc này sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh. Dù sao, em cũng là bệnh nhân." Tần Thất bảo nói.

Trong mắt người khác, cô chính là bệnh nhân. Cô là người mắc bệnh tâm thần phân liệt nặng. Còn bác sĩ Phó mới chuyển đến bệnh viện số ba này được mấy ngày đã cùng bệnh nhân tâm thần ở chung một chỗ, nếu truyền đến tai trưởng khoa, sẽ ảnh hưởng đến công việc của hẩn?

"Bệnh nhân thì sao? Bác sĩ thì không thể yêu bệnh nhân sao? Có quy định này à?" Người đàn ông nói lỏng tay cô, lấy khăn giấy từ trong túi ra, kéo tay cô, nhẹ nhàng giúp cô lau tay.

"Nhưng những người khác sẽ bàn tán về anh..." Thất Bảo nhỏ giọng nói.

"Bàn tán thì bàn tán! Đó là chuyện của họ, anh chỉ cần ở bên em là được."

Phó Thành lau sạch lòng bàn tay cho cô, sau đó gờ tay nhéo chóp mũi cô, "Em không cần phải lo lắng, nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ bảo vệ em."

"Vâng." Cô gái nghe vậy vội vã đáp, rồi đột nhiên nhanh chóng tiến đến ôm lấy anh, chỉ giữ khoảng hai giây lập tức buông ra, sau đó nghiêm túc đứng bên cạnh, nếu không phải khuôn mặt cô còn phấp phồng, Phó Thành còn tưởng bản thân anh sinh ra ảo giác!

"Cho nên em đồng ý trở thành bạn gái của anh rồi hả?" Trên hành lang lại có người đi tới, người đàn ông đột nhiên kéo tay cô vào phòng bệnh, đẩy cô vào tường, tay còn lại chặn trên bức tường, cả người kề sát vào cô hỏi.

"Coi như, coi như là..." Tần Thất Bảo nghiêng đầu sang một bên, không dám đối diện với ánh mắt nóng bỏng của anh.

"Coi như? Tóm lại là có phải hay không?" Phó Thành không chịu lui bước, tay đưa khuôn mặt cô đối diện anh, nhất quyết không tha, truy hỏi đến cùng.

"Vâng." Cô gái ngập ngừng nửa ngày cuối cùng cùng thốt ra được một tiếng, sau đó xấu hổ trực tiếp ngồi xổm xuống, hai tay che khuôn mặt đỏ bừng như có thể luộc trứng gà của mình.

Phó Thành không ngờ, anh đã chặn mọi đường rút lui của cô gái, thế nhưng cô vẫn có thể trốn thoát như thế này, Nhìn cô gái ngồi xổm xuống đất che mặt, anh cúi xuống, trực tiếp cầm tay cô, kéo cô lên.

"A!"

Tần Thất Bảo hốt hoảng, sợ hãi kêu lên muốn trốn chạy, nhưng người đàn ông lập tức ôm lấy cô, rơi vào vòng tay ấm áp của anh, trong nháy mắt bị hơi thở của anh bao vây, trái tim cô "Bang bang" đập loạn.

"Thực ra như vậy cũng tốt, anh làm việc trong bệnh viện, em sống trong bệnh viện, hàng ngày chúng ta đều có thể gặp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cùng em nhìn thấy quỷ

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Cà ri

Phó Thành ôm cô xoay vòng vòng, sợ sẽ bị rơi xuống đất, cô vội vàng ôm chặt lấy hắn.

"Thất Bảo, em có điều gì đặc biệt mong muốn không?"

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực, Phó Thành bỗng nhiên mở miệng hỏi, nếu đã chính thức ở bên nhau, anh cảm thấy mình nên mua một món quà tặng cô, để kỉ niệm ngày đầu tiên của hai người.

"Đặc biệt mong muốn..."

Tần Thất Bảo nghe vậy nhủ mảy, nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía anh, "Em hy vọng sẽ không thấy quỷ nữa, có thể, nếu cái này không được, em muốn bác sĩ Phó cũng có thể nhìn thấy quỷ giống em a!"

Trong lòng cô thầm nghĩ, rồi vô thức nói ra, cô đã sớm đoán được bác sĩ Phó muốn mua tặng cô một món quà, cho nên nửa câu sau cô thay đổi giọng nói, muốn đùa giỡn anh một chút.

"Thực sự muốn anh nhìn thấy quỷ cùng em?" Phó Thành nhéo khuôn mặt cô, nghiêm túc hỏi.

"Đúng vậy, bác sĩ Phó, anh lợi hại như vậy, nếu có thể nhìn thấy quỷ, như vậy anh có thể giúp em đuổi hết bọn chúng đi. Em cũng không cần phải lo lắng đề phòng bọn chúng nữa!"

Tần Thất Bảo cười hi hi lên tiếng, từ trong anh thoát ra, chạy tới bên giường rồi chui vào trong chăn, cô không nhận ra, câu nói đùa của cô, Phó Thành cũng cho là thật.

Sau bữa trưa, anh trở lại phòng làm việc, Phó Thành mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm thông tin về phương diện này. Đầu tiên hắn gõ từ khóa ""Âm dương nhân"" kết quả tìm được đều là một ít chuyện li kỳ cổ quái và tiểu thuyết.

""Sao lại thế này?""

Người đàn ông khẽ nhủ mày, kéo xuống trang web, sau đó liên tục lật vài trang cũng không tìm được bất kì thông tin hữu ích giải thích cho vấn đề này, tất cả đều là tiểu thuyết hoặc phim ảnh.

Tìm kiếm hồi lâu cũng không phát hiện được thứ gì hữu ích, Phó Thành kéo chuột đến đầu trang web, xóa bỏ từ khóa ""Âm dương nhân"", nhập hai từ ""Đạo sĩ"", xem vài chục phút, cuối cùng cũng tìm được một bài viết.

Chủ topic này tự nhận mình là đạo sĩ, là một người có cấp bậc, sắp tiến vào cấp độ thiên sư rồi, thế nhưng tuổi hắn đã quá cao sợ không đợi được đến thời điểm tấn thăng, vì vậy nhân lúc còn có thể đi lại, mong muốn thu nhận đồ đệ.

Bài đăng này thu hút không ít người xem trên diễn đàn, phía dưới bình luận không ít, nhưng đa phần đều là mắng hắn, cảm thấy chủ topic bị bệnh tâm thần, dĩ nhiên loại mánh khóe lừa gạt người này, ngay cả học sinh tiểu học cũng không bị lừa, huống chi là các cô gái.

Thật ra mà nói, nhìn xong nội dung tâm thiếp mời này, Phó Thành cũng không hoàn toàn tin tưởng, nhưng nghĩ tới tình huống của Thất Bảo, đành thử vận may một lần, dưới topic hắn để lại lời nhắn làm cách nào để mở âm dương nhân.

Sau khi để lại lời nhắn, Phó Thành tắt máy tính ra khỏi phòng làm việc, kỳ thực hắn không nghĩ chủ topic có bản lĩnh thực sự, ngầm nghĩ hay là chờ sau khi tan làm đến thư viện thành phố tìm một ít sách cổ xưa về phương diện này.

...

""Sur phụ, người làm như vậy không sao chứ?""

Ở Lăng Vân thị, trong một ngôi biệt thự vùng ngoại ô, một ông lão tựa người trên ghế sa lon, trên chân đặt chiếc notebook, đeo kính mắt nghiêm túc xem bình luận dưới topic, bên cạnh, một thanh niên cao gầy bụng chèn trà đặt trên bàn trước mặt ông, mở miệng hỏi.

""Đương nhiên không sao, không phải con nói diễn đàn này phổ biến nhất cả nước sao?"" Lão đầu đưa tay đẩy gọng kính lên một chút, có chút cổ sức nhìn vào màn hình.

""Diễn đàn này phổ biến là do họ tám chuyện giải trí, sư phụ, người gửi thiếp mời như vậy, sẽ bị cư dân mạng mắng chết, ai sẽ coi là thật chứ!"" Thanh niên có chút bất đắc dĩ nói.

""Những người bình thường này tự nhiên không cần quan tâm, ta chủ yếu cần tìm người có kiến thức, hoặc người đối với phương diện này có hứng thú, đám người không tin và mắng chửi người này, trực tiếp bỏ qua là được rồi.""

Lão đầu nhìn hồi lâu cũng mệt mỏi, đặt máy tính sang một bên, bụng tách trà uống một ngụm, ""Nghiêm Lỗi, sư phụ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm việc không thể gấp gáp, nếu không... Không thành được đại sự.""

""Con biết rồi."" Nghiêm Lỗi gật đầu, trong lòng âm thầm khinh bỉ.

Nói gấp gáp, gấp nhất không phải chính là sư phụ sao? Vì đề tấn chức thiên sư, mấy năm nay đã đi qua bao nhiêu con đường cực đoan, hiện tại không thể chờ được nữa, lại dùng phương pháp này hại người, muốn phát thiếp mời lừa người khác chủ động tới cửa, ai sẽ ngu như vậy chứ!

Nghiêm Lỗi dọn dẹp lại bàn trà rồi xoay người trở về phòng, hắn đã quyết định, mấy ngày nay hắn đã thu dọn một ít đồ đạc, dọn dẹp sạch sẽ tóc và máu của hắn còn lưu trong biệt thự, rồi mau chóng chạy thật nhanh, nếu không... Nếu không tìm được người, lão đầu sẽ lôi hắn ra khai đao!

...

""Nghiêm Lỗi, mau ra đây, con xem có người trả lời!""

Nhưng, chàng trai trẻ dự định về phòng đi ngủ, kết quả áo khoác còn chưa kịp cởi, lại nghe được tiếng lão đầu gọi tên hắn, nhất thời buồn bực xoay người bước ra ngoài.

""Sư phụ, có người trả lời lại là chuyện rất bình thường mà, vẫn là lời mắng chửi, người đã xem đi xem lại rất nhiều lần rồi a!""

""Hắn không phải mắng chửi ta, hắn hỏi ta."" Lão đầu hớn hờ xoay máy tính lại, chỉ vào màn hình nói, ""Con xem, người này hỏi ta cách mở ra âm dương nhân.""

Nghiêm Lỗi nhìn qua một cái, phát hiện người nhắn lại là một tài khoản mới. Cấp độ trên diễn đàn vẫn ở cấp một, phỏng đoán bài viết này khá thú vị, cho nên mới nhảy vào trêu đùa với lão đầu, dù sao ""Âm dương nhân"" không phải thuật ngữ trong giới, trước tiên loại trừ khả năng người này hiểu về đạo giới.

""Con nói với hắn có thể mở, gọi hắn qua đây xem thử một chút, để ta quyết định có nên thu nhận đồ đệ này không."" Lão đầu hưng phấn nói.

""Vâng."" Nghiêm Lỗi nhận lấy máy tính, trong lòng mặc dù kinh bị, nhưng không có từ chối, trả lời thì trả lời a, lão đầu vui vẻ là tốt rồi, nói không chừng thực sự có kẻ ngốc mắc câu, như vậy hắn cũng không cần phải vội vàng chạy trốn.

Thành thật mà nói, nếu không phải hắn sợ bị lôi ra để thử cảm thuật, hắn theo lão đầu sống trong biệt thự cũng tốt, hàng tháng vẫn có chút tiền, nếu như lão đầu có thể tấn chức thiên sư, thì cuộc sống sau này của hắn càng thoải mái.

Về phần nạn nhân, Nghiêm Lỗi cho rằng chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn, mặc kệ lão đầu làm cái gì, hắn cũng có thể chấp nhận.

*

""Chú nhỏ, chú đang nhìn gì vậy?""

Phó Thành đi làm về rồi vào bếp nấu cơm, sau đó ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa dùng điện thoại tiếp tục tìm kiếm thông tin về ""Quý"" trên mạng. Tiểu Hình Hình thấy hắn chăm chú nhìn điện thoại, ngay đến cơm ăn cũng không tập trung, hiểu kì cầm bát nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh hắn xem.

""Không có gì, chú đang xem tin tức."" Phó Thành quay đầu, liếc mắt nhìn cháu gái nhỏ, trả lời.

""Trên đó có cái gì đang nhảy vậy?"" Tiểu Hình Hình mới lên nhà trẻ, không thể đọc hiểu những từ trên trang web, chú nhỏ nói đó là cái gì thì chính là cái đó, nhưng cô bé thấy được trên màn hình có một cái đốm đỏ, tò mò hỏi.

""Có một người bạn tìm chú nói chuyện, trước tiên Tiểu Hình Hình quay lại bàn ăn xong cơm đi, ăn uống xong chú sẽ chơi cùng con.""

Bị cháu gái nhỏ nhắc nhở, Phó Thành mới chú ý đến thông báo trên màn hình, vừa mở ra nhìn, dĩ nhiên là chủ topic trả lời hắn!

Câu trả lời trên bài viết rất dài, có một đoạn là trả lời riêng, Phó Thành ôm cháu gái nhỏ trở về bàn ăn, chính mình thì buông đĩa xuống, cầm điện thoại đi động cẩn thận nhìn.

Chủ topic muốn gặp mặt hắn xem trình độ của hắn đến đâu, nếu tư chất tốt có thể thu nhận hắn làm đệ tử, mạng toàn bộ bản lĩnh của mình chỉ dạy cho hắn, khi ông ta qua đời, tài sản của ông ta cũng thuộc về hắn, về phần hắn muốn mở âm dương nhãn, cái này vô cùng đơn giản, ông ta có thể mở ngay lập tức.

Sau khi đọc xong, cảm giác đầu tiên hắn nhận thấy đối phương chính là kẻ lừa đảo, tích cực như vậy, chỉ có thể là lừa gạt người ta làm chuyện gì đó mờ ám.

Trước không nói đến đạo sĩ cũng thu đồ đệ, kể cả một cửa tiệm cắt tóc thông thường trên đường, thu đồ đệ cũng không tùy tiện như vậy, còn có kẻ thừa tài sản, trên đời này làm gì có chuyện tốt đến vậy?

Ban đầu Phó Thành muốn xóa người này đi, nhưng tay hắn lơ lửng đặt trên màn hình nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn hủy bỏ, suy nghĩ một chút, hắn gửi lại một cái tin nhắn, trên web tìm nửa ngày cũng không tìm được tin tức nào hữu dụng, đành liều chết mà theo a!!

*

""Sur phụ, người nọ nhấn lại, hắn chỉ muốn mở âm dương nhãn."" Trong biệt thự ở Lăng Vân thị, Nghiêm Lỗi nhận được tin tức, lập tức ôm máy tính chạy đi tìm lão đầu.

""Chỉ muốn mở âm dương nhãn? Không muốn học những thứ khác?"" Lão đầu đưa tay lấy điều thuốc trên miệng xuống kẹp trong tay, nhú mồm nghi ngờ hỏi.

""Hắn nói mở được âm dương nhãn, hắn có thể trả thù lao, nhưng không muốn báỉ sư."" Nghiêm Lỗi gật đầu.

""Bây giờ còn có người như vậy? Chỉ muốn thấy quý mà không muốn học pháp thuật, đây không phải là đi tìm chết sao? Không thì chính là kẻ lừa đảo a!"" Lão đầu không thể tin nói.

Nghiêm Lỗi: ""..."" Người mới chính là kẻ lừa đảo, còn nói người khác.

Nhưng lời này Nghiêm Lỗi cũng chỉ có thể âm thầm nghĩ trong lòng, ngoài mặt vẫn còn cung kính, ""Sur phụ, ngược lại người thực sự cũng không có ý định thu nhận đồ đệ, nếu hắn nói muốn mở khai thiên nhãn, vậy thì mở ra, lừa hắn tới rồi nói tiếp.""

""Được, vậy con nói chuyện với hắn ta xem, chuyện gì không thể quyết định được thì đến hỏi ta.""

Lão đầu nghe lời Nghiêm Lỗi nói, tỉ mỉ nghĩ lại, có vẻ như đây là sự thật, ông thực sự cũng không có ý định thu nhận đồ đệ, dù sao, lừa được người đó thì thì tốt rồi, gần đây mắt ông càng ngày càng kém đi, nên không đợi được bao lâu nữa.

Được lão đầu đồng ý, Nghiêm Lỗi ôm máy tính ngồi trên ghế sa lon ""lạch cạch"" gõ bàn phím trả lời, nói chuyện khoảng chừng nửa tiếng, cuối cùng ba người đưa ra quyết định, cùng gặp nhau tại Yên Kinh.

*

"Bác sĩ Phó, sao hôm nay anh luôn nhìn điện thoại vậy? Có chuyện gì không ổn à?"

Hôm nay bác sĩ Phó rất kì quái, từ sáng sớm đã thấp thòm không yên, trên khuôn mặt lúc thì biểu hiện phần khích lúc thì căng thẳng, khác hoàn toàn với ngày thường, cảm giác hẳn đang có chuyện gì giấu trong lòng. Vì vậy, khi thấy hắn thần thờ một lần nữa, Tàn Thất Bảo không nhịn được, mở miệng hỏi.

"Không có gì, chỉ là anh tìm kiếm trên mạng không có phương pháp nào có thể nhìn thấy quý." Phó Thành nghe vậy hồi phục lại tinh thần, quay đầu lại nhìn cô, cười cười giải thích.

"Em chỉ nói đùa thôi, sao anh lại tưởng là thật chứ?" Cô gái ngẩn người, có chút kinh ngạc, sau đó chạy lên phía trước kéo tay hắn.

"Bác sĩ Phó, anh không cần nhìn thấy những thứ kia, các phương pháp trên mạng đều là giả, em đã từng thử qua, căn bản là không thể đóng lại âm dương nhân, anh không cần phải nghiên cứu, chỉ cần anh ở bên em em sẽ không sợ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Toàn bộ thế giới đều khác rồi!

Edit: Đại Gia

Beta: Cà ri

"Được, em nói không tìm thì sẽ không tìm nữa."

Phó Thành gio tay vuốt thẳng lông mày đang nhăn nhó của cô, sau đó tắt điện thoại đi rồi nhét vào túi, thật ra anh vừa mới liên lạc với chủ topic.

Hôm qua ở trong diễn đàn nói chuyện một hồi, hai người liền trao đổi số điện thoại, đã hẹn sẽ gặp mặt trong một quán trà ở trung tâm thành phố, người nọ tự xưng là Hào Vi chân nguyên, nhưng có thể gọi ông ta là chân nguyên đạo trưởng, gọi thế này rất giống xưng hô trong phim tiên hiệp, rất không đáng tin.

Nhưng nếu đã giao hẹn, Phó Thành lại muốn đi gặp một lần, nói không chừng thật sự có thể mở âm dương nhân, hướng chỉ địa điểm gặp là do anh quyết định, quán trà ở trung tâm thành phố, nhiều người qua lại, không sợ gặp chuyện gì.

"Bác sĩ Phó, em nói đùa thôi anh cũng tin à?"

Nghe Phó Thành đảm bảo xong, Tàn Thất Bảo cũng khá yên tâm, lười kéo tay anh, nghiêng đầu nhìn anh.

"Em nói gì anh cũng tin, anh biết em rất sợ quý, em không muốn nhìn thấy chúng nó, nếu không thể tiêu diệt được, vậy thì cách tốt nhất là để anh ở bên cạnh em."

Anh nắm chặt tay cô, bao phủ toàn bộ bàn tay nhỏ mềm của cô trong lòng bàn tay mình, truyền hơi ấm cho cô.

"Không sao đâu, hiện tại anh ở bên cạnh em là được rồi." Tàn Thất Bảo ngược mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười rục rờ.

Nếu không có bác sĩ Phó, thì ba tháng trước cô đã ngã từ tầng ba xuống mất mạng rồi, nữ quý áo trắng luôn truy đuổi cô, một mực muốn giết cô, cũng may cô gặp được bác sĩ Phó mạng sống nhỏ này mới giữ được.

Sau này, lại một lần nữa, suýt chút nữa bị bóp chết, cũng là bác sĩ Phó tới kịp lúc cứu cô, anh giống như chiếc ô, mỗi lần có nguy hiểm liền mở ra.

"Nữ quý làm em bị thương lần trước, còn xuất hiện không?" Hai người giống như tâm linh tương thông, vừa rồi Tàn Thất Bảo mới nghĩ tới chuyện của nữ quý áo trắng, lúc này Phó Thành liền hỏi.

"Không gặp nữa, nhưng ngược lại em nhìn thấy con quý đi bên cạnh nó hai lần, có lẽ nó chưa rời đi đâu." Tàn Thất Bảo nói.

"Vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao? Buổi tối nếu nữ quý kia muốn tổn thương em, Tiểu Vũ có đối phó nổi không?"

Phó Thành nghe vậy lập tức lo lắng hỏi, nữ quý kia thật là lâu lâu lại đột ngột xuất hiện hù dọa người ta một phen, khiến người ta khó lòng phòng bị, anh không tưởng tượng được nếu Tàn Thất Bảo thật sự xảy ra chuyện, chính mình phải làm sao đây.

"Lần trước nó bị kim quang trên người anh làm bị thương nghiêm trọng, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện đâu, cho dù xuất hiện, Tiểu Vũ cũng đối phó được, bây giờ em còn có hai anh linh bên cạnh nữa."

Từ khi ở Tây Sơn trở về, tiểu anh linh không rời đi, hình như bởi vì Tiểu Vũ nói với chúng khi cô khôi phục trí nhớ sẽ giúp chúng nó đầu thai, vì thế liền ở lại, ngày thường chúng nó đi dạo trong chỗ tối khu nội trú, buổi tối đợi ngay cửa để hấp thu âm khí, hai ngày sau cũng có chút năng lượng.

"Như vậy cũng không được, ác quỷ này nhất định phải tìm cơ hội diệt trừ, nếu không đợi nó hồi phục lại đến hại em, tới lúc đó Tiểu Vũ cũng không ngăn được." Sắc mặt Phó Thành khẽ trầm xuống, âm thầm hạ quyết định nói.

Nếu kim quang trên mình lợi hại như thế, vậy thì nghĩ biện pháp dụ nữ quỷ kia đến để diệt trừ, tai họa ngầm lớn như vậy ở bên cạnh Thất Bảo, anh không yên tâm.

"Nếu em khôi phục trí nhớ thì thật tốt, Tiểu Vũ nói em là thiên sư, là loại đạo sĩ cấp bậc cao nhất đấy!"

Thiếu nữ quơ nắm tay, cắn răng ra vẻ hung dữ, "Em sẽ bắt tội nó treo lên đánh, đánh cho hồn bay phách tán! Ai bảo chúng nó dám ăn hiếp em chứ!"

Tiểu Vũ và hai anh linh đứng ngay cửa nghe thấy, không hẹn mà cùng nhau đều run rẩy, chúng nó cũng từng dọa Tàn thiên sư, nếu đợi chị ấy khôi phục trí nhớ, có khi nào cũng bắt chúng nó treo lên đánh không...?!

Tàn Thất Bảo không biết ba đứa "Em trai" ngoài cửa bị cô dọa cho sợ run cả người, tiếp tục ngồi trong phòng suy đoán trước kia bản thân lợi hại cỡ nào, hơn nữa còn kê cho anh nghe về giấc mơ của mình, vô cùng hào hứng đợi chờ tương lai.

Phó Thành im lặng đứng một bên lắng nghe, trong lòng càng nôn nóng muốn mở âm dương nhãn, anh không cần học đạo thuật, chỉ cần có thể nhìn thấy, là có thể ngăn chặn giúp Thất Bảo.

*

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Phó Thành tan ca liền lái xe đi tới quán trà, quán trà ở số 419 đường Sơn Âm, giáp giao giữa khu Phú Hải và khu Bạch Vân, thuộc về trung tâm thành phố, bên cạnh còn có công viên và cửa hàng, có vẻ nào nhiệt.

Anh hẹn với Chân nguyên đạo trưởng lúc 6 giờ rưỡi, lái xe hơn hai mươi phút, đến nơi thì thời gian còn dài, liền ngồi trong phòng bao đợi.

"Cậu là Tàn Thành?"

Đợi khoảng chừng hơn mười phút, Chân nguyên đạo trưởng kia tới, nghe thấy tiếng cửa mở, Phó Thành liền đứng dậy, khách sáo chào hỏi ông ta.

Giống nhau, Phó Thành không nói tên thật cho đối phương, hai người chỉ quen biết qua một topic diễn đàn, dưới tình huống gần như xa lạ lại hẹn gặp mặt, vậy chỉ cần giống như Chân nguyên nói cho một cái tên để gọi, có một số thông tin nên giữ lại.

"Tàn Thành, cậu xác định chỉ cần mở âm dương nhãn?"

Chân nguyên đạo trưởng nhìn có vẻ rất lớn tuổi, tóc xám trắng, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, nhưng ngược lại nói chuyện rất nhiệt tình, mười phần trung thực.

"Đúng vậy, tôi chỉ muốn mở âm dương nhãn, tôi có việc cần dùng." Phó Thành gật đầu.

"Nhưng mà cậu có biết hay không, mở thiên nhãn, cậu chẳng khác gì trở thành nửa người âm, ma quỷ xung quanh sẽ chú ý đến cậu, không có cách bảo vệ chính mình, chắc chắn không sống quá ba tháng." Chân nguyên đạo trưởng nghiêm túc nói.

"Không sống quá ba tháng? Ngay cả dùng bùa hộ thân cũng vô dụng sao?" Phó Thành nghe vậy nhíu mày nói.

Cũng không phải anh lo lắng cho bản thân, anh có kim quang, không những có thể hộ thân còn có khả năng đuổi tà ma, người anh lo là Thất Bảo, nếu vị đạo trưởng này nói sự thật, chẳng phải Thất Bảo đang gặp nguy hiểm sao?

Phó Thành chưa từng hỏi cô từ khi nào thì thấy quỷ, đã quá ba tháng hay chưa, nhưng theo anh biết, bảo vệ mạng Tàn Thất Bảo, có anh và Tiểu Vũ.

"Cho dù bùa hộ mệnh tốt cũng không thể ngăn quỷ tấn công quá ba lần, trừ khi cậu để rất nhiều trên người, cho dù như vậy, càng hấp dẫn quỷ hơn, nhân khí cũng từ từ suy giảm, thời gian khoảng chừng ba tháng, sẽ chết."

Sắc mặt ông ta nghiêm trọng, lời này ông ta không nói xạo, người bình thường mở âm dương nhãn quả thực sẽ chết, trừ khi có chân nhân đạo sĩ che chở bên cạnh, hoặc là bản thân có cách bảo toàn mạng sống đặc biệt.

"Cho nên tôi đề nghị cậu đi theo tôi, trước hết mở âm dương nhãn cho cậu đã, rồi mới bái tôi làm thầy, học đạo thuật, có thể tự mình bảo vệ bản thân, còn có tôi che chở cho cậu."

"Còn cách nào khác hay không?" Trong lòng Phó Thành nhớ về Tàn Thất Bảo, tiếp tục hỏi.

Sắc mặt ông ta cứng ngắc lắc đầu, yên lặng nhìn thanh niên trước mặt, "Cậu thực sự không muốn bái sư rồi học cái khác sao? Quả là người trẻ tuổi không chịu khổ được."

"Tôi không sợ khổ, có điều tôi có nỗi khổ trong lòng." Phó Thành ra vẻ bất đắc dĩ, "Chân nguyên đạo trưởng, mở âm dương nhãn hết bao nhiêu ông cứ

nói, tôi nhất định phải mở âm dương nhãn."

"Ngay cả chết cũng không sợ?" Ông ta giật mình nói.

"Không sợ." Ánh mắt Phó Thành kiên định, ánh mắt có chút mờ ảo, thật sự giống như có nỗi khổ không nói được.

"Vậy thì thế này đi, tôi mở giúp cậu, tiền thì tôi không cần, tôi chỉ cần cậu giúp tôi một việc..." Ông ta trầm mặc một hồi, mở miệng nói.

"Được, không thành vấn đề." Phó Thành nghe chân nguyên đạo trưởng nói xong, suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Chân nguyên đạo trưởng nói sư đệ ông ta mới mất không lâu trước đây, hai ngày nữa sư đệ ông ta tới Yên Kinh, muốn Phó Thành tự mình đi lấy di vật của sư đệ từ sư đệ, trong đó có một pháp khí gọi là "Phượng Vĩ", muốn anh đưa tới tiệm quan tài ở Tây Giao, còn lại gửi đến Lăng Vân thị.

Tại sao sư đệ đi đến lại không tự mình đi đưa đồ, Chân nguyên đạo trưởng không giải thích, nói sư đệ sắp ra nước ngoài, chẳng qua Yên Kinh có sân bay quốc tế, đến đây giao đồ còn người thì xuất ngoại.

"Bản thân tôi không ở đây lâu được, tối nay phải quay về Lăng Vân thị, nếu không sẽ không phiền cậu đi chuyến này." Chân nguyên đạo trưởng nói.

"Đạo trưởng thực sự không cần thù lao khác sao? Chỉ muốn tôi giao đồ?" Phó Thành nghi ngờ hỏi thêm.

Thiên hạ này còn có người tốt như vậy? Chạy từ thành phố khác đến giúp anh mở âm dương nhãn, sau đó lại chạy về, một phần tiền cũng không cần??

"Tôi vốn định đến để nhận đồ đệ, tuổi tôi lớn thế này, nhưng không có ai kế thừa y bát, khó tránh khỏi có chút nóng ruột." Chân nguyên đạo trưởng tự cười giễu chính mình.

"Về phần mở âm dương nhãn, trước tiên để tôi chuẩn bị đồ, mở âm dương nhãn rất đơn giản không tốn sức lực gì, nếu cậu đã không sợ chết, tôi liền mở giúp cậu, cậu giúp tôi việc kia là được rồi."

"Vậy thì cảm ơn, hi vọng đạo trưởng sớm ngày tìm thấy đồ đệ hợp ý." Phó Thành nói.

...

Vì thế sau khi ăn cơm, Chân nguyên đạo trưởng liền ở trong phòng bao thực hiện.

Trước tiên ông ta dùng bút chu sa vẽ một đồ án trên trán Phó Thành, sau đó lấy lá bùa màu vàng ra, vẽ chồng chất lên, ném vào bát không, bùa vừa chạm vào bát liền tự bốc cháy, cuối cùng hóa thành bột phấn màu đen.

"Uống hết cái này đi." Chân nguyên đạo trưởng đổ nước vào trong bát, rồi bung lên bảo Phó Thành uống hết.

Phó Thành cầm cái bát có chút do dự, Chân nguyên đạo trưởng đổ thêm ít nước vào, ông ta uống phân nửa, nửa còn lại đưa cho anh.

"Thật xin lỗi." Phó Thành xấu hổ cười cười, sau đó uống một hơi hết sạch.

Cái bát này anh lấy ở dưới lầu, nước cũng là tự mình mua, hai thứ này chắc chắn không có vấn đề, mà nước phép này, bản thân Chân nguyên đạo trưởng cũng uống, vậy thì chắc hẳn không có vấn đề.

"Không sao, ra ngoài biết cảnh giác một chút là chuyện tốt."

Chân nguyên đạo trưởng cười một tiếng, sau đó lấy tay ấn vào giữa trán Phó Thành, nhắm mắt niệm cái gì đó. Ngay lập tức đồ án sáng lên, trước mắt giống như có ánh sáng, chiếu vào khiến Phó Thành không chịu được phải nhắm chặt mắt, lần thứ hai mở mắt ra, toàn bộ thế giới đều thay đổi rồi!

"Tốt, âm dương nhãn đã mở, nếu cậu muốn đổi ý thì đến tìm tôi."

Chân nguyên đạo trưởng thu dọn bút chu sa lại, điềm đàm liếc Phó Thành một cái, sau đó xách đồ đi ra ngoài, chẳng qua Phó Thành không phát hiện, ngay khoảnh khắc ông ta ra ngoài cửa, vẻ mặt tươi cười hòa nhã không còn chút nào, chỉ thấy khuôn mặt thâm độc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Để Thất Bảo đi học đạo?

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại Gia

Thực ra Chân Nguyên đạo trưởng nói dối, mở âm dương nhãn không hề đơn giản, mặc dù quá trình không phức tạp, nhưng mở thiên nhãn cho một người bình thường phải tiêu hao rất nhiều đạo lực, ở cấp độ hiện tại của ông, hao tổn này cũng khá nhiều.

Sở dĩ ông nói với Phó Thành như vậy, chủ yếu muốn anh mắc câu, khiến anh tin rằng việc mở ra âm dương nhãn rất dễ dàng, việc mang đồ tới báo đáp, không cần lo ngại.

Kỳ thực Chân Nguyên đạo trưởng dễ dàng giúp đỡ như vậy, thù lao ông ta thực sự muốn chính là mạng của Phó Thành!

""Tiên sinh, tổng cộng bốn trăm bảy mươi tám tệ.""

""Tiên sinh?""

Bên này, Phó Thành thành công khai mở Thiên Nhãn, ngồi ngầy người trên ghế khoảng chừng mười phút mới miễn cưỡng bình ổn lại tinh thần, cảm điện thoại đứng dậy xuống lầu thanh toán.

Quán trà này khá tiện nghi nên chi phí cũng không hề rẻ, Phó Thành chỉ chọn bốn, năm món ăn cùng hai chén trà, tiêu tốn gần năm trăm tệ, nhưng lúc này lực chú ý của anh không đặt ở vấn đề này, mà đứng trước quầy, yên lặng nhìn về phía sau nhân viên phục vụ, nhân viên gọi anh vài lần anh mới quay lại.

""Cô vừa nói bao nhiêu tiền?"" Phó Thành hỏi.

""Tổng cộng bốn trăm bảy mươi tám tệ."" Nhân viên phục vụ kiên nhẫn đáp lại.

""Được.""

Phó Thành nghe vậy lấy điện thoại đi động ra thanh toán, sau đó xoay người đi về phía cửa, thời điểm bước ra đến cửa vẫn không nhận được quay đầu liếc mắt nhìn một cái, thấy phía sau nhân viên nữ vừa rồi là một con quỷ nam mặc áo ngắn tay, ánh mắt nó chăm chú nhìn cô gái trước mặt, vừa thâm tình, vừa bi thương.

""Thì ra trung tâm thành phố nhiều quỷ đến vậy.""

Phó Thành thu hồi tầm mắt, anh đi thẳng đến bãi đỗ xe gần đó, dọc theo đường đi anh gặp không ít quỷ, đặc biệt là phía công viên bên kia, có vài con đang đứng dưới tán cây.

Bộ dạng của những con quỷ này hầu như không đáng sợ, chúng không khác người bình thường là mấy, chỉ là khuôn mặt chúng trắng bệch, hơi tái xanh một chút, một vài con đang đi trên đường giống như những người khác, vài con khác đang bay lơ lửng trên không trung, hoặc ngồi xõm trên những tán cây, có mấy con trông rất đáng sợ, cả người và mặt đều là máu, giữ bộ dạng y nguyên lúc chết.

Phó Thành cũng nhìn thấy trên người mình có kim quang, giống như lời Tần Thất Bảo nói, thực sự rất chói mắt, đặc biệt là vào buổi tối, còn chói mắt hơn cả đèn neon trong cửa tiệm bên cạnh, vàng óng ánh, những con quỷ xung quanh đó nhìn thấy đều bị dọa chạy mất.

...

Bãi đỗ xe phía công viên bên này không có người thu phí, anh quét mã thanh toán.

Bây giờ là bảy rưỡi tối, phần lớn mọi người đều đến chỗ gần đây ăn cơm hoặc chơi, vì vậy bãi đỗ xe gần như không còn chỗ trống, còn lác đác vài người ở khu vực này, vừa lúc đèn đường bên cạnh bị chập, nhấp nháy liên tục trong bóng đêm, tựa như khung cảnh của một bộ phim kinh dị.

Phó Thành đi về phía xe của anh, nhìn thấy hai con quỷ đang ngồi trên mui xe chơi đùa, đúng lúc anh đi tới vừa vặn một con quỷ bị thua, lập tức vặn đầu mình xuống.

Phó Thành: ""...""

""Cái kia, làm phiền các người có thể chuyển sang chỗ khác chơi không? Tôi cần lái xe đi."" Người đàn ông lấy lại bình tĩnh, tiến về phía hai con quỷ mở miệng nói.

""Hà??""

Hai con quỷ nghe thấy giọng anh nói, lập tức nghi ngờ quay đầu lại nhìn, một con quỷ trong đó trên tay vẫn ôm đầu mình, khi nó quay lại, đôi mắt vẫn chớp chớp, quả thực có tác động rất lớn đến thị giác của người ta.

Thấy người tiến đến trên người có kim quang, con người hai con quỷ co rụt lại, rồi chạy thật xa, một câu cũng không nói, đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

""Mình đáng sợ đến vậy sao?""

Phó Thành cúi đầu nhìn kim quang trên người mình, hơi nghi hoặc một chút mà lầm bầm nói, anh nhớ trước đây Thất Bảo từng nói, nữ quỷ áo trắng thấy

anh còn dám xông lên, nhưng kim quang trên người anh khiến nó bị thương, sau đó nó rất sợ anh, thế sao mấy con quỷ này vừa nhìn thấy đã bỏ chạy?

Lẽ nào chỉ số IQ của bọn nó cao hơn mấy con quỷ trong bệnh viện? Biết kim quang sẽ khiến chúng bị thương?

Phó Thành suy nghĩ hồi lâu vẫn không phát hiện ra được gì, vì vậy dứt khoát quyết định không nghĩ tới nữa, anh mở cửa và ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn rồi điều khiển xe chạy về phía bệnh viện số ba.

Hiện tại anh đã mở được âm dương nhãn, anh không muốn chờ đợi mà lái xe thẳng đến bệnh viện, tốt nhất có thể may mắn gặp nữ quỷ đã hại Thất Bảo rồi tiêu diệt nó!

*

""Bác sĩ Phó, anh tới tìm Thất Bảo sao?""

Bây giờ mọi người trong bệnh viện số ba đều biết bác sĩ Phó và một bệnh nhân trên tầng bảy yêu nhau, lãnh đạo bệnh viện cũng biết tin này, mặc dù họ cảm thấy chuyện yêu đương giữa bác sĩ và bệnh nhân sẽ có ảnh hưởng không tốt, nhưng dù sao họ đều là người trưởng thành, bọn họ cũng không có cách nào can thiệp, nên coi như không biết.

Nhưng các y tá và bác sĩ trong bệnh viện lại rất nhiệt tình khi nói tới chuyện này. Lúc này, một vài y tá trực tại tầng bảy đang trò chuyện, ban ngày chính mình đã thấy hai người họ tình cảm ngọt ngào ra sao, kết quả nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, thấy đương sự đang tiến đến.

""Ừm, com nước xong tôi xem Thất Bảo, cô ấy nói buổi tối tôi có chút đáng sợ."" Phó Thành chỉ đơn giản chào hỏi mọi người sau đó đi thẳng vào phòng bệnh 701.

""Chiều nay bác sĩ Phó đã chẩn bệnh cho hơn một trăm bệnh nhân rồi!? Buổi tối cũng không nghỉ ngơi?""

""Cô không nghe thấy sao? Anh nói Thất Bảo sợ buổi tối.""

""Thật biết cách quan tâm nha, nếu như bạn trai của tôi cũng biết quan tâm tôi như bác sĩ Phó thì tốt rồi, lúc tôi khó chịu anh ấy cũng chỉ lấy nước nóng cho tôi uống.""

""Tôi sẽ lấy bác sĩ Phó để làm tiêu chuẩn chọn bạn trai sau này, vừa đẹp trai vừa ấm áp lại cung chiều tôi.""

""Phuong, cô đừng có khoác lác nữa! Đàn ông tốt đốt đèn lồng tìm cũng không thấy!""

""Ai bảo, bác sĩ Phó chính là điển hình không phải sao?""

""...""

Phó Thành vừa rời bước, phía sau mấy y tá đã nhao nhao lên bàn tán sôi nổi, nhưng những chuyện này Phó Thành không nghe được, bởi vì anh vừa vào phòng bệnh đã đóng chặt cửa.

""Vũ, ba người các em đang chơi trò ném khăn tay sao?""

Trong phòng bệnh, con quỷ nhỏ lấy khăn tay từ chỗ Thất Bảo, cùng hai anh linh chơi đùa, nhưng chúng chơi đùa cũng không ra hình dáng gì, ở giữa không trung bay tới bay lui có chút buồn cười.

Phó Thành không nhịn được cười khẽ một tiếng, đi tới trước mặt Lưu Tiểu Vũ ngẩng đầu hỏi.

""Phó, Phó, bác sĩ Phó, anh có thể nhìn thấy chúng em??"

""Y nha nha ~!""

""Y Y nha nha!""

Lưu Tiểu Vũ càng hoảng sợ, căn bản nó cũng không để ý việc Phó Thành đi vào, dù sao anh ấy cũng thường xuyên tìm Thiên sư tỷ tỷ, không nhìn thấy chúng nó, ẩn thân rồi tiếp tục chơi là được, lần này anh lại tự nói chuyện với mình, điều này khiến tiểu quỷ bé nhỏ là nó có chút sợ hãi!

Hai anh linh cũng giơ tay lên, ""Y nha y nha"" như nói chuyện với anh, đôi mắt to nghi ngờ nhìn anh.

""Đúng vậy, anh đã mở được thiên nhãn, sau này có thể nhìn thấy các em."" Phó Thành cười nói, anh cảm thấy ba con quỷ này vẫn còn khá tốt, không có cảm giác dọa người, trước đó Thất Bảo sao lại sợ như vậy?

""Bác sĩ Phó, anh... mở âm dương nhãn?""

Phó Thành đứng đó chào hỏi với ba con quỷ, vô tình đánh thức Tần Thất Bảo nằm trên giường sắp ngủ thiếp đi, người phía sau kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hơn nửa ngày mới hoàn hồn, xuống giường xô dép "Bạch bạch bạch" chạy tới.

"Mặc thêm áo, xuống giường như vậy sẽ bị lạnh." Người đàn ông xoay người bước về phía trước, cầm chiếc áo khoác vắt trên ghế khoác lên người cô gái, sau đó xoa xoa đầu cô.

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi đâu!" Tần Thất Bảo vội vàng lắc cánh tay anh.

"Đúng, anh đã mở được âm dương nhãn." Phó Thành giữ lấy cô, khoe môi vô thức hơi cong cong, "Sau này anh cùng em đều có thể thấy quỷ, có thể bảo vệ em tốt hơn."

"Nhưng bác sĩ Phó, anh làm thế nào mở được?" Tần Thất Bảo không thể tin hỏi.

"Trước đó anh thấy một bài post khi đang tìm kiếm thông tin trên mạng..."

Phó Thành cũng không giấu giếm, kể lại toàn bộ chuyện phát sinh trong hai ngày này cho cô, bao gồm cả việc anh và Chân Nguyên đạo trưởng quen biết như thế nào, rồi đến việc gặp mặt đôi phương để mở ra âm dương nhãn.

"Đạo sĩ? Chân nhân?" Sau khi nghe được câu chuyện, Lưu Tiểu Vũ bay đến, có chút kinh ngạc nói.

"Vũ, trong chuyện này có vấn đề gì sao?" Tần Thất Bảo nghe xong có chút lo lắng, nếu gặp được Chân Nguyên đạo trưởng thực sự thì tốt quá rồi.

"Em không biết, em chỉ cảm thấy vận may của bác sĩ Phó quá tốt có thể gặp được người giúp khai mở âm dương nhãn." Lưu Tiểu Vũ nghe vậy khoát tay áo, nó chỉ là một con quỷ nhỏ nha, nên không hiểu biết nhiều lắm.

"Bác sĩ Phó, anh có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Đồ án trên trán đầu mất rồi? Sao em không thấy?" Tần Thất Bảo nhíu mày, lôi kéo Phó Thành trên dưới trái phải nhìn một lượt, trong lòng hơi bất an.

"Thời điểm khai mở thiên nhãn đồ án tự động biến mất, anh rất khỏe, không thấy khó chịu, Bảo Bảo, em không cần lo lắng." Phó Thành thấy thế đưa tay kéo lấy cô ôm vào lòng.

"Bác sĩ Phó anh, anh vừa gọi em là gì?" Cô gái nghe thấy hai từ "Bảo bảo", khuôn mặt đỏ bừng, lên tiếng hỏi.

"Bảo Bảo, tên em không phải là Thất Bảo sao? Anh gọi em là Bảo Bảo không được sao?" Phó Thành cười cười, rồi nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Thất Bảo không nói, khẽ hừ một tiếng, cúi mặt vui sâu vào trong lòng ngực hắn, lộ ra đôi tai đỏ bừng.

Lưu Tiểu Vũ: "... " nó không muốn nhìn nữa, tiếp tục chơi với chiếc khăn tay.

Hai người dính lấy nhau trong chốc lát, Phó Thành như nhớ ra điều gì, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Chân Nguyên đạo trưởng, hỏi ông ta có cách nào đóng lại âm dương nhãn không, lúc anh ở quán trà quên mất không hỏi, nếu như có, anh muốn giúp Thất Bảo đóng âm dương nhãn, để cô không nhìn thấy ma quỷ nữa.

"Tần Thành, tôi đã nói trước với cậu, người bình thường nhìn thấy quỷ nhất định phải có dũng khí, chỉ trong thời gian ngắn như vậy cậu đã sợ, sự sống của cậu sẽ trôi nhanh hơn, vẫn là qua đây bái tôi làm thầy, tôi dạy cậu học đạo sẽ không thấy sợ."

Tin nhắn vừa gửi đi vài phút sau đã nhận được hồi âm, Phó Thành đọc tin nhắn, cảm giác giống như Chân Nguyên đạo trưởng đang đứng trước mặt anh tận tình khuyên bảo, khuyên anh bái sư học đạo, anh nhanh chóng lắc đầu, nhắn tin trả lời.

"Tôi không sợ, tôi chỉ muốn hỏi, có cách nào không?"

"Không có." Chân Nguyên đạo trưởng nhanh chóng trả lời, sau đó lại nhắn thêm một tin giải thích, người bình thường không làm được, trừ khi anh học đạo trở thành đạo sĩ, mới có thể tự do đóng mở thiên nhãn.

"Không sao đâu, bác sĩ Phó, hiện tại em cũng không sợ như trước, âm dương nhãn này mở ra cũng không sao." Tần Thất Bảo thấy anh thất thần, chủ động mở miệng thoải mái nói.

"Thất Bảo, hay là em đi học đạo thuật?" Phó Thành trầm mặc một lát, bỗng nhiên lên tiếng đề nghị.

"Hả? Em đi học đạo thuật?" Cô gái đưa tay chỉ chính mình, ngay lập tức không kịp phản ứng.

"Thiên sư tỷ tỷ đã là thiên sư rồi, không cần phải học, hơn nữa cái người kia tự xưng là chân nhân, còn không lợi hại bằng Thiên sư tỷ tỷ đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khôi phục trí nhớ

Edit: Diêm La Vương

Beta: Đại Gia

"Vũ, em cho rằng Thất Bảo thực sự là thiên sư sao?"

Thấy tiểu quý chạy tới nói xen vào, Phó Thành quay đầu đi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Thật mà! Tối hôm đó em còn bị Thiên sư tý tý đánh nữa đấy, một chỉ quyết kia của chị ấy quá lợi hại rồi!"

Lưu Tiểu Vũ quay đầu lộ ra cái gáy của mình, duỗi tay chỉ vào một chỗ sát cổ: "Đây, hai người xem nè, đã qua lâu như vậy mà vẫn còn đau đấy, khẳng định vẫn để lại dấu vết."

"Đề anh nhìn thử." Phó Thành bước lên phía trước, muốn tự mình nhìn xem, kết quả tiểu quý vừa liếc mắt nhìn anh liền sợ tới mức nhanh chóng chạy mất.

"Bác sĩ Phó anh có thể đứng xa một chút hay không, kim quang trên người anh chiếu tới chỗ em rồi..." Tiểu quý run run nói.

Phó Thành: "...". Thôi được, dù sao thị lực của anh tốt, vậy thì đứng xa một chút.

Lăn lộn nửa ngày, rốt cuộc Phó Thành cũng nhìn thấy được miệng vết thương trên đầu Lưu Tiểu Vũ, tuy rằng đã sớm khép lại, nhưng vẫn còn lưu lại sẹo, vết sẹo cũng không giống như người bình thường bị thương, là màu trắng.

"Đây thực sự do em đánh sao?" Tần Thất Bảo có chút kinh ngạc hỏi.

Lúc trước tiểu quý nói với cô, cô vốn dĩ không tin, cũng không để trong lòng, nhưng qua mấy ngày ở chung, cô biết đứa nhỏ này sẽ không nói dối. Hơn nữa thái độ của nó đối với cô sau khi bị thương tối hôm đó cùng với sáng ngày hôm sau liền thay đổi 360 độ, cho tới bây giờ cũng là cung kính, cho nên nhắc tới chuyện này không thể không làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

"Bằng không còn có ai nữa chứ, nếu em cùng con quý khác đánh nhau, cũng sẽ không lưu lại dấu vết như vậy, đây là bị đạo pháp đánh." Lưu Tiểu Vũ vò đầu ủy khuất nói.

"Chị, chị một chút ấn tượng cũng không có." Tần Thất Bảo sờ sờ cái mũi, vẻ mặt mờ mịt.

Lưu Tiểu Vũ nghe vậy không còn gì để nói, chuẩn xác mà nói là không dám nói lời nào, bởi vì tối ngày hôm đó Thiên sư tý tý bị nó dọa khóc, ngay cả cơm cũng ném đi không ăn, còn bị y tá tiêm thuốc an thần, hoảng sợ quá mức mới niệm ra được một chỉ quyết này, không nhớ cũng bình thường thôi.

"Ngày mai anh xin phép dẫn em tới bệnh viện số 2 chụp phim, xem xem có cách nào giúp em khôi phục trí nhớ không." Phó Thành lo lắng nói.

"Bác sĩ Phó, vì sao anh lại để ý việc em có phải thiên sư hay không như vậy, có phải em không phải anh liền không quan tâm em nữa đúng không?" Tần Thất Bảo quay lại chủ đề trọng điểm lúc trước.

"Cái đầu nhỏ này của em suy nghĩ cái gì thế! Là anh đang lo lắng cho em, Chân Nguyên đạo trưởng nói người thường mở mắt âm dương, sau ba tháng chắc chắn sẽ chết, anh sợ em sẽ xảy ra chuyện."

Phó Thành nghe được lời cô nói, dở khóc dở cười gãi tay gõ cái trán của cô, một tay kéo cô vào trong lòng, mạnh mẽ ôm lấy: "Cho dù anh không để ý đến ai đi nữa, cũng sẽ không thể không để ý tới em, điều này anh có thể bảo đảm."

"Vậy anh mở mắt âm dương sẽ không có việc gì chứ?!" Tần Thất Bảo từ trong lòng anh giãy dụa chui ra, ngẩng đầu lo lắng hỏi.

"Anh cũng không phải người thường, trên người anh có kim quang, chẳng phải lệ quỷ đều sợ sao?" Phó Thành nâng tay lên, chiêm ngưỡng năng lực của chính mình, lệ quỷ "Lưu Tiểu Vũ" sợ tới mức nhanh như chớp lui tới góc tường,

*

Tới 8 giờ rưỡi tối, dưới sự đề nghị của Phó Thành, hai người một quý tính toán đi ra ngoài tìm xem nơi mà nữ quý áo trắng kia rơi xuống, kết quả tìm từ 8 giờ rưỡi đến gần mười giờ, từ khu nội trú tầng 7 tìm xuống tầng 1, cũng không tìm được bóng dáng con quý kia, nhưng lại tìm được không ít những con quý khác.

"Thất Bảo, bác sĩ Phó, hai người đang tìm gì bên ngoài này vậy?"

Từ tầng 7 xuống tầng 1, lại từ tầng 1 trở lại tầng 7, y tá trực ban khu nội trú mấy tầng nhìn thấy hai người vài lần, gặp lại hai người liền nhin không được hỏi.

"Thất Bảo nói buổi sáng cô ấy làm rớt một cái vòng cổ bạc, buổi tối vừa hay ít người, tôi giúp cô ấy đi kiếm." Cửa cầu thang tầng 7, Phó Thành lôi kéo tay Tần Thất Bảo, trả lời y tá đối diện.

"Vậy tìm được chưa?" Y tá đó hỏi.

"Không thấy, chắc là bị người khác nhặt rồi." Phó Thành tỏ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Trở lại phòng bệnh, Phó Thành lấy điện thoại ra nhắn tin cho Chân Nguyên đạo trưởng, hỏi mua hai tấm bùa hộ mệnh, để Tần Thất Bảo mang theo trên người.

Không tìm được nữ quý áo trắng hại người này, anh thủy chung lo lắng, sợ lúc anh không có mặt đối phương sẽ lợi dụng cơ hội, làm tổn thương Tần Thất Bảo.

"Bùa hộ mệnh?" Tần Thất Bảo thấy tin nhắn trên điện thoại của Phó Thành, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chân chạy tới trước tủ cầm cái túi ra, từ trong đó lấy ra một lá bùa.

"Trong này có rất nhiều lá bùa, nói không chừng còn có cả bùa hộ mệnh, Tiểu Vũ em có biết cái nào là bùa hộ mệnh không?"

"Không, không có cái nào là bùa hộ mệnh cả, tất cả đều là loại bùa công kích." Lulu Tiểu Vũ lắc đầu, nhìn một đồng bùa này, sắc mặt có chút trắng bệch.

Trong tay cô cầm hơn 10 lá bùa, có 7 tấm là Ngũ Lôi phù, 2 tấm là Thiên Lôi phù, 1 tấm Địa Lôi phù, 1 tấm Nhiếp Hồn phù và 3 tấm Phá Tà phù.

Những lá bùa này đều vẽ vô cùng cẩn thận, nổi một nét đều vẽ vô cùng hoàn mỹ, người hiểu biết hay quý chỉ cần liếc mắt một cái sẽ biết là xuất từ tay của Thiên sư, nếu dùng bùa này kết hợp với chú ngữ và đạo lực kích hoạt, lệ quý áo trắng kia căn bản không phải đối thủ!

Đương nhiên, điều kiện trước tiên chính là dùng đạo lực của Thiên sư, nhưng nếu người thường dùng chú ngữ, cũng có thể miễn cưỡng kích hoạt, nhưng mà lực công kích sẽ yếu đi một nửa.

"Thiên sư tỷ tỷ, nếu không chị để bác sĩ Phó hỏi đạo sĩ kia một chút xem ông ta có biết chú ngữ Thiên lôi phù hay không? Biết chú ngữ rồi chị có thể kích hoạt lá bùa, nói không chừng còn có thể nhớ lại cái gì." Lulu Tiểu Vũ đề nghị nói.

"Có đạo lý, để tôi gửi tin nhắn hỏi một chút." Tần Thất Bảo còn chưa có phản ứng kịp, hai mắt Phó Thành trước tiên đã sáng ngời, cúi đầu soạn tin nhắn gửi đi.

*

Lúc này Chân nguyên đạo trưởng vừa về biệt thự không lâu, còn ngồi trong phòng khách nghiên cứu "Bí pháp", ngay sau đó nhìn thấy tin nhắn của Phó Thành.

"Chú ngữ Ngũ lôi phù? Tiểu tử này sao bỗng nhiên lại muốn cái này?" Ông ta cầm điện thoại dựa ra sau ghế sofa, đẩy mắt kính, cẩn thận nhìn lại tin nhắn một lần, xác nhận bản thân không có nhìn lầm.

"Sự phụ, con thấy tên đó rất dễ lừa gạt, nói không chừng là hán nhặt được 'bí tịch' muốn vụng trộm học thành tài, cho nên mới không bái ngài làm sư phụ, nếu không làm sao có được Ngũ Lôi phù chứ."

Nghiêm Lỗi vừa vịn từ trong phòng đi ra lấy đồ, nghe được lời của ông nói, nên nhin không được chen miệng vào nói.

"Bí tịch nào có thể dễ dàng nhặt được như vậy?! Hơn nữa Ngũ Lôi phù chính là loại phù thuật công kích của nhất phái, nếu theo lời con nói, vậy thì hán nhặt được Mao Sơn hay là Long Hồ tông, bí tịch Các Tọa sơn?"

Lão nhân ngẩng đầu trừng mắt nhìn đồ đệ của mình một cái, cảm thấy đầu của hán bị cửa kẹp hỏng, ý tưởng hoang đường như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

"Con chỉ tùy tiện nói thôi, sự phụ ngài đừng coi là thật." Nghiêm Lỗi bất đắc dĩ gãi hai tay lên, cầm đồ lên trở về phòng.

Lão nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cách cửa phòng mất hán vài câu, sau đó lại cúi đầu xem điện thoại, kết quả khi nhìn thấy tin nhắn mới thì ngây ngẩn cả người, bởi vì đối phương trả lời lại, Ngũ Lôi phù này thật sự là hán nhặt được!

Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy chứ! Còn có thể nhặt được Ngũ Lôi phù?!"

Tin tức này thật sự làm ông ta khiếp sợ, lẳng lặng nhìn chăm chăm tin nhắn trên màn một lúc lâu, Chân Nguyên đạo trưởng mới trả lời, lại hỏi Phó Thành nhặt được ở chỗ nào.

Ngồi trong phòng khách gửi tin nhắn, nói chuyện hơn nửa tiếng, cuối cùng lão nhân nghĩ, hay là nói chú ngữ Ngũ Lôi phù cho hán biết, mặc dù trong lòng hoài nghi Tần Thành này có phải là kẻ lừa đảo do phái địch phái tới không, có điều ông ta cảm thấy kế hoạch của mình vô cùng hoàn mỹ, nếu đúng là kẻ địch thì cũng đã đến sai thời điểm rồi, có gì cứ bắt lấy là được!

Hiện tại, quan trọng nhất chính là lừa gạt lòng tin của Tần Thành, hoặc để cho hắn cảm thấy bản thân mình dễ gạt, tự động đưa tới cửa.

...

Phía bên này, có được chú ngữ, Phó Thành liền đưa điện thoại cho Tần Thất Bảo, để cô xem tin nhắn, xem xem có nhớ lại chút gì không.

"Chú ngữ này đọc lên còn thật có vần." Tần Thất Bảo cầm lấy điện thoại cẩn thận nhìn một lần, cảm thấy thật thú vị.

"Không nhớ ra cái gì sao?" Phó Thanh hỏi.

"Không có." Tần Thất Bảo nhìn một lần nữa, cố gắng nghĩ nghĩ, trí nhớ trước đây vẫn trống rỗng, không nhớ ra cái gì cả.

"Vậy thì không cần nghĩ, em thử xem có thể kích hoạt Ngũ Lôi phù này hay không." Phó Thanh an ủi vỗ vai, sau đó đặt một tấm Ngũ Lôi phù trước mặt cô, ý bảo cô đọc chú ngữ thử xem.

"Thiên sư tỷ tỷ, em mang Tiểu Khả với Tiểu Ái ra ngoài trước!"

Lưu Tiểu Vũ nghe vậy giật cả mình, mỗi tay nắm một anh linh bỏ chạy ra khỏi phòng bệnh, đến cửa còn lo lắng, trực tiếp bay qua lan can, bay xuống dưới tầng.

Tần Thất Bảo bây giờ mất trí nhớ, không biết kích hoạt bùa đúng cách, nếu cô không cẩn thận vận dụng hết đạo lực, ném Ngũ Lôi phù cấp bậc Thiên sư về phía cửa, vậy thì nó và Tiểu Khả Tiểu Ái đều chịu nạn rồi!

"Tiểu Khả? Tiểu Ái?" Nghe thấy hai cái tên, Phó Thành có chút nghi hoặc nhìn về thiếu nữ bên cạnh, dò hỏi.

"Anh nói cái đó, là Tiểu Vũ đặt tên cho hai anh linh, nó cảm thấy anh linh chết cũng chưa có tên thật đáng thương, nên lấy hai cái tên "Tiểu Khả" và "Tiểu Ái" để phân biệt, hợp lại chính là "Đáng yêu"."

Tần Thất Bảo giải thích nói, cô thấy tiểu quý đặt tên không sai, tiểu anh linh không có oán khí, nhìn qua không khác gì trẻ con bình thường, chỉ trừ làn da có chút trắng, bộ dáng xác thực đáng yêu.

"Được rồi, giờ tụi nó đã ra ngoài, em thử đọc chú ngữ này xem." Phó Thành nghe vậy có chút buồn cười gật gật đầu, chuyển đề tài về lá bùa.

Thiếu nữ nghe vậy cầm lấy Ngũ Lôi phù trước mặt, nắm trong tay, sau đó cúi đầu nhìn tin nhắn, dựa theo chữ trong màn hình đọc, cũng không biết là do căng thẳng hay câu từ xa lạ, niệm hai ba lần đều niệm sai.

"Không cần căng thẳng, cứ chậm rãi niệm." Phó Thành thấy cô có chút vội vàng luống cuống, liền lên tiếng trấn an nói.

Tần Thất Bảo nắm chặt lá bùa ngón tay hơi hơi dùng sức, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó mở mắt, một lần nữa nhìn màn hình chậm rãi thì thầm.

"Ngô phụng Lôi Công chi lực, thừa Điện Mẫu chi uy, làm ngô sử Ngũ Hành chi tương, lục giáp chi binh, trăm đoạn bách tà, xua diệt vạn tinh, thỉnh cầu Nam Đẩu lục tinh, Bắc Đẩu Thất Tinh, lập tức tuân lệnh!"

Niệm gần xong chú ngữ, thiếu nữ không tự giác niệm bằng tốc độ nhanh hơn, mang theo vài phần khí thế, lá bùa vàng trong tay không gió mà bay, không khí xung quanh ầm ầm dao động vài tia lóe quang màu tím.

Lôi Quang lấp lánh, Tần Thất Bảo cảm thấy sương mù trong đầu che lấp cho tới nay bị đẩy ra, cả người nháy mắt tỉnh táo, tay phải tự động nắm thành chỉ quyết, nhắm thẳng lá bùa trước mặt, rót lực đạo vào, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng bệnh 710 cùng ngoài cửa sổ đều là lóe quang mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiếu chương môn Các Tào sơn Tần Thất Bảo

Edit: Đại Gia

Sấm sét hồng lam nhấp nháy, chiếu sáng cả phòng, từ bên ngoài có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng qua khe cửa, Phó Thành đứng bên cạnh Tần Thất Bảo cũng phải lấy tay che mắt.

Quý hồn lang thang gần đó cảm nhận được sức mạnh khủng bố từ gian phòng, vội vàng thét chói tai chạy xuống lầu oán thán, Lưu Vũ ôm hai anh linh trốn ở lầu 1, cũng kinh ngạc nhìn lên hướng lầu 7.

"Thiên sư tỷ tỷ, chị ấy thành công rồi hả?!"

Bốn phương tám hướng đều có quý hồn chạy trốn, một cỗ hơi thở cường đại lấy lầu 7 làm trung tâm như sóng nước dập dờn, cho dù cách xa như thế, Lưu Vũ cũng không nhận được run rẩy, đồng thời khuôn mặt cũng hết sức kinh mừng.

"Y nha?" Hai anh linh trốn trong lòng tiểu quý, có chút ngây thơ kêu một tiếng.

"Ừ! Chúng ta có thể sớm đi đầu thai rồi!" Lưu Vũ kích động ôm chúng nó nói, vui mừng trong mắt không kìm chế được.

"Y nha nha!" Anh linh vẫn không thích nói chuyện, y nha y nha kêu, nhưng nói chung vẫn biểu đạt được cảm xúc của bản thân, chúng nó xem Lưu Vũ như anh trai, thấy anh trai cười chúng cũng cười theo.

"Ngoan, chúng ta mau đi tìm Thiên sư tỷ tỷ." Tiểu quý xoa đầu hai đứa nhỏ, nói.

Uy lực Ngũ Lôi phù cùng với sức lực của Thiên sư phát ra, hiệu quả thực sự kinh người, đoán chừng mấy con quý còn ở lầu 7 cũng vô tình bị thương rồi, để đảm bảo an toàn lát nữa nó mới lên đi.

...

Mà lúc này trong phòng bệnh, thật lâu sau Phó Thành cũng chưa hồi phục tinh thần, đây là lần đầu tiên anh chứng kiến uy lực của bùa chú, thật sự bị dao động rồi.

Ban đầu anh còn tưởng Ngũ Lôi phù chỉ là bùa công kích bình thường, không ngờ một tấm phù có thể thực sự phát ra Lôi Điện!

Mà uy lực của Lôi Điện lại quá lớn, anh mở thiên nhãn, có thể nhìn rõ ràng âm khí xung quanh ngay lập tức bị xua tan, nghe thấy tiếng quý khóc sột gào bên ngoài phòng bệnh, cùng với mấy con quý bị kinh sợ ngoài cửa sổ, chung quanh chạy trốn, cục diện hỗn loạn.

"Bác sĩ Phó, anh thấy em lợi hại không?"

Phó Thành vẫn còn ngây người, Tần Thất Bảo xoay người lại, một tay chống mặt bàn, một tay nắm ống tay áo của anh, mỉm cười hỏi.

Giọng nói của cô gái vẫn mềm mại như trước, vẻ mặt không có gì thay đổi, nhưng khi Phó Thành nhìn cô, cảm thấy dường như có chỗ nào đó không giống.

Lôi Điện trong phòng chưa hoàn toàn biến mất, Lôi quang nhấp nháy, chiếu lên đôi má thiếu nữ lúc sáng lúc tối, khiến cho nụ cười xinh đẹp của cô trở nên có chút quý dị.

"Thất Bảo? Có phải em khôi phục trí nhớ rồi hay không?" Phó Thành nhìn cô một lúc lâu, mở miệng thăm dò hỏi.

"Đúng vậy, em nhớ lại rồi."

Tần Thất Bảo nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, tiến lên một bước giơ tay dè vai anh, kiễng chân lên chủ động áp sát vào anh, "Bác sĩ Phó, em nhớ rõ anh từng nói, anh thích nữ sinh, nhưng em hiện tại một chút cũng không giống đâu."

Hơi nóng thổi vào viên tai của anh, người đàn ông cảm thấy máu toàn thân đều muốn chảy ngược rồi, có dũng khí nghĩ muốn dè người xuống chà đạp, Thất Bảo quả thật không giống, cho dù cô không nói lời nào, thì khí chất cũng khác biệt rồi, càng thêm hấp dẫn người ta.

Trước kia, lá gan của cô gái nhỏ, bị quý hủ liên bị bệnh, cho dù làm cái gì cũng sợ hãi rụt rè, ánh mắt lo lắng rụt rè, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, cực kì khiến người ta thương tiếc, nhưng bây giờ, trong mắt cô tất cả đều là tự tin, cho dù đồ bệnh nhân cũng không che dấu được khí chất của cô.

"Trước đây anh đã nói rồi, mặc kệ em biến thành cái gì anh đều thích." Phó Thành giơ tay, bàn tay to lớn đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

Tần Thất Bảo không có ý né tránh, như bình thường đứng im tại chỗ, nhắm mắt, gật đầu.

Nửa năm qua, việc duy nhất cô cảm thấy mình làm đúng chính là tìm bạn trai, việc khác, quả thực là lịch sử đen tối của cô, suy nghĩ lại thật không muốn nghĩ nữa.

"Bác sĩ Phó, chúng ta ra ngoài đi." Tần Thất Bảo quay đầu nhìn Phó Thành một cái, rồi hướng ra cửa.

"Ra ngoài làm cái gì?" Phó Thành không chút suy nghĩ liền đi theo cô ra cửa, nhưng vừa bước ra ngoài, ngoài hành lang trống trơn, mới nghi ngờ hỏi.

"Phải tìm cho ra mấy con quý đã khi dễ em!" Thiếu nữ cười lạnh một tiếng, xoay người đi đến chỗ hành lang.

Tần Thất Bảo là thiếu chương môn Các Tào sơn, mười sáu tuổi tấn thăng Thiên sư, hai năm cùng cố đạo lực, thực lực tiến bộ không ít, ở giữa các Thiên sư cũng là người xuất sắc.

Thời điểm cô còn là chân nhân, đã đánh đuổi không ít lệ quý, nổi tiếng các vùng bên dưới Các Tào sơn, quý vừa nghe đến tên cô thì bỏ chạy, đánh cũng không dám đánh với cô, kết quả chính là nửa năm nay ở trong bệnh viện bị quý khi dễ? Việc này quả thực khiến người ta không nhận được!

Thời điểm Luru Vũ cùng hai anh linh trở lại lầu 7 vừa hay gặp Tàn Thất Bảo, thấy khí thế của cô cường đại, hoàn toàn khác biệt bộ dáng rụt rè sợ hãi trước đây, không kìm được lui lại hai bước, thật cẩn thận kêu "Thiên sư tỷ tỷ".

"Tiểu Vũ, em có nhớ rằng trước đây bản thân cũng khi dễ chị không?" Tàn Thất Bảo nhìn thấy Luru Vũ, cười tí mắt đi lên phía trước, giọng tay vỗ nhẹ bả vai nó, hỏi.

Luru Vũ bị cô vỗ như thế, toàn bộ linh hồn đều run lên, sợ tới mức làm rớt hai anh linh xuống đất, trốn cũng không dám trốn, sau khi biến thành quỷ thì đây là lần đầu tiên có cảm giác mềm nhũn.

"Sao không nói lời nào? Lúc ấy chẳng phải em muốn ăn thịt của chị sao?" Cô gái tiếp tục mở miệng nói.

"Thiên sư tỷ tỷ tha mạng! Đầu là lỗi của em! Lúc đó, vừa nhìn thấy thịt em liền nghĩ tới cha dưỡng, không không chế được!" Tiểu quỷ nghe được sợ tới mức lạnh run, lập tức quỷ xuống đất khóc lóc.

"Ôi ôi, này, này này, ôi, Tiểu Vũ đừng khóc, chị chưa nói muốn bắt em..." Tàn Thất Bảo thật ra muốn trêu chọc tiểu quỷ, thấy nó như vậy thì có chút dờ khóc dờ cười.

Trước đây tuy cô bị tiểu quỷ khi dễ, nhưng lúc đó cô cũng đánh trả, sau này cũng nhờ Luru Vũ giúp đỡ rất nhiều, nếu không có nó ở đây, ngày đó chắc phải chuồng chiêu hồn khẳng định sẽ chết, cho nên dù thế nào cũng không động thủ với nó.

"Thực, thực vậy sao?" Luru Vũ vẫn còn đang run rẩy, hai anh linh vây quanh nó, giọng tay kéo quần áo nó, giống như có chút tò mò nó bị sao vậy.

"Thật mà, chị chỉ mới khôi phục trí nhớ thôi, khoảng thời gian này chuyện em giúp chị, chị chưa từng quên."

Tàn Thất Bảo bắt đầu đi nói từ từ kéo nó đứng dậy, xoa đầu của nó, "Đừng khóc, đợi chị giải quyết nữ quỷ áo trắng kia xong, sẽ đưa em và Tiểu Khả Tiểu Ái đi đầu thai."

"Dạ, em không khóc nữa, cảm ơn Thiên sư tỷ tỷ." Tiểu quỷ dụi dụi mắt, ngẩng đầu liếc Tàn Thất Bảo một cái.

Thiên sư tỷ tỷ thật sự khác rồi, trước đây nó còn dám ở trước mặt cô đùa giỡn, muốn đùa nghịch cái gì cũng không sợ, nhưng hiện tại có chút không dám nữa rồi.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm nữ quỷ áo trắng kia, trước đây cô ta dám đánh chủ ý lên người ta, có gan làm thì có gan gánh hậu quả!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hai cái Tàn Thất Bảo

Edit: Đại Gia

Sau khi Tàn Thất Bảo khôi phục trí nhớ, tất nhiên cũng khôi phục thực lực ban đầu, thật ra sức mạnh của cô vẫn luôn ở đây, chẳng qua không biết sử dụng thế nào mà thôi.

"Vẫn tìm ở đây sao? Lúc này chúng ta đã tìm ở trên lầu 7 một lần rồi." Nhìn thấy Tàn Thất Bảo muốn tìm ở lầu 7, Phó Thành lên tiếng nhắc nhở.

"Tìm thêm một lần nữa, lần này chúng ta nhất định phải tìm kiếm thật cẩn thận, dùng pháp thuật để tìm xem."

Cô gái lấy một lá bùa không từ trong tay áo ra, lá bùa này cô vừa mới lấy trong ba lô của mình, dùng ngón tay vẽ vài nét trên đó, lá bùa vàng tự động bay lên giữa không trung, giống như một cái rada, nhanh chóng khám xét lầu 7 một vòng.

Lúc trước không giữ lại thứ gì của nữ quỷ áo trắng cả, móng tay hay là thứ đồ bên người, cho nên không thể trực tiếp dùng sư hồn thuật, nhưng Tàn Thất Bảo rất quen thuộc với quỷ khí, lấy một phần thần thức rót vào lá bùa, nếu phát hiện ra mục tiêu lá bùa sẽ lập tức phản hồi.

Hai người đứng trên cầu thang, Tàn Thất Bảo điều khiển lá bùa lục soát từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, cẩn thận tra xét một lần, ngay cả phòng khám khẩn cấp lẫn nội viện kế bên cũng không tha, kết quả cuối cùng là, nữ quỷ áo trắng không hề ở trong bệnh viện.

"Nó không có ở trong bệnh viện? Phải chăng do hồi này Thiên sư tỷ tỷ kích hoạt Ngũ Lôi phù nó nhân cơ hội chạy trốn rồi?" Luru Vũ suy đoán nói.

"Có lẽ là vậy." Tàn Thất Bảo gật đầu, cũng không nóng vội, tối nay chỉ là mở màn, chỉ cần nữ quỷ áo trắng kia chưa hồn bay phách tán, thì cô sẽ có cách tìm nó ra.

Hai người trở về phòng, điện thoại Phó Thành bỗng nhiên vang lên, mở ra xem, là tin nhắn của Chân Nguyên đạo trưởng.

Chân Nguyên đạo trưởng nhận tin nói rằng chuyến bay của sư diệt ông ta đã thay đổi, sáng ngày mai sẽ tới sân bay Yên Kinh, bảo anh đến mang đồ đi giao gửi.

Thật ra sau khi Chân Nguyên đạo trưởng chỉ Phó Thành chủ ngữ của Ngũ Lô phù thì bắt đầu lo lắng, chung quy cảm thấy chuyện tình không đơn giản như vậy, sợ kéo dài thêm hai ba ngày sẽ gặp chuyện không may, vì thế cẩn thận suy nghĩ xong liền nhắn tin cho Phó Thành.

...

"Giao đồ tới tiệm quan tài?"

Trước đó Tần Thất Bảo không chú ý những thứ này, hiện tại thấy tin nhắn, suy nghĩ cẩn thận cảm thấy hành vi của lão đạo sĩ này có chút kì quái.

"Sao thế Thất Bảo? Việc giao đồ cho bên kia có vấn đề gì sao?" Phó Thành trông thấy bộ dạng suy nghĩ sâu xa của cô, liền mở miệng hỏi.

"Em nhớ anh từng nói đạo sĩ kia giúp anh mở thiên nhãn, nhưng lại không nhận tiền công, chỉ cần anh giao đồ giúp ông ta?" Tần Thất Bảo ngẩng đầu nhìn anh.

"Chân Nguyên đạo trưởng nói mở thiên nhãn rất đơn giản, chỉ cần giúp ông ta làm việc kia là được rồi, không cần trả tiền." Phó Thành gật đầu nói.

"Thế thì thật kì lạ, mặc dù mở thiên nhãn không phức tạp lắm, nhưng sẽ tiêu tốn rất nhiều đạo lực." Tần Thất Bảo nghe vậy, ánh mắt khẽ di chuyển, trực giác của cô mách bảo việc này không đơn giản.

"Anh nói Chân Nguyên đạo trưởng kia tự xưng là chân nhân, đạo sĩ cấp bậc chân nhân mở thiên nhãn cho người khác, không thể không lấy tiền công được."

"Ý của em là... đạo sĩ mở thiên nhãn cho người khác đều phải lấy tiền công sao?" Phó Thành nghe vậy liền nhíu mày.

"Nếu không phải người quen, cho dù là em, em cũng sẽ lấy tiền." Tần Thất Bảo nói.

Phó Thành nghe xong lập tức trầm mặc, Thất Bảo là thiên sư, ngay cả thiên sư cũng lấy tiền, theo lý thuyết mà nói không thể tiện tay mở giúp thiên nhãn, tất nhiên Chân Nguyên đạo trưởng đã nói dối anh.

"Em nhớ năm ngoái bản thân từng mở giúp người ta, bởi vì là người quen, cho nên chỉ lấy một vạn đồng, nếu như là đạo sĩ khác, đặc biệt là cấp bậc chân nhân, mở một lần cần một ngày điều tức, tiền công ít nhất cũng trên mười vạn."

Tần Thất Bảo nhìn thấy sắc mặt Phó Thành không tốt lắm, liền kéo tay anh, néo néo ngón tay của anh an ủi, "Thật ra cũng không hẳn là chuyện xấu, nói không chừng ông ta muốn anh giao đồ gì đó rất quan trọng, vừa vận bên Yên Kinh không có ai, nên mượn cơ này làm thù lao."

"Không sao, ngày mai em đi cùng anh."

"Hi vọng là vậy." Người đàn ông thở dài, ôm cô gái vào lòng, có chút áy náy nói, "Là anh không cẩn thận, em vừa mới khôi phục trí nhớ đã làm phiền em rồi."

"Không phiền gì cả, em thích ở cùng với anh mà." Tần Thất Bảo chủ động cọ cọ trong lòng anh, ngẩng đầu lên nói, "Chẳng phải anh mạo hiểm đi mở thiên nhãn vì muốn bảo vệ em sao?"

Nếu như là chuyện của người khác, với tính tình của cô sẽ không xen vào việc của người ta, nhưng bác sĩ Phó thì khác, anh ấy là bạn trai của mình, chuyện của bạn trai tất nhiên phải quản!

Trên lý thuyết mà nói Tần Thất Bảo vốn là người lạnh lùng, lúc trước người theo đuổi cô cũng không ít, người xuất sắc hơn bác sĩ Phó rất nhiều, nhưng cô hoàn toàn không có cảm giác với những người đó.

Phó Thành xem như may mắn, ở tại thời điểm không ai tin tưởng cô thì anh đã giờ tay ra.

"Bảo Bảo, em có thể nói cho anh biết lý do vì sao em mất trí nhớ không?"

Phó Thành nghe cô kể chuyện trước kia, giờ tay néo néo khuôn mặt cô giống như ngày thường, hỏi.

Ngày trước không biết, hiện tại biết cô nương của anh vô cùng lợi hại, như vậy lại càng đối lập, lập tức cảm thấy đau lòng, cho nên cô bị cái gì đã kích đến mất trí nhớ, không có sức mạnh bị ma quỷ khi dễ?

"Lúc trước em nhận được yêu cầu, bắt một hồ yêu hại người trên núi Tây Giao." Tần Thất Bảo suy nghĩ, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Hồ yêu kia quá lợi hại đã thương em sao?" Phó Thành hỏi.

"Hồ yêu này không có gì lợi hại, nhưng rất giỏi ở việc ẩn nấp và biến hóa, cuối cùng cũng bị em bắt được, đánh với em không quá ba chiêu, thì đầu hàng rồi!" Tần Thất Bảo nói xong gặm dừ nắm chặt quả đấm.

"Có điều em không biết ai đã để lộ tin tức này ra, thời điểm bắt hồ yêu xuống núi, bị người khác âm toán, mấy tà sư kia chuẩn bị mai phục, mà lực chú ý của em chỉ đặt trên người hồ yêu, không may bị trúng chiêu."

"Em có biết là ai không?" Phó Thành nghe vậy giờ tay nắm lấy bàn tay cô, bọc lại trong bàn tay to lớn của mình.

"Không biết, nhưng em nghi ngờ vài người, đợi sau khi rời khỏi đây em sẽ tìm bạn bè hỏi thăm một chút, thăm dò xem bọn họ có ý xấu hay không, sẽ biết thôi."

Tần Thất Bảo thoát khỏi tay Phó Thành, quay đầu lấy một lá bùa trong ba lô ra, ở trước mặt anh biến nó thành người giấy.

"Bác sĩ Phó, kế hoạch bữa trước của chúng ta không thể thực hiện rồi, ngày mai em phải xuất viện."

"Nhưng mà "bệnh" của em còn chưa khỏi, cũng không có người nhà tới xin xuất viện, khẳng định bên phía chủ nhiệm sẽ không đồng ý, hiện tại lời nói của anh không thể được chấp thuận, gần đây lãnh đạo cực kì có ý kiến với anh."

Nếu Thất Bảo tự tiện ra ngoài, bệnh viện không tìm được người sẽ báo án, một khi báo cảnh sát, bắt được người về sẽ giam giữ ở nội viện một thời gian, nội viện là chỗ nào chứ, ngay cả thân phận của Phó Thành cũng khó lòng đi vào.

"Em biết, cho nên em làm người giấy."

Tần Thất Bảo cười thả người giấy xuống đất, sau đó giựt một cọng tóc của mình đặt lên, về trên không vài nét, lá bùa đột nhiên phát ra ánh sáng, khiến Phó Thành không chịu được phải nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, liền thấy trước mặt có thêm một "Tần Thất Bảo".

"Người giấy có thể biến thành thật sao?! Có thể nói chuyện không?" Phó Thành nhìn "Tần Thất Bảo" trước mặt, vẻ mặt kinh hoàng, người giấy có thể biến thành người thật, lại không khác gì người thật, nếu không nói ra hoàn toàn không phân biệt được thật giả.

"Dĩ nhiên là được." Thiếu nữ cười khanh khách mở miệng nói, sau đó giờ tay điểm lên người giấy, sắc mặt cứng ngắt của nó lập tức biến thành tươi vui sống động.

"Bác sĩ Phó, anh thích em không?"

"Tần Thất Bảo" trước mặt chủ động đi tới trước mặt Phó Thành, ngẩng đầu, đỏ mặt, mắt to xinh xắn, Phó Thành sợ đến mức phải lùi sát về phía cánh cửa.

"Bác sĩ Phó anh không cần Thất Bảo nữa sao? Anh đã nói sẽ bảo vệ em mà!"

"Tần Thất Bảo" tiến lên vài bước, giờ tay lắc lắc cánh tay người đàn ông, giọng nói mềm mại, về mặt cực kì oan ức, thực sự giống y đúc Tần Thất Bảo!

"Bảo, Bảo Bảo, em bảo cô ấy đừng kéo anh nữa!" Phó Thành muốn đẩy nó ra, nhưng nhìn thấy khuôn mặt của nó là Thất Bảo, cho nên lúc này đầu óc loạn thành một đống, cảm thấy hết sức đau đầu.

"Thế nào bác sĩ Phó, giống em không?" Cô gái cười hi hi chạy lên, vỗ một cái vào lưng "Tần Thất Bảo", sau đó người sống lập tức biến thành người giấy mỏng manh, rơi xuống mặt đất.

"Em làm như thế nào vậy?" Phó Thành nhìn thấy người trước mặt biến mất, liền nặng nề thở ra, nhắc tay lau trán, cảm thấy đã ra không ít mồ hôi lạnh, hai cái Thất Bảo, việc này quá kích thích rồi!

"Chỉ là pháp thuật bình thường thôi, chính là chú hồn thuật (thuật che mắt), bỏ tóc lên là có thể thi pháp cho người giấy biến thành bộ dạng người nọ, hành động lời nói đều giống nhau." Thiếu nữ giải thích nói.

"Nhưng, vừa nãy nó đụng vào anh, làn da cũng giống như người thật vậy!" Phó Thành kinh hãi nói.

"Chắc chắn rồi, đây cũng là chú hồn thuật, nếu chỉ giống thôi, bị người ta đụng vào liền lộ tẩy? Em sẽ không phạm phải sai lầm đơn giản như vậy." Tần Thất Bảo nói.

"Vậy bây giờ người giấy này..." Phó Thành nhìn người giấy trên đất, sắc mặt có chút quái dị.

"Người giấy này trước mắt em để trong tủ, ngày mai khi em đi cùng anh giao đồ sẽ kích hoạt, đến lúc đó bác sĩ Phó phải giúp em một việc, không thể để nó chạm vào máu, một khi người giấy dính máu của người khác, bộ dạng sẽ biến hóa, bị người khác bắt gặp liền khó nói rồi."

Tần Thất Bảo nhặt người giấy lên, đi đến trước bàn bỏ vào trong ngăn kéo, lấy bao tay đeo lên.

"Cho nên ngày mai em muốn đi?" Phó Thành nghe vậy trong lòng có chút buồn phiền, Thất Bảo có thể xuất viện là chuyện tốt, nhưng cứ như vậy, bọn họ không thể thường xuyên gặp mặt rồi.

"Ừm, sáng mai em ra ngoài thuê nhà, tốt nhất là có thể dọn vào ở liền, chẳng cần phải ở khách sạn làm chi." Tần Thất Bảo nói.

Mấy ngày này cô chắc chắn sẽ đi Yên Kinh tìm đồng môn và bạn bè đạo sĩ khác, tính toán cho dù không thuê được nhà cũng sẽ không ở bệnh viện, bởi vì ra vào đều phải tránh né người, thật sự rất bất tiện.

"Em không có chỗ ở trong Yên Kinh? Hay là ở nhà anh đi, một mình anh ở nhà, phòng rộng, lại nhiều phòng trống, có thêm một người tuyệt đối không vấn đề gì!"

p/s: thanh niên quá vội vã ~ chờ cái kết đi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiêu diệt!

Edit: Méo Mèo Meo

Beta: Đại Gia

"Đến nhà anh á? Bác sĩ Phó.... như thế không ổn lắm đâu?"

Tần Thất Bảo nghe xong liền đỏ mặt, ở lại nhà anh thì có nghĩa là hai người ở chung sao???

Kể từ khi Tần Thất Bảo khôi phục trí nhớ thì đây là lần đầu tiên Phó Thành nhìn thấy cô đỏ mặt, khiến anh không khỏi cảm thấy thỏa mãn, khoe miệng không kìm được mà nhếch lên.

"Chẳng phải là em không có chỗ ở sao? Nhà anh còn nhiều phòng trống, không có ai ở cũng lãng phí."

Tần Thất Bảo im lặng không nói, về mặt bồi rồi, nhủ mày do dự.

"Có điều hai ngày nay cháu gái anh đang ở nhà, có phải em ngại con bé là trẻ con sẽ ảm ỉ không?" Phó Thành nhìn thấy cô do dự thì nói thêm.

"Không, em không ngại đâu..." Tần Thất Bảo lắc đầu nói.

"Vậy thì tốt rồi, ngày mai anh sẽ đưa em về nhà." Phó Thành cười nói.

"..." Tần Thất Bảo tự nhiên có cảm giác mình bị lừa!!!

*

Trưa hôm đó, sau khi tan ca Phó Thành đến nhà trẻ đón cháu gái về rồi dọn dẹp lại nhà cửa, lau chùi sạch sẽ phòng dành cho khách bên cạnh phòng chính, xong lấy một bộ chăn đệm mới trên tủ ra trải lên giường.

"Chú ơi, sắp có khách tới nhà mình ạ?"

Phó Hinh tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, cô bé thấy chú mình từ lúc đón mình từ nhà trẻ về thì bận rộn lau dọn sửa sang lại nhà cửa, liền chạy lại hỏi.

"Um, về sau sẽ có một chị... à một dì ở đây, Hinh Hinh nhớ phải ngoan, không được nghịch nha."

Phó Thành định bảo "chị" nhưng nghĩ nếu thế thì Thất Bảo với Hinh Hinh là cùng lứa, mình lại thành chú Thất Bảo nên phải sửa bảo cô bé gọi là dì.

"Dì?"

Phó Hinh nghi ngờ chớp chớp mắt, không nghĩ ra đây là ai, cô bé cũng không nghĩ nhiều, nghĩ không ra liền chạy đi chơi.

Phó Thành dọn dẹp nhà cửa cả đêm, còn đưa Phó Hinh đi siêu thị mua bàn chải khăn mặt đồ dùng sinh hoạt cùng một ít đồ ăn vặt bày đầy bàn ở phòng khách.

....

"Chú, chú không ăn cơm tối ạ? 8 rưỡi rồi!"

Phó Hinh cầm di động của Phó Thành xem giờ hiển thị trên màn hình khoá, nghĩ nghĩ một lúc rồi giờ đi động cho Phó Thành xem.

Cô bé đã ngồi xem hết hai tập phim hoạt hình, còn làm xong bài thủ công ở trường mà chú vẫn còn đang quét dọn nhà cửa.

"Chờ chú lau xong cầu thang sẽ nấu mì, Hình Hình có muốn ăn khuya không?"

Nhà Phó Thành là kiểu nhà hai tầng, bình thường anh chỉ ở tầng dưới, tầng trên để trống, nhưng nghĩ khi Tàn Thất Bảo đến cô có thể lên tầng trên nên anh quyết định làm tổng vệ sinh, bận đến mức còn chưa kịp ăn tối.

May mà Phó Hình đã ăn tối ở nhà trẻ rồi, anh sợ đến lúc tan tầm anh đi đón thì cô bé sẽ bị đói nên đã nói chuyện với giáo viên, anh sẽ đóng tiền từ thứ hai đến thứ sáu để cô giáo cho bé ăn tối ở căn tin nhà trẻ, còn anh chỉ phải nấu bữa sáng và cuối tuần cho cô bé thôi, bữa tối anh tự nấu cho chính mình là đủ rồi không ngờ rằng hôm nay bận quá quên mất ăn tối.

"Có ạ, có ạ! Con thích nhất là món mì trứng do chú nấu." Cô bé nghe Phó Thành hỏi liền vừa cười vừa nhảy lên vui sướng, bé cảm thấy chú nấu cơm vừa đẹp vừa ngon, còn ngon hơn bố mẹ bé nấu!

....

Phó Thành dọn xong liền đi vào bếp, lấy ra ba quả trứng từ tủ lạnh nấu hai bát mì trứng thơm ngào ngạt, đến giờ anh mới cảm thấy đói bụng liền cùng Phó Hình mỗi người một bát ăn, hai ba miếng liền ăn hết bát mì.

"Chú, ngày mai chú có nấu mì trứng nữa không?" Phó Hình thông thả ăn xong bát mì, chép chép miệng, quay ra hỏi Phó Thành.

"Phải xem đi có muốn ăn mì không." Phó Thành xoa xoa đầu bé.

"Nhất định đi là đi muốn ăn, chú nấu ngon như vậy mà!" Phó Hình nghiêm túc nói.

"Um." Phó Thành gật đầu, anh cũng hi vọng như thế.

*

Sáng hôm sau, Tàn Thất Bảo dậy thật sớm, Phó Thành đã đứng chờ cô ở cổng bệnh viện rồi.

Hai người đã hẹn trước thời gian, do Tàn Thất Bảo không có di động nên không có cách nào liên lạc với người khác, trước đây cô có sử dụng điện thoại chỉ là sau khi đi vào viện thì chỉ còn mỗi túi quần áo này.

Tuy buổi sáng không có nhiều người lắm nhưng lúc đi ra không tránh khỏi gặp được bác sĩ hoặc y tá thay ca nên Tàn Thất Bảo quyết định vẽ một lá bùa ẩn thân lên người, sau đó lấy một người giấy trong ngăn kéo ra niệm chú, còn chính mình mang theo túi quần áo xuống lầu.

"Bác sĩ Phó."

Phó Thành đợi nửa ngày cũng không thấy người đâu, đúng lúc muốn mở cửa xuống xe tìm người thì thấy cửa xe ghế phụ mở ra, sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tàn Thất Bảo lên xe xong liền xé lá bùa ẩn thân ra, sau đó thắt dây an toàn quay đầu chào hỏi Phó Thành.

"Em còn có thể ẩn thân? Làm thế nào vậy?" Phó Thành kinh ngạc nói.

Anh vừa mới bị dọa nhảy dựng lên, còn nghĩ rằng có quỷ nhưng nghĩ lại thì giờ mình đã mở mắt âm dương có thể nhìn thấy quỷ.

"Em vẽ bùa ẩn thân, nếu anh muốn em có thể cho anh hai lá bùa." Tàn Thất Bảo cười nói.

"Đợi giải quyết xong việc này rồi chúng ta về nhà nghiên cứu sau." Phó Thành nghĩ đến việc từ giờ Tàn Thất Bảo ở cùng mình, khoé miệng không kìm được nhếch lên.

....

Trước tiên hai người lái xe ra sân bay, theo lời Chân Nguyên đạo trưởng nói, sư diệt ông ta 10 giờ sẽ xuống sân bay Yên Kinh, đến lúc đó sẽ cho người đem đồ vật đến.

Phó Thành và Tàn Thất Bảo vào một quán ăn gần sân bay, vừa đợi tin nhắn của đối phương vừa nói chuyện phiếm.

"Tiểu Vũ thì sao? Sau này em ấy vẫn ở trong bệnh viện à?" Phó Thành hỏi.

"Chờ em giải quyết được nữ quỷ áo trắng đã rồi sẽ đưa Tiểu Vũ đi đầu thai, đến lúc đấy còn phải viết một phong thư cho quỷ sai, nếu không khi em ấy xuống dưới sẽ bị phạt." Tàn Thất Bảo trả lời.

"Chẳng phải nữ quỷ áo trắng không ở trong bệnh viện à? Làm sao tìm được cô ta?" Ngày hôm qua bọn họ cùng nhau tìm khắp bệnh viện, Thất Bảo còn dùng cả bùa để tìm nhưng vẫn không thấy, nói không chừng cô ta đã chạy rồi.

"Lát nữa đi giao đồ xong, em sẽ quay về tìm tàn hơi của cô ta ở bệnh viện rồi dùng thuật truy hồn tìm cô ta." Tàn Thất Bảo nói.

"Không phải ngày hôm qua em dùng thuật truy hồn rồi sao?"

"Cái thuật ngày hôm qua không phải. Thuật truy hồn chân chính phải có tóc hoặc móng tay các đồ vật của quý...."

Hai người ngồi đàm luận về thuật truy hồn, chẳng mấy chốc đến 10 giờ 5 phút, Phó Thành nhận được tin nhắn của sư diệt Chân Nguyên đạo trưởng, nói đồ vật đã được đưa đến, lúc này hai người mới đứng dậy đi tới nơi đã hẹn để lấy đồ.

"Là vật này sao?"

Tối đưa đồ không ngờ lại là Nghiêm Lỗi, nhưng hôm nay hắn đóng vai "người giao đồ" nên nghe Phó Thành nói vậy, lắc lắc đầu: "Người đó chỉ đưa cho tôi cái túi này thôi."

"Không sao, chúng ta đem đồ vật đưa qua là được." Tàn Thất Bảo liếc mắt nhìn Nghiêm Lỗi một cái rồi nói.

Phó Thành thấy sắc mặt Tàn Thất Bảo trầm xuống liền hỏi cô sao vậy.

"Người kia cũng là đạo sĩ." Tàn Thất Bảo trả lời.

"Đạo sĩ? Anh ta nói mình là người của sân bay, không phải sao?" Nghe xong sắc mặt Phó Thành cũng không tốt lắm, nói như vậy, Chân Nguyên đạo trưởng thật sự lừa mình sao?

"Tuy rằng cấp bậc không cao, chỉ là một cư sĩ không có thuật pháp, nhưng khẳng định không phải người của sân bay." Tàn Thất Bảo nói.

"Vậy có đi giao đồ không?" Phó Thành lấy đi động ra muốn nhấn cho Chân Nguyên đạo trưởng, nếu đây là bẫy thì không cần thiết phải mạo hiểm, cùng lắm thì anh trả thù lao mở thiên nhãn cho ông ta, coi như không ai nợ ai.

"Đi chứ! Sao không đi, em muốn xem xem bọn họ có mục đích gì." Tàn Thất Bảo duỗi tay đè lại tay cầm điện thoại của Phó Thành ngăn anh gửi tin nhắn.

Có người đánh chủ ý lên bạn trai cô, cô muốn tự mình đi giải quyết, nếu là Tà Sư, một lần hãm hại không thành công ắt sẽ có lần sau, không bằng một lần giải quyết luôn.

"Nếu đối phương có nhiều người, chúng ta hai người có thể đối phó được không?" Phó Thành lo lắng nói, bản thân anh thật ra không sao, anh biết chút võ, nhưng nếu đông người hỗn loạn sẽ không bảo vệ được Thất Bảo.

"Em cảm thấy có lẽ không đông lắm đâu, chủ yếu là đạo sĩ... Em đoán Chân Nguyên đạo trưởng mà anh gặp, có khả năng là Tà Sư." Tàn Thất Bảo phân tích nói.

"Ông ấy giúp anh mở thiên nhãn, lại chỉ anh ngũ lôi phù chú, thế nhưng không lấy chút tiền nào mà chỉ cần anh đi Tây Giao giao đồ giúp, không chừng đã bỏ trí hết rồi, chỉ đợi anh dùng mạng để trả công thôi."

"Tàn nhẫn như vậy? Anh và ông ta không thù không oán, lại muốn mạng anh?" Phó Thành ngạc nhiên nói.

"Nếu là Tà Sư thì không hề kì lạ, dĩ nhiên cũng có thể do em suy nghĩ nhiều, người giao đồ kia chỉ trùng hợp là cư sĩ thôi, cảm thấy tu đạo không có tiền nên muốn đi làm thêm." Tàn Thất Bảo buông tay.

Phó Thành không nói gì, loại khả năng này không cao, không việc gì lại tự nhiên trùng hợp như vậy, có khi Chân Nguyên đạo trưởng thực sự có vấn đề.

"Thất Bảo, nếu đối phương cũng là đạo sĩ, em có nắm chắc sẽ đánh thắng không?" Lái xe rời khỏi sân bay ra đường lớn, Phó Thành bỗng nhiên dừng lại ven đường, lo lắng hỏi.

"Chắc chắn rồi, tu vi dưới thiên sư đều không phải đối thủ của em, cho dù đối phương là thiên sư, cũng khó lòng đánh thắng em."

Mặc dù lời nói của Tàn Thất Bảo rất thận trọng, nhưng giọng điệu tràn đầy thoải mái tự tin, căn bản là không đặt đối phương vào mắt, là thiếu chương môn Các Tạo sơn, mười sáu tuổi tấn chức thiên sư, một tiếng thiên tài tu đạo cũng không phải tùy tiện nói chơi.

"Bây giờ lái xe qua đó luôn sao?" Phó Thành hỏi.

"Đi thôi, còn chờ gì nữa, nếu ông ta muốn hại anh, em sẽ giúp anh tiêu diệt ông ta." Tàn Thất Bảo hỏi thúc anh lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Ác quỷ trong cửa tiệm quan tài

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại Gia

Vùng ngoại thành Yên Kinh là nơi khá "hoang vắng", nó gần như ở giáp ranh thành phố, nơi đó không có nhiều nhà cao tầng, chỉ có những ngôi nhà nhỏ, thấp bé.

Phó Thành và Tàn Thất Bảo lái xe vào một thị trấn, trong trấn rất náo nhiệt, nhưng khi họ tìm thấy cửa tiệm quan tài dựa theo địa chỉ trên tin nhắn, bốn phía lại không có người nào, giống như có người cố tình đuổi hết người xung quanh đi.

"Chính là chỗ này, chúng ta xuống xe thôi." Phó Thành dừng xe lại, sau đó xuống xe, đi vòng qua bên ghế phụ mở cửa.

"Tiệm quan tài này không đơn giản." Tàn Thất Bảo xuống xe, hít mắt nhìn căn nhà hai tầng đơn sơ, mở miệng nói.

"Có vấn đề gì không ổn à?" Phó Thành cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Trong tiệm này có ác quỷ." Tàn Thất Bảo nói.

Đối phương thực sự không có ý tốt, khí tức của ác quỷ trong căn phòng này quá mức mãnh liệt, không giống với Tiểu Vũ bên cạnh cô, con quỷ này đã không còn ý thức của chính nó, nó đã bị người điều khiển.

Mà cửa hàng này lại để một con quỷ nguy hiểm như vậy ở dưới lầu, ngoài việc hại người ra thì cô cũng chẳng nghĩ ra được lý do nào khác.

"Sao anh lại không thấy được nó?" Phó Thành nhớ anh có thể thấy được âm khí của rất nhiều quỷ trong bóng râm, nhưng cái cửa hàng quan tài này trông khá sạch sẽ, chẳng có cái gì cả.

"Âm khí có thể được loại trừ, không phải Chân Nguyên đạo trưởng đã mở âm dương nhãn cho anh rồi sao? Đương nhiên sẽ không để cho anh thấy." Tàn Thất Bảo giải thích.

Phó Thành nghe vậy giật mình gạt đầu, sau đó đóng cửa xe đi về phía trước gõ cửa.

Cánh cửa tiệm quan tài khép hờ, bên trong được khóa bằng xích sắt, người bên ngoài không thể đẩy ra, nhưng qua khe hở có thể nhìn thấy một ít bên trong.

"Cốc cốc."

Phó Thành gõ cửa, theo bản năng liếc nhìn vào trong khe cửa một cái, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy được gì, dường như ánh sáng bên ngoài không thể chiếu vào bên trong.

"Ai vậy?"

Đột một lúc, tiếng của một người đàn ông hơi khàn khàn phát ra từ bên trong, kèm theo vài tiếng bước chân, một bóng người xuất hiện phía sau cánh cửa.

"Tôi là Tàn Thành, đến đưa đồ giúp Chân Nguyên đạo trưởng." Phó Thành giơ lên chiếc túi trong tay, khách khí nói.

"Đưa cái gì?" Người nọ cảnh giác nói.

"Phượng vĩ, cụ thể nó là cái gì tôi cũng không rõ." Phó Thành thành thật nói.

"Vào vào đi, tôi đi rót trà cho cậu."

Người đàn ông nghe thấy hai từ "Phượng vĩ", lúc này mới cảm chìa khóa mở xích sắt, sau đó mở cửa cho bọn họ vào, ông ta lại đi tới bàn trà cảm chén rót trà.

"Bây giờ người chết đều mang đi hỏa táng, còn có người nào đến mua quan tài không?" Tàn Thất Bảo đi theo phía sau Phó Thành, giả bộ ngây thơ đi tới trước bàn trà ním cười hỏi, "Ông mở cửa hàng quan tài có phải kinh doanh không được thuận lợi?"

"Cô là ai?" Nghe thấy giọng nói của cô gái, ông lão đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mặt.

"Cô ấy là bạn gái của tôi, hôm nay tôi xin nghỉ một ngày, định giao đồ xong sẽ đưa cô ấy đi chơi, vì vậy tiện đường chở cô ấy qua đây luôn." Phó Thành giải thích.

"Chân Nguyên đạo trưởng không nói tôi phải đi một mình, lẽ nào tiệm này có điều gì đặc biệt cấm kỵ?"

"Không có, chỉ là đột nhiên cô ấy nói chuyện khiến tôi giật mình."

Người đàn ông rót trà, lúc đưa tới trước mặt bọn họ, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, có điều ông ta vừa mới nghĩ cô gái trước mặt này có phải là đạo sĩ hay không.

"Tôi là Luru Thành, cửa hàng quan tài này là từ thời ông nội của tôi truyền lại, hiện tại công việc kinh doanh không được tốt cho lắm, quan tài cũng không bán được mấy, nếu có người đặt làm thì sẽ làm mới, còn lại đều chọn cái có sẵn ở đây."

Luru Thành chỉ vào cái giá bên cạnh, bên trên trưng bày vòng hoa cùng các loại tiền vàng, nền đỏ nền trắng nói.

"Bán mấy thứ này kiếm tiền?" Kỳ thực Luru Thành đang nhìn Tần Thất Bảo, Tần Thất Bảo cũng nhìn ông ta, đồng thời liếc mắt một cái cũng nhìn ra ông ta là chân nhân.

Đạo sĩ cũng có cấp bậc riêng, chân nhân, lên cấp ba sẽ trở thành thiên sư, trong đó có rất nhiều người cả đời cũng chỉ dừng lại ở bậc cư sĩ, không đạt được cấp bậc chân nhân, càng chưa nói đến thiên sư, cho nên ở xã hội hiện tại ông ta có thể tu đạo đến cấp bậc chân nhân cũng coi như là rất khá rồi.

Luru Thành này là người có chút thiên phú, nhưng đến bây giờ nỗ lực hơn năm mươi năm kết quả vẫn chưa chạm tới cánh cửa thiên sư, ở tuổi này đạt đến cấp bậc chân nhân, ông ta đã thỏa mãn rồi, đâu có như sư huynh ông ta, vì muốn trở thành thiên sư, hiện tại còn muốn ông ta giúp đỡ hại người khác.

Thời điểm không phải làm phép, đạo sĩ đẳng cấp cao không nói, đạo sĩ đẳng cấp thấp căn bản không nhìn ra thực lực của đối phương, cho nên Luru Thành liếc nhìn Tần Thất Bảo một cái rồi thu hồi ánh mắt, ông ta không hề nghi ngờ, cô gái trẻ tuổi này có thể là thiên sư.

"Kiếm không được bao nhiêu, cho nên hai ngày nay ta đều khóa cửa, muốn dọn dẹp cửa tiệm." Luru Thành ha hả cười, sau đó để Phó Thành mở túi, lấy "Phượng vĩ" ra.

Phó Thành nghe vậy mở túi, lấy từng đồ vật bên trong ra, anh cũng không biết cái nào là phượng vĩ, tốt hơn hết là lấy toàn bộ đồ trong túi ra để Luru Thành

tự lấy, dù sao trong túi cũng chẳng phải là di vật gì.

Thời điểm lên xe Thất Bảo đã kiểm tra qua cái túi, không có vấn đề gì, nhưng từ lúc Phó Thành lôi ra một cái cục màu đen, ác quỷ trong phòng bắt đầu gào thét lên như tiếng dã thú, sau đó dường như chúng phá vỡ giam cầm, từ bên trong vọt ra.

"Cái gì vậy?"

Phó Thành không cảm nhận được khí tức, nhưng lại có thể nghe được âm thanh, khi nghe thấy bên trong vọng ra tiếng gào thét, anh ngừng động tác trên tay, quay đầu nhìn Luru Thành hỏi.

"Xin lỗi Tần tiên sinh."

"Luru Thành cười lạnh một tiếng, móc hai tấm bùa từ ống tay áo ra, nhanh chóng dán lên người bọn họ, "Tôi cũng là vì có người nhờ vả chứ không phải ý của tôi, ban đầu chỉ cần giết một mình cậu là đủ rồi, thế nhưng cậu lại dẫn theo bạn gái, vậy không thể trách tôi được."

"Đây là bùa gì thế?" Sau khi bị lá bùa này dán lên, Phó Thành cảm giác cả người mình không nhúc nhích được, nhưng vẫn có thể nói chuyện, lạnh giọng hỏi.

Quả nhiên Thất Bảo nói không sai, thế giới này làm gì có bữa trưa nào miễn phí, Chân Nguyên đạo trưởng giúp anh mở Thiên Nhãn, không phải không cần trả tiền, chẳng qua thù lao chính là mạng của anh, thật đúng là loại người độc ác!

Luru Thành không nói gì, cầm một tấm bùa rồi lùi lại sau chiếc bàn, ông ta cười rồi sai ác quỷ đánh về phía Phó Thành, sau đó đứng bên cạnh, bộ dáng như đang xem kịch.

"Đây là định thân chú."

Luru Thành không trả lời, Tần Thất Bảo cười khanh khách mở miệng nói, sau đó, trước ánh mắt sững sờ của người trước mặt, cô đưa tay kéo tấm bùa trên vai xuống, tay trái lật một cái đánh thẳng vào ác quỷ đang xông tới, ngay lập tức lòi quang lóe ra, cả căn phòng trở nên sáng sủa hơn.

"Thiên lôi quyết?"

Ngón tay tạo thành ấn kí kèm theo lôi quang đánh lên người ác quỷ, ác quỷ căn bản đã phát điên, sau khi bị đánh càng phát ra tiếng kêu thê lương hơn, bị đánh bay ra ngoài đập vào góc tường.

"Thiên lôi quyết, rõ ràng cô không phải..." Người đàn ông mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi, ngón tay chỉ vào Tần Thất Bảo mở miệng nói.

"Tôi là đạo sĩ, chỉ là đạo hạnh của ông không đủ, không nhìn ra thực lực của tôi mà thôi."

"Tần Thất Bảo đi đến trước mặt Phó Thành, xé tấm bùa trên người anh ra, "Định thân phù này vẽ quá cầu thả, với tôi nó căn bản chẳng có tác dụng

gi.""

""Không thể nào! Cô là thiên sư?! Hiện tại cô mới bao nhiêu tuổi, sao có thể là thiên sư?!" Luru Thành nghe vậy cả người sững sờ, lắc đầu phủ nhận nói.

""Không ngờ phải không? Thời điểm các người lên kế hoạch hại người cũng nên lường trước đến việc thất bại, hay là, các người nghĩ mình bất khả chiến bại?"

Tần Thất Bảo bức bối, trước đó cô còn đang suy nghĩ có phải mình quá đa nghi hay không, kết quả những người này thật sự muốn hại bác sĩ Phó của cô, vậy tuyệt đối không thể tha!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nhổ cỏ tận gốc

Edit: Méo Mèo Meo

Beta: Đại Gia

"Thiên sư tha mạng, tôi chỉ là nghe theo chỉ thị của sư huynh tôi thôi, sư huynh ép tôi phải làm như vậy."

Luru Thành thấy cô dễ dàng phá trận pháp trước mặt, lại tiến lên túm lấy ác quỷ trên mặt đất ném về phía ông ta, thì lập tức hoảng sợ vừa lùi lại vừa xin tha.

Ác quỷ này không phải là do ông ta nuôi, đây là do hôm nay bản thân đi mượn từ một Tà Sư khác, nếu đánh thì khẳng định là đánh không lại, nhưng có trận pháp bảo vệ, cộng thêm Phó Thành làm môi dụ khiến chính mình tự tin sẽ không chịu thương tổn gì.

Nhưng khiến Luru Thành không ngờ, hôm nay bên cạnh thẳng thóc này có thiên sư! Không nói về trận pháp, ngay cả ác quỷ cũng bị cô nhào nặn, còn hai lá bùa định thân do mình vẽ, với cô căn bản chỉ là trò trẻ con, hoàn toàn không có tác dụng!!

Lúc này trận pháp đã bị phá, ác quỷ cũng bị ném tới bên người, ngoài trừ cầu xin tha mạng Luru Thành cũng không nghĩ ra được biện pháp nào để chạy thoát nữa.

"Sư huynh ông là Chân Nguyên đạo trưởng à?" Phó Thành trầm giọng hỏi.

"Đúng, đúng, là hần. Hần tên thật là Vương Chấn Nguyên, Chân Nguyên đạo trưởng là do hần bịa ra dọa người, chủ ý này cũng là do hần nghĩ ra!" Bị dí sát vào ác quỷ, Luru Thành sợ hãi đến mức la lên.

"Tôi mặc kệ chủ ý này do ai nghĩ ra, chỉ cần biết người thả ác quỷ ra hại chúng tôi là ông."

Tần Thất Bảo cười lạnh một tiếng, kéo tay Phó Thành ra ngoài còn tiện tay khóa cửa khoá, để mặc Luru Thành tự sinh tự diệt bên trong.

Sư huynh muốn hại người, sư đệ liền giúp đỡ đóng cửa thả quỷ, hai người rõ ràng cùng một hội, đều không phải người tốt, thấy đánh không lại liền đổ mọi tội lỗi lên người khác, nếu hôm nay cô không tới thì bác sĩ Phó đã bị bọn họ hại chết rồi, thế nên với loại người này cô không thể mềm lòng.

"Bây giờ chúng ta trở về sao?" Phó Thành cũng không có ý kiến gì với quyết định của cô, vẻ mặt như thường mở cửa xe ra, sau đó hỏi.

"Không, không quay về, diệt cỏ phải diệt tận gốc, tà sư giống Chân Nguyên đạo trưởng luôn lấy việc hại người để tăng tu vi, lần này là anh may mắn trốn thoát, lần sau không biết sẽ phái ai tới hại anh."

Tần Thất Bảo lắc đầu, ý bảo Phó Thành gửi tin nhắn cho Chân Nguyên đạo trưởng hỏi địa chỉ gửi bưu kiện, chuẩn bị tự mình đi thành phố Lăng Vân, loại tà sư này không thể lưu lại được.

"Tà sư?" Phó Thành chưa từng nghe qua từ này, liền tò mò hỏi lại.

"Tà sư chính là những đạo sĩ dùng thuật pháp hại người, những người này ở trong giới đạo đều bị khinh thường, bình thường nếu đạo sĩ chính đạo gặp phải tà sư, nếu không xảy ra xung đột thì sẽ không thêm quân đối phương."

Tần Thất Bảo nói tới đây thì dừng, trong mắt loé lên tia lạnh lẽo, "Nhưng lần này hần chộc tới chúng ta, không thể tha cho hần được."

"Chúng ta lái xe qua đó, dù sao hôm nay anh cũng không đi làm, nếu giải quyết xong còn dư thời gian vậy sẽ dẫn em đi chơi ở thành phố Lăng Vân."

Phó Thành thắt dây an toàn xong, đạp chân ga hướng thẳng tới địa chỉ Chân Nguyên gửi, còn nhân lúc chờ đèn đỏ nhắn tin cho ba nhờ ông chiều đi nhà

trẻ đón Phó Hình, nói mình tối có việc bận không về.

....

"Thằng bé này có phải đang yêu hay không?"

Xa xa trong một căn biệt thự xa hoa, Phó Dụ ngắt điện thoại, quay đầu hỏi bạn già Vương Cần.

Phó Thành là con út của Phó Dụ, trên còn có một anh trai và một chị gái nên thời điểm Phó Thành sinh ra, Phó Dụ và Vương Cần cũng đã bốn mươi tuổi, hiện tại đều sáu mấy, là người lớn tuổi nên rất quan tâm đại sự cả đời con trai.

"Yêu đương? A Thành yêu đương?" Vương Cần đang xem TV, nghe Phó Dụ nói liền quay lại hỏi.

"Tôi không biết, tôi đoán. Không phải thời gian này nó đều nhờ tôi trông Hình Hình sao. Nếu như đang yêu đương mà có đứa nhỏ ở cạnh thì không tiện lắm." Phó Dụ nghĩ, cười đến xuất hiện hết nếp nhăn.

"Vậy sao vừa nãy ông không hỏi con trai?" Vương Cần oán hận nói, cầm điện thoại định gọi điện tự mình hỏi.

"Áy, đừng gọi, có khả năng giờ nó đang ở cùng bạn gái đó." Phó Dụ lập tức ngăn cản bà.

"Ông nghe thấy?" Vương Cần hưng phấn nói.

"Tôi đoán. Giọng nói của nó không giống bình thường lắm." Phó Dụ nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói.

"Ngồi đoán còn không bằng hỏi trực tiếp, con trai lớn như vậy cũng tới lúc nên tìm bạn gái..."

Wương Cần làm bầm, cầm điện thoại do dự nửa ngày, cuối cùng cũng không dám hỏi, sợ giống như bạn già đoán, nó đang đi cùng bạn gái, nếu quấy rầy thì không tốt lắm.

....

Bên này Phó Thành đã hướng thẳng tới thành phố Lăng Vân, mặc dù không xa nhưng cũng tốn nửa giờ.

Trong lúc đó, Tần Thất Bảo cũng không quấy tây anh, ngồi yên ở một bên vẽ bùa.

Vừa nãy bên Lưu Thành thả ra ác quỷ, đoán rằng bên Chân Nguyên đạo trưởng cũng có, vì để phòng ngừa rơi vào bẫy của người khác, Tần Thất Bảo vẫn chuẩn bị không ít lá bùa, dù sao hiện tại cũng rảnh rỗi, nếu không dùng đến có thể cất vào balo sau này dùng hoặc đưa cho bác sĩ Phó phòng thân a.

Vì thế thời điểm tới thành phố Lăng Vân, cô đã vẽ được mấy chục lá bùa, trong đó mười chiếc là bùa hộ mệnh, còn lại là bùa công kích các loại, cô tính toán đưa cho Phó Thành một cái bùa hộ mệnh, còn lại đưa cho các y tá hay chăm sóc cô.

"Thất Bảo, dọc đường đi em cũng chưa nghỉ ngơi, có muốn tìm chỗ nào đó ăn cơm trước không?"

Phó Thành nhìn một đồng bùa lo lắng hỏi, vẽ bùa chắc cũng tốn rất nhiều sức lực nhỉ?

"Không sao, chẳng phải trên xe anh có bánh mì sao? Chúng ta ăn trước một ít, đợi giải quyết xong Chân Nguyên đạo trưởng rồi đi ăn một bữa sau." Tần Thất Bảo nói.

Chuyện này vẫn nên giải quyết tốt đã, phía bên kia không biết còn người khác không, nếu có chỉ sợ đã báo tin cho Chân Nguyên đạo trưởng rồi, chậm một chút nói không chừng người đã chạy mất.

Phó Thành nghe vậy tuy rằng lo lắng nhưng cũng không còn cách nào, cầm bánh mì đưa cho cô, nhưng vẫn không yên tâm dừng xe vào siêu thị mua nước, đợi cô ăn xong mới tiếp tục đi đến địa chỉ của Chân Nguyên đạo trưởng.

....

"Bên Lưu Thành sao lâu như vậy còn chưa báo tin tức gì?"

Ở tầng dưới biệt thự, Vương Chấn Nguyên cầm điện thoại đi qua đi lại, bộ dạng vừa nôn nóng vừa bất an.

Buổi sáng Nghiêm Lỗi vừa đi nhờ xe đi Yên Kinh, vì Vương Chấn Nguyên không yên tâm để người khác chuyển đồ giúp, liền cử đồ đệ đi nhân tiện xem Phó Thành có dẫn ai đi cùng không.

Buổi sáng chính mình cũng thu được tin tức nói Phó Thành chỉ dẫn theo bạn gái, là một cô bé còn chưa thành niên nên cũng không để ý, cho đến hiện tại trời đã tối, Lưu Thành bên kia còn chưa có tin tức gì, điện thoại cũng không gọi được, ngược lại giữa trưa Phó Thành lại nhắn tin hỏi địa chỉ.

Wương Chấn Nguyên không có tâm tư nấu cơm, liền tùy ý đặt cơm hộp, lúc tiếng đập cửa vang lên, vừa đi ra mở cửa vừa gọi điện thoại cho Lưu Thành.

"Chân Nguyên đạo trưởng, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Cửa mở ra, Vương Chấn Nguyên đang muốn lấy com hộp lại nhận ra ngoài cửa không phải nhân viên giao com mà là người vừa gặp hôm qua, Phó Thành.

"Cậu, sao cậu lại đến đây?"

Lão nhân ban đầu còn hoảng sợ sau đó sắc mặt liền âm trầm, người còn có thể đến đây chứng tỏ Lưu Thành bên kia đã xảy ra chuyện.

"Có phải đạo trưởng cho rằng tôi đã chết ở tiệm quan tài rồi không?" Phó Thành cười hỏi.

"Lưu Thành đâu?" Vương Chấn Nguyên tức giận nói, vẻ mặt không thể tin được.

"Ông đang nói đến sư đệ của ông sao? Hắn thả ác quỷ ra, lại bị tôi phá trận, đoán chừng bây giờ cũng trở thành quỷ rồi." Tần Thất Bảo từ phía sau đi tới, nhìn ông ta cười hi hi nói.

"Cô là ai? Cũng là đạo sĩ?" Ông trừng mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, đồng thời rút ra một đạo phù ném về phía cô.

Cô gái này thoát nhìn trẻ tuổi nhưng có thể làm cho sư đệ ông trúng chiêu, đoán chừng cũng có chút bản lĩnh, có khả năng là một chân nhân, một khi đã như vậy thì phải đánh đòn phủ đầu, không thể khinh thường.

Vương Chấn Nguyên chỉ đoán Tần Thất Bảo là đạo sĩ, cũng không nghĩ cô lợi hại thế nào, có lẽ là tấn công lúc Lưu Thành chưa kịp chuẩn bị, cho nên lúc này cũng không quan sát tu vi của cô một cách cẩn thận, chỉ tính toán đánh một trận trực tiếp với cô.

"Định thân phù? Lại là loại không có tác dụng này?" Tần Thất Bảo duỗi tay đồng thời bắt được đạo hoàng phù đang bay về phía mình, nhìn lướt qua, liền lập tức bóp nát.

Sư huynh sư đệ này không ngờ cũng rất ăn ý, vừa ra tay đều là định thân phù.

"Sao có thể?"

Đồng tử Vương Chấn Nguyên chợt co lại, định thân phù vừa có thể định quỷ vừa có thể định người, dù là đạo sĩ cấp bậc cao, bị định thân phù đụng phải cũng ít nhiều ảnh hưởng đến hành động, tại sao cô ta một chút ảnh hưởng cũng không có, ngược lại còn dùng một tay bóp nát đạo phù.

"Có gì là không thể, ông vẽ định thân phù so với Lưu Thành mặc dù tốt hơn nhưng cũng chỉ có như vậy, ông có muốn xem phù của tôi không?"

Tần Thất Bảo cười khê một tiếng, từ trong túi lấy ra một lá bùa đã chuẩn bị trước, thừa dịp người còn đang ngơ ngác, liền nhanh chóng dán trên người ông, ngay lập tức ông ta liền không thể động đậy được.

"Cô... cô là thiên sư!!!"

Ngay tại lúc thiếu nữ ra tay, Vương Chấn Nguyên đã cảm nhận được trên người cô có đạo lực dao động, nguồn đạo lực hùng hậu như thế chỉ có thiên sư mới có, hơn nữa theo hiểu biết của hắn, người vừa mới tấn chức thiên sư sẽ không có nguồn đạo lực hùng hậu như vậy, cô ta nhìn thế nào cũng chỉ có mười bảy, mười tám tuổi, như vậy tính ra, chẳng lẽ ả tấn chức thiên sư lúc mười sáu tuổi?!

Lão nhân vừa kinh vừa sợ, nhìn Tần Thất Bảo bằng ánh mắt kinh hãi, muốn động cũng không thể động, biết rõ lúc này chính mình chọc phải phiền toái rồi!

"Tôi là thiên sư thì sao, rất kì lạ ư?" Thiếu nữ định thân lão nhân xong, đi vòng quanh ông ta một vòng, cười nói.

"Cô là người của môn phái nào? Là cố ý lấy việc mở Âm Dương Nhãn để lừa gạt đối phó ta sao?!" Vương Chấn Nguyên cảm thấy lúc trước mình do dự quả thực không sai, có một cái thiên sư lợi hại như vậy bên người còn tìm hắn mở thiên nhãn, nhất định là âm mưu!

"A, ai lại rảnh rỗi cố tình tới đối phó ông chứ?" Tần Thất Bảo nhin không được trọn mắt, nếu không phải đối phương chọc tới mình, ai lại rảnh rỗi như vậy! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đạo hữu kinh sợ

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại Gia

"Nếu không, sao hán phải đến tìm ta để mở thiên nhãn?!"

Về mặt Vương Chấn Nguyên khiếp sợ, hiển nhiên ông ta không tin lời của Tần Thất Bảo.

Bên người hán có một vị thiên sư, còn cố ý lên mạng tìm ông ta để mở âm dương nhãn, nếu nói đây không phải âm mưu, đánh chết ông ta cũng không tin!

"Bởi vì trước đây tôi mất trí nhớ, bác sĩ Phó vì muốn bảo vệ tôi không bị đám quỷ hù sợ, chỉ còn cách tìm người giúp đỡ mở ra thiên nhãn, lúc đó, mới tìm đến ông."

Tần Thất Bảo nghĩ, nếu như cô không khôi phục kí ức kịp thời, Phó Thành có khả năng bị lão già này và sư đệ hán liên thủ hại chết, nhất thời sắc mặt cô trầm xuống.

"Mất trí nhớ? Sợ quỷ?" Vương Chấn Nguyên nghe đến choáng váng, nhất thời đầu óc hỗn loạn theo.

"Không sai, cái này còn phải cảm ơn ông đã nói cho chúng tôi biết chú ngữ của ngũ lôi phù, nếu không... Thất Bảo đã không khôi phục trí nhớ nhanh đến vậy."

Phó Thành đứng một bên mở miệng cười nói, nhưng nụ cười này cũng không giống như những ngày trước, âm trầm hơn, quả nhiên lão già này không phải người tốt đẹp gì, vừa mới tới, ông ta đã bắt đầu động thủ với Thất Bảo của anh, hóa ra là tà sư.

"..."" Vương Chấn Nguyên nghe vậy nhất thời không nói ra lời, cắn chặt răng, nói như vậy, hiện tại tất cả những điều này đều do ông thúc đẩy?

Tuy nhiên, mặc kệ đối phương nói thật hay giả, bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa, hiện tại cả người Vương Chấn Nguyên không thể nhúc nhích được, ông bị hạ định thân phù, chỉ có thể mặc người tùy ý chém giết.

"Chúng ta đi vào trước."

Tần Thất Bảo không trực tiếp giết Vương Chấn Nguyên, đầu tiên là đưa mọi người vào phòng, sau khi khóa cửa, bọn họ đi vòng quanh biệt thự, không tìm được cái gì quý quái, nhưng lại tìm được một ít chứng cứ hại người của ông ta.

"Ông ta đã hại rất nhiều người?"

Phó Thành đi tới bên cạnh Tần Thất Bảo, thấy cô lấy ra một bức ảnh đã cắt làm đôi từ một phong thư, người trên ảnh được khoanh lại bằng bút đỏ, đồng thời mặt sau bức ảnh có vài cái kí hiệu đơn giản, từ đó có thể nhận ra người này có thể chưa chết nhưng cuộc sống ít nhiều cũng bị ảnh hưởng không tốt.

"Uhm, nhưng đây chỉ là một phần trong đó." Tần Thất Bảo nói.

"Chúng ta có nên cầm những chứng cứ này đến đồn cảnh sát báo án?" Phó Thành do dự hỏi, anh không biết cảnh sát có tìm ra bằng chứng phạm tội của Vương Chấn Nguyên thông qua những chứng cứ mà họ đã tìm ra được hay không, dù sao chứng cứ trong biệt thự này quá ít.

"Không thể báo án, ông ta không dùng thủ đoạn bình thường, cảnh sát sẽ không tra ra được điều gì." Cô gái lắc đầu, "Nhưng em có thể mang những chứng cứ này giao thẳng cho hiệp hội đạo môn của thành phố Lăng Vân, để bọn họ tới xử lý Vương Chấn Nguyên."

"Bọn em còn có cả hiệp hội? Ở Yên Kinh có không?"

Phó Thành cảm thấy, nếu như có hiệp hội, ngược lại anh có thể đi hỏi một chút về kim quang trên người mình, chuyện trên người hán có kim quang đến bây giờ vẫn không lý giải được, ngoài ra ngoại trừ những thứ ma quái kia, cũng chỉ một mình Thất Bảo nhìn ra được, thật sự có chút kì quái.

"Yên Kinh cũng có, nhưng bên đó hiệp hội mới thành lập, còn chưa hoàn thiện." Tần Thất Bảo nói.

...

Thời điểm hai người xuống lầu, đã quyết định xong, muốn đưa Vương Chấn Nguyên giao cho hiệp hội đạo môn thành phố Lăng Vân để xử lý.

Nhưng trước đó chính ông ta là người muốn làm hại Phó Thành, Tần Thất Bảo không cam chịu cứ để yên như vậy mà giao cho hiệp hội. Vì vậy, trước khi rời đi, cô điểm trên người hán một ít "Thủ đoạn" sau đó mới thoải mái rời đi.

"Nếu như ông ta làm tổn thương anh, mặc kệ hậu quả như thế nào em cũng sẽ giải quyết ông ta."

Lúc hai người lên xe rời khỏi biệt thự, Tần Thất Bảo có chút tức giận, giờ nắm tay nói.

"Giải quyết ông ta không phải sẽ làm bẩn tay em sao? Không đáng." Phó Thành nghe vậy có chút cảm động, nhưng vẫn mở miệng phản bác.

"Ban đầu em đã nghĩ đến việc lợi dụng chính đám quỷ hán nuôi để giết hán, nhưng không ngờ trong biệt thự này đến một con cũng chẳng có." Tần Thất

Bảo buồn bực nói, trước đây chính cô là người bị tà sư hãm hại mất trí nhớ, cho nên đối với loại người này cô cực kì căm hận, nếu không phải Phó Thành ngăn cản, cô đã tự mình động thủ.

""Không sao, giao cho hiệp hội xử lý cũng như nhau, đừng buồn, anh dẫn em đi ăn."" Phó Thành an ủi nói.

...

Vì vậy hai người cũng không vội vàng trở về Yến Kinh, ở lại trong thành phố tìm kiếm nhà hàng, đi vào vừa ăn vừa nói chuyện.

""Nào, ăn nhiều một chút, nếu không đủ anh sẽ gọi thêm.""

Sau lần ở trung tâm thương mại, Phó Thành cũng biết sức ăn của Tần Thất Bảo đặc biệt lớn, vì vậy vừa vào nhà hàng lẩu, anh đã gọi rất nhiều món, dự định khiến cô vui vẻ, trước đó, ở trên xe cô chỉ gặm bánh mì và uống nước, khiến anh đau lòng, chỉ lo cô đói bụng.

""Bác sĩ Phó anh cũng ăn đi, trong nồi còn rất nhiều, không cần gấp cho em nữa."" Tần Thất Bảo thấy Phó Thành chỉ nhúng thịt rồi gấp bỏ vào bát cô, chính anh lại không ăn gì, trong lòng có chút lo lắng.

""Anh không đói, trước tiên cho em ăn no rồi nói tiếp."" Phó Thành thấy cô gái vừa ăn vừa nói, nhin không được cười cười, đưa tay chọc cô.

Bất kể là trước đây hay hiện tại, Tần Thất Bảo ăn giống như một chú chuột đồng. Rõ ràng là ăn không nhanh, nhưng đồ ăn trong bát nhanh chóng đã bị cô quét sạch, khiến người ta buồn cười.

Khuôn mặt cô gái bị chọc, cô tức giận trừng anh một cái, sau đó cầm muối mò mấy viên thịt, bỏ vào trong bát anh.

Phó Thành cũng không từ chối, gấp một viên thả vào trong miệng cắn, viên thịt bò này khiến anh có cảm giác ngọt ngào.

*

Ăn cơm xong, Tần Thất Bảo dẫn đường, hai người đi đến hiệp hội đạo môn thành phố Lăng Vân.

""Tần thiên sư? Đã lâu không gặp a, nửa năm nay cô đi đâu vậy, mãi không liên lạc được với cô!""

Thành viên trong hiệp hội có người quen của Tần Thất Bảo, trước đây cô làm nhiệm vụ ở Lăng Vân cũng có quen biết với vài người nơi đây, coi như là bạn bè cô, trong đại sảnh, vài người nhận ra cô đều tiến tới thăm hỏi.

""Xảy ra chút chuyện, nửa năm trước tôi bị hai tà sư ám toán, mất trí nhớ, bây giờ mới khôi phục lại được."" Tần Thất Bảo cùng mấy người chào hỏi, sau đó mở miệng giải thích.

""Là ai to gan dám ám toán Tần thiên sư?!"" Người xung quanh nghe vậy đều kinh ngạc, không thể tin nói.

""Là sự tình hồ yêu náo loạn ở Yến Kinh hồi tháng ba tháng tư năm nay, tiền thù lao rất cao mà không ai nhận nên tôi nhận, lúc bắt được con yêu hồ hại người, khi xuống núi bị người ta đánh lén, một người trong số đó hình như cũng là thiên sư.""

Tần Thất Bảo nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vào phút cuối, cô có thể cảm nhận được thực lực của đối phương, hẳn là một thiên sư, nếu chỉ chiến đấu với một mình hẳn, khẳng định hẳn không phải không thù của cô, chỉ tiếc lúc đó sự chú ý của cô đều dồn vào con hồ yêu kia, sau đó... không... lại bị hắn đánh lén.

""Tần thiên sư, nửa năm nay cô ở đâu? Ở bệnh viện sao?""

Mấy đạo sĩ nghe vậy, đều hoảng hốt, tạm thời không đoán ra hai tà sư đó là ai, chỉ hỏi thời gian qua Thất Bảo đi nơi nào.

""Tôi ở bệnh viện, bệnh viện số ba ở Yến Kinh, vì tôi có thể nhìn thấy quỷ, khiến người ta tưởng tôi bị tâm thần phân liệt nên đưa vào đó, còn có người giả vờ là người nhà tôi, thanh toán luôn tiền viện phí hơn một năm cho tôi.""

Về mặt cô gái thân nhiên khi kể lại, giống như chuyện cô đang kể không phải của chính mình, mà là đang kể lại câu chuyện của người khác, nhưng những người xung quanh nghe xong cũng không thể nào bình tĩnh được, tên tà sư này đúng là to gan, không trực tiếp giết luôn Tần thiên sư, còn dám đưa cô ấy vào bệnh viện tâm thần, chắc hẳn phải căm hận rất sâu, muốn hành hạ cô đến chết!

""Mọi người đừng kích động, thật ra lúc tôi trong bệnh viện, các bác sĩ và y tá ở đó đều đối xử với tôi rất tốt, lúc ở trong bệnh viện, gặp được bác sĩ Phó, hiện tại chúng tôi đang hẹn hò."" Tần Thất Bảo kéo tay Phó Thành, cười nói.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, Tần thiên sư quả nhiên lợi hại a, dưới tình huống như vậy mà vẫn còn có thể yêu đương, không hổ là thiếu trường môn của Các Tạo sơn, người này thật không thể so sánh với người bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ngủ chung

Edit: hoa hồng tím

Beta: Đại Gia

"Chỉ có điều Thất Bảo à, cậu thật sự quyết định quen với bác sĩ này sao?"

Khi mọi người còn đang than thở thì một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi đi đến chỗ Tàn Thất Bảo kéo cô sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi đang quen nhau." Tàn Thất Bảo gật đầu.

"Nhưng mà anh ta không phải đạo sĩ, sau này cậu phải tiếp nhận chức vụ ở Các Tào Sơn, hai người quen nhau thì sẽ rất phiền phức." Cô gái nói.

"Lúc trước trong hiệp hội không phải có người luôn theo đuổi cậu sao? Chính là tên họ Tề gì đó, tôi cảm thấy anh ta cũng không tồi."

Cô gái này tên là Hà Mai năm nay hai mươi hai tuổi, trong hiệp hội đạo môn cũng được tính là trẻ tuổi, ngày trước chơi thân với Tàn Thất Bảo, hai người cũng xem như là bạn tốt nên đều gọi thẳng tên của nhau.

"Nhưng tôi chỉ thích bác sĩ Phó, hơn nữa bác sĩ Phó cũng rất lợi hại, trên người anh ấy có kim quang, quý đều phải sợ, lần trước khi tôi ở bệnh viện anh ấy còn giúp tôi đối phó và làm bị thương một con lệ quỷ."

Tàn Thất Bảo biết Hà Mai lo lắng cho cô nên cô cũng không tức giận với cô ấy ngược lại còn kiên nhẫn giải thích với cô ấy. Chẳng qua tuy cô nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ cho dù bác sĩ Phó không lợi hại như vậy thì cô cũng không vứt bỏ anh.

"Có thật không?!" Hà Mai thật sự không nghĩ tới trường hợp này nên khi cô nghe Tàn Thất Bảo nói bác sĩ này có thể làm tổn thương lệ quỷ cô liền kích động.

"Làm sao anh ấy có thể làm được? Kim quang là cái gì? Kim quang từ đâu mà có? Tại sao tôi lại không biết?"

Hà Mai một khi kích động thì âm thanh liền lớn hơn làm cho mọi người xung quanh đều quay lại khó hiểu nhìn hai người.

"Trên người tôi thật sự có kim quang, tôi cũng không biết từ đâu mà có cho nên lần này tôi cùng với Thất Bảo tới hiệp hội là muốn hỏi xem có người nào biết không." Phó Thành nghe thấy những gì Hà Mai nói, vì thế anh cũng không e dè mà nói về chuyện này.

"Cụ thể là như thế nào, anh có thể nói rõ hơn một chút được không?" Lúc này có một người đàn ông trung niên nghe được, từ trong một căn phòng đi ra hỏi.

"Phó hội trưởng." Nhìn thấy người đàn ông trung niên mọi người đều sôi nổi chào hỏi, Tàn Thất Bảo cũng theo đó mà gọi một tiếng.

Phó hội trưởng của hiệp hội đạo môn là dựa vào số phiếu mà mọi người bầu ra không phải chỉ quyết định bằng sức mạnh, bao gồm cả sức mạnh và năng lực quản lý đều giỏi, nếu không chỉ nói về sức mạnh cùng với khả năng tìm ẩn thì Tàn Thất Bảo là người thích hợp nhất, nhưng tuổi của cô còn quá trẻ lại không có quá nhiều kinh nghiệm quản lý, chức hội trưởng hiệp hội đạo môn với thiếu chương môn Các Tào Sơn mà cô tiếp nhận căn bản không giống nhau, vị trí này không được tự do nhiều như vậy.

Phó hội trưởng cùng mọi người chào hỏi xong, sau đó mời Phó Thành cùng Tàn Thất Bảo ngồi để nói kỹ hơn về việc này, những người còn lại thấy như vậy liền tự động rời đi, ở hiệp hội mọi người đều có vị trí công việc cần làm, phó hội trưởng muốn thương lượng sự việc, bọn họ tốt nhất không nên ở lại, chỉ cần sau này biết kết quả là được rồi.

*

"Kim quang này lại lợi hại như vậy sao..... Thật ra tôi cũng chưa từng nghe qua những chuyện như vậy." Sau khi nghe được câu chuyện hai người kể lại, Phó hội trưởng Triệu Vinh Khôn nhíu mày, "Một tháng gần đây mới xuất hiện sao?"

"Tôi cũng không biết nó xuất hiện từ khi nào, có khả năng vừa mới xuất hiện cũng có thể đã có từ lâu chỉ là do trước khi gặp Thất Bảo tôi chưa từng gặp quỷ cho nên tôi không biết nó tồn tại, việc này tôi cũng không rõ lắm." Phó Thành nói.

"Vậy thì khó rồi." Triệu Vinh Khôn nghiêm túc hỏi Phó Thành mấy vấn đề, sau khi biết được trước đây anh cũng không gặp người hay việc gì kỳ quái thì bắt đầu im lặng suy nghĩ.

"Thật ra cũng không có gì quan trọng, dù sao đây cũng là chuyện tốt." Tàn Thất Bảo thấy phó hội trưởng có vẻ khó xử, nên cô mở miệng nói.

Kim quang này thật ra cũng tốt có thể phòng thân còn có thể tổn thương quỷ, cho tới bây giờ chưa xảy ra chuyện gì xấu, nên trong một khoảng thời gian ngắn không tìm ra được vấn đề cũng không sao.

"Hai người chờ tôi một chút, tôi về phòng sách tìm xem sao."

Triệu Vĩnh Khôn không vì lời nói của Tần Thất Bảo mà từ bỏ, ngược lại ông càng thêm tích cực, chạy về phòng tìm sách.

"Phó hội trưởng Triệu là vậy đấy, đối với vấn đề nghiên cứu cái gì cũng rất nhiệt tình." Tần Thất Bảo nhìn người chạy vào phòng, rất bất đắc dĩ quay đầu giải thích với Phó Thành.

.....

Triệu Vĩnh Khôn đi vào phòng sách nhìn một vòng, sau đó đi đến giá sách cuối cùng lấy hai quyển sách cổ. Thật ra ngày thường không có công việc cần làm thì ông thường đến phòng sách này, rất nhiều sách ông đã đọc qua, trong đó có vài quyển sách cổ nói về câu chuyện sự việc kỳ lạ, không chừng có thể tìm được gì đó từ chúng.

Tần Thất Bảo và Phó Thành vẫn ngồi chờ Triệu Vĩnh Khôn ở bên ngoài, không có rời đi, nhưng chờ quá lâu hai người liền ra cửa trò chuyện với người khác. Khoảng nửa tiếng sau, rốt cuộc Triệu Vĩnh Khôn cũng từ phòng sách đi ra, trên tay ông ta còn cầm một quyển sách đi đến trước mặt Phó Thành và Tần Thất Bảo: "Tôi vừa tìm được một tình huống gần giống như anh."

"Phó hội trưởng Triệu, đây là bản sao chép sách cổ của ông phải không?" Tần Thất Bảo nhìn phía trên quyển sách cổ hỏi.

"Đúng vậy, sách cổ này là bản sao chép, hiệp hội của chúng ta có bốn bản, tất cả đều là bản chép, về phần sách gốc đã được khóa lại xem như vật quý báu."

Triệu Vĩnh Khôn lật đầu, sau đó mở sách ra tới một trang thì dừng lại, ông ta chỉ vào một hàng chữ nói: "Bác sĩ Phó anh nhìn đây, trong này có viết, vào thời Thanh có một vị đạo sĩ gặp được một người thợ mộc, ông ta phát hiện trên người người thợ mộc có một loại hơi thở không giống với người bình thường, yêu quái ma quỷ cũng không dám tới gần."

"Có ghi nguyên nhân hay không?" Phó Thành hỏi.

"Có viết nhưng đây chỉ là lời suy đoán của vị đạo sĩ đó mà thôi, ông ta suy đoán người thợ mộc có thể là thần tiên từ địa phủ hay thiên đình chuyển thế." Triệu Vĩnh Khôn chỉ vào một đoạn trong sách nói.

"Không có giải thích rõ ràng tất cả chỉ là suy đoán của ông ta có phải không?" Tần Thất Bảo nghe vậy quay đầu nhìn Phó Thành, chẳng lẽ bác sĩ Phó cũng là thần tiên chuyển thế?!

"Đúng vậy, tất cả chỉ là suy đoán." Triệu Vĩnh Khôn gật đầu.

"Trong sách cũng có nói bởi vì cảm thấy kỳ quái, lại ở cùng một trấn nên vị đạo sĩ đó đã quan sát đối phương mấy năm nhưng không phát hiện ra vấn đề gì."

"Bác sĩ Phó chắc cũng không có vấn đề gì đâu." Tần Thất Bảo nói.

Kim quang trên người của Phó Thành rất sáng, âm khí gặp đều tự động tiêu tán, làm cho người khác cảm giác rất thoải mái, khi ở bên cạnh anh cảm thấy rất an toàn.

"Mấy ngày này tôi sẽ nghiên cứu kỹ hơn, lúc này quá ít thời gian cho nên tìm không kỹ, không chừng trong sách còn ghi lại những tình huống tương tự hay những lý giải khác mà chúng ta chưa tìm ra." Bây giờ Triệu Vĩnh Khôn đối với vấn đề này cảm thấy rất hứng thú.

"Hội trưởng Triệu, việc này trước hết chúng ta không đề cập tới nữa, lần này tôi tới đây còn có một việc nữa muốn nhờ hiệp hội hỗ trợ."

Sau khi hỏi xong chuyện kim quang của Phó Thành, Tần Thất Bảo mới nhớ tới chuyện Vương Chấn Nguyên cần giải quyết, vì thế nói đơn giản nguyên nhân hai người lần này tới thành phố Lăng Vân cho Triệu Vĩnh Khôn nghe, cô còn đem địa chỉ biệt thự của Vương Chấn Nguyên cho ông ta và hỏi xem có thể mau chóng giải quyết chuyện này không.

"Gần đây có một vài tà sư càng lúc càng to gan, bọn họ lấy việc hại người để tăng sức mạnh!" Sau khi nghe Tần Thất Bảo nói xong, Triệu Vĩnh Khôn thật sự rất tức giận, ông ta không nói hai lời lập tức phái người đến biệt thự để xử lý chuyện này.

*

Lúc từ hiệp hội đi ra trời đã rất khuya rồi, nên hai người cũng không muốn chạy suốt đêm về Yến Kinh, mà tới khách sạn thuê phòng.

"Xin hỏi hai vị muốn thuê phòng hai giường hay là một giường lớn?"

Ở quầy tiếp tân khách sạn, lúc Phó Thành cầm chứng minh thư để thuê phòng, nhân viên lễ tân cầm chứng minh lễ phép hỏi.

"....." Phó Thành nghe xong thì sửng sốt, sau đó anh quay lại nhìn Tần Thất Bảo, thấy cô đang nhìn bên ngoài, hình như cô không nghe câu hỏi, lúc này anh cảm thấy hơi khó xử.

Thật ra trong lòng anh rất muốn thuê một cái giường lớn, từ lâu anh đã muốn ôm cô ngủ chung, bình thường khi nắm tay thôi anh cảm thấy rất mềm mại, nếu như được ôm cả người cô thì nhất định rất thoải mái.

Nhưng mà nếu hẳn tự ý quyết định, Thất Bảo biết được có thể sẽ nổi giận với hắn, có khi còn không để ý tới hắn thì hắn phải làm sao bây giờ? Dù sao bây giờ cô cũng đã khôi phục lại trí nhớ rồi, không giống như trước đây luôn phụ thuộc vào hắn.

"Bác sĩ Phó? Người ta đang hỏi anh, tại sao anh không trả lời? Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

Lúc này Tần Thất Bảo thật sự không nghe lễ tân hỏi, bây giờ cô nghe lễ tân hỏi lại lần nữa mới quay đầu lại nhìn, kết quả nhìn thấy Phó Thành đang rối rắm đứng tại chỗ suy nghĩ chuyện gì đến mất hồn.

"Vây, cho tôi thuê phòng có một giường lớn đi."

Phó Thành lấy lại tinh thần nhìn người lễ tân lịch sự hỏi lại lần nữa, anh cắn răng quyết định thuê một giường lớn.

Giấy tờ thông tin đầy đủ, phòng được thuê rất nhanh, Phó Thành lấy chứng minh thư cùng với thẻ phòng, dựa theo chỉ dẫn đi thang máy lên lầu tám.

"Căn phòng này thật lớn, bác sĩ Phó có phải anh tốn rất nhiều tiền để thuê đúng không?"

Khi lên lầu nhận phòng Phó Thành luôn cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tần Thất Bảo, nhưng dọc đường đi cô cũng không có biểu hiện gì kì lạ, cho đến khi vào phòng, nhìn thấy cô cười anh mới nhẹ nhàng thở ra.

"Em có thích phòng này không?" Phó Thành bước lên ôm lấy vai của cô hỏi,

"Anh cảm thấy cả ngày hôm nay em cũng mệt mỏi rồi nên anh thuê phòng có giường lớn hơn một chút để em có thể thoải mái nghỉ ngơi."

"Em rất thích." Tần Thất Bảo gật đầu, vẻ mặt mang theo ý cười.

Từ trước cho tới nay cô chưa bao giờ để cho bản thân phải chịu khổ, khi đi ra ngoài làm việc hay đi chơi cô đều ở phòng tốt nhất trong khách sạn tốt nhất nhưng từ khi vào bệnh viện cô đã phải ngủ giường bệnh hơn nửa năm rồi. Cũng không phải là giường bệnh không tốt, nhưng so với điều kiện khi cô còn ở Các Tạo Sơn hay là những khách sạn mà cô ở khi đi công tác thì vẫn còn kém hơn nhiều, đặc biệt là giường rất cứng, cô ngủ không được thoải mái cho nên bây giờ nhìn thấy một chiếc giường rất mềm mại ngay trước mặt, Tần Thất Bảo liền nhảy nhào lên.

"Oa..... giường này thật thoải mái." Cô lăn hai vòng trên giường, sau đó dạng chân thành hình chữ đại mà nằm rồi cảm thán.

"Phòng ngủ nhà anh còn lớn hơn ở đây, giường ngủ cũng rất thoải mái, tất cả đều vì em mà chuẩn bị." Phó Thành bước đến giường, chọc chọc lên mặt của cô.

Trong nhà anh có mấy căn phòng, căn phòng nào diện tích cũng lớn, vì muốn cô có thể vào ở thoải mái nên anh tự mình đi chọn chiếc giường mềm nhất còn chuẩn bị gối chăn mới, giường đệm đều chuẩn bị thật ấm áp, so với khách sạn này thoải mái hơn nhiều.

"Có thật không?" Tần Thất Bảo nghe Phó Thành nói như vậy, cô ngồi dậy ôm chặt anh, nằm trong lòng anh cọ qua cọ lại, sau đó ngẩng đầu nhìn anh cười nói: "Anh đối với em thật tốt."

Phó Thành đối với cô thật sự rất tốt, lúc trước khi cô còn ở trong bệnh viện anh cũng không chê cô phiền phức, mà anh còn vì muốn bảo vệ cô mà mạo hiểm bản thân đi mở thiên nhãn, cho đến hiện tại anh lại vì muốn cô thoải mái mà tự mình chuẩn bị phòng cho cô, anh thật sự tốt đến không còn lời nào để diễn tả!

"Chúng ta..... Hôm nay buổi tối chúng ta sẽ ngủ chung một giường, em có đề ý việc này không?"

Phó Thành bị Tần Thất Bảo ôm cả người đều căng thẳng, sau đó anh mới nhẹ nhàng ôm lấy cô, cẩn thận hỏi cô vấn đề anh muốn biết.

"Em không ngại, bây giờ chúng ta đang quen nhau mà, ngủ chung có sao đâu." Cô gái mang vẻ mặt ngây thơ mà hỏi anh, "Trong hiệp hội cũng có vài đôi yêu nhau sống chung với nhau trong một phòng, hoặc là do đơn vị bố trí."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Đường Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nữ quỷ áo trắng quay lại

Edit: Hồ ly lông xù

Beta: Đại Gia

Vì vậy, đêm đó, Phó Thành ôm Tần Thất Bảo ngủ, nhưng hai người chỉ cùng nhau nằm trên một chiếc giường, chẳng hề làm gì cả, chỉ đơn giản là ôm nhau ngủ.

Phó Thành cũng muốn làm chút chuyện, nhưng vừa thấy ánh mắt đơn thuần của cô gái nhỏ, anh lúng túng, cảm giác mình quá xấu xa, ngoại trừ ôm cô, anh không dám có suy nghĩ gì khác.

"Bác sĩ Phó, anh còn chưa ngủ sao?" Lần đầu tiên Tần Thất Bảo được người khác ôm ngủ như vậy, lúc đầu cô không quen, thế nhưng lúc sau cô cũng quen dần, hơn nữa cảm giác thật thoải mái, ấm áp và an toàn.

"Anh chưa buồn ngủ, em ngủ trước đi, lát anh sẽ ngủ." Phó Thành ôm cô thật chặt, dịu dàng mở miệng nói.

"Vậy anh mệt thì nhớ ngủ sớm." Tần Thất Bảo ngáp một cái, nhắm mắt lại, chốc lát đã ngủ mất.

Hôm nay cô phải chạy khắp nơi để xử lý chuyện ở cửa hàng quan tài cùng chuyện của Chân Nguyên đạo trưởng, quả thực có chút mệt mỏi, cái giường này quá mềm mại và thoải mái, còn cái ôm của bác sĩ Phó lại vô cùng ấm áp, không chỉ khiến con buồn ngủ của cô ập đến nhanh chóng, mà khi ngủ lại cực kỳ an ổn.

Kỳ thực Phó Thành cũng rất buồn ngủ, chỉ là ngày hôm nay vất vả lắm anh mới được ôm cô nàng này vào lòng, chỉ ngủ như vậy thật sự hơi đáng tiếc, nên chỉ có thể cảm nhận nhiều hơn một chút.

*

Mà lúc này ở bệnh viện số ba, nữ quý áo trắng cũng vừa chữa khỏi vết thương, quay trở lại tìm Thất Bảo.

Trước đó, nó không ở trong bệnh viện, mà chạy đến rừng cây bên ngoài để dưỡng thương, trong rừng cây bên kia chỉ có vài du hồn, âm khí rất nặng, so với việc đợi ở trong bệnh viện, thì nơi đây thích hợp dưỡng thương hơn.

Hơn nữa trong bệnh viện số ba còn có một vị bác sĩ kì lạ, trên người có kim quang. Ngộ nhờ anh ta tìm được mình lúc đang ẩn thân dưỡng thương, chẳng phải sẽ xong đời sao? Cho nên khoảng thời gian này nữ quý áo trắng vẫn trốn trong rừng cây, chỉ dựa vào mấy con quỷ lâu la đi tra xét tình huống, nhưng mấy con quỷ đó cũng chẳng đáng tin, cứ nhiên hôm trước dám bỏ trốn!

Nữ quý áo trắng nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra trong bệnh viện, mà vết thương trên người nó gần như khỏi hẳn rồi, nó muốn len lén quay lại, xem xem có phải Tần Thất Bảo đã khôi phục thực lực thiên sư hay không, nếu đúng như vậy nó phải chạy trốn ngay lập tức, nếu như không phải, thừa dịp trời tối gió lớn, đem người tha đi!

Vì vậy, một mình nữ quý áo trắng mò tới khu nội trú tầng bảy, bay đến nhìn cô gái nằm trên giường phòng 710, nhưng căn bản nó cũng không biết, cái người đang nằm trên giường bệnh không phải là Tần Thất Bảo, chỉ là người giấy mà Tần Thất Bảo tạo ra mà thôi.

"Thiên sư này còn chưa khôi phục kí ức."

Nữ quý áo trắng cẩn thận tra xét bốn phía, phát hiện không có gì nguy hiểm. Vì vậy, nó trực tiếp để lộ móng vuốt, đánh về phía chiếc giường "Tần Thất Bảo" muốn trực tiếp giết chết cô.

"A!"

Mặc dù người làm bằng giấy, nhưng vì để cho nó có vẻ chân thật nhất, Tần Thất Bảo đã tạo ra nó có tính cách giống hệt lúc cô bị mất trí nhớ, cho nên lúc nữ quý áo trắng tấn công, cô lập tức hét lên.

"Người, người đừng qua đây!"

Lần công kích này của nữ quý áo trắng đủ ngoan độc, trực tiếp cắt đứt một cánh tay của người giấy. Kết quả, "Tần Thất Bảo" bị mất một cánh tay cũng không có phản ứng gì quá lớn, bộ dáng vẫn như trước, hơi lùi lại phía sau, khuôn mặt tỏ ra sợ sệt.

Nhưng tình huống bây giờ không phải chỉ cần sợ hãi a! Cô ta nên hét lên thảm thiết, sau đó lăn lộn trên mặt đất hoặc khóc lóc hay sao??!

Thấy nữ quý áo trắng tiến đến, cô gái nghiêng mặt về một phía, tận lực lùi về sau hét lên: "Đừng qua đây!" hoàn toàn phớt lờ cánh tay bị mất của mình, chỉ là vô cùng sợ hãi khi bị nữ quý dồn ép.

"Cô không thấy đau sao, cánh tay cô vừa bị ta cắt đứt." Nữ quý gio "Cánh tay" đang nắm trong tay lắc lắc giữa không trung, nhện không được hỏi.

"A! Tay của tôi!"

"Tần Thất Bảo" vốn đang lùi về phía sau, nghe được nữ quý nhắc nhở, cúi đầu nhìn cánh tay phải bị mất, lập tức sắc mặt thay đổi, "Oa oa" kêu thành tiếng, sau đó lớn tiếng khóc.

Nữ quý áo trắng: "... " Cái này không khoa học a!

Bên trong một người một quỹ giăng co, bên ngoài, mấy y tá nghe thấy tiếng hét phát ra từ phòng 710. Vì vậy, tất cả bọn họ đều chạy về hướng phòng bệnh, vừa đẩy cửa vào, thấy Tần Thất Bảo bị mất một cánh tay, sợ hãi ngồi dưới đất khóc lớn, cánh tay còn lại thì đang bay lơ lửng giữa không trung, một y tá nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vì quá sợ hãi mà trực tiếp ngất đi.

""Cái này, đã xảy ra chuyện gì?""

""Thất Bảo, tay của em..""

""A!""

Y tá trực không nhiều lắm, có năm y tá trực tại tầng bảy, bốn người trong số họ đều là những cô gái khoảng hai mươi tuổi, lá gan không lớn, lúc đầu một người vì quá sợ hãi đã ngất đi, sau lại thêm một người nữa, còn lại ba người khác tìm đập chân run không dám tiến vào, chỉ còn lại y tá trung niên, cô gắng lấy hết can đảm bước vào.

""Không cần biết cô là cái dạng gì, ta nhất định phải giết chết cô!""

Nữ quỹ áo trắng thấy cửa phòng bệnh bị mở ra, có y tá đang bước vào, sợ bọn họ sẽ dẫn bác sĩ trên người có kim quang đến. Vì vậy, nó không muốn nghĩ nhiều nữa, ném cánh tay sang một bên, trực tiếp xông về phía "Tần Thất Bảo" cắn xé.

Y tá ngoài cửa không nhìn thấy nữ quỹ, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy cả người "Tần Thất Bảo" bỗng nhiên bị một lực lượng nào đó xé nát ngay trước mắt, lập tức có thêm một người nữa ngất lịm, hai người còn lại cũng muốn hôn mê ngay lập tức, nhưng, người trước mắt bị cắn xé đáng ra phải máu thịt be bét, trong nháy mắt biến thành một đồng giấy vụn màu vàng, bay khắp sàn nhà.

""Người giấy?!"" Lúc này nữ quỹ mới phát hiện, vẻ mặt nó khiếp sợ nhìn vào đồng vụn giấy trước mặt, phía trên còn lưu lại một sợi tóc đen, nó mới chợt nhận ra.

Trước đó, không phải nó chưa từng gặp qua người giấy, cũng không phải chưa từng đánh nhau với người giấy, nhưng nó chưa từng thấy người giấy nào giống thật đến vậy, hơn nữa trên thân người giấy này cũng có hơi thở của Tần Thất Bảo, căn bản nó không thể phân biệt được thật giả, trách không được lại cảm thấy kì quái đến vậy!

Nữ quỹ áo trắng nghĩ tới bản thân bị đem ra đùa bỡn, nhất thời tức giận đến phát cuồng, ở trong phòng bệnh đập phá một trận, ném toàn bộ đồ đạc trên tủ đầu giường xuống đất, cả chăn, gối đầu cũng ném toàn bộ, lúc quay đầu lại, thấy mấy y tá vẫn đứng sau cửa, nữ quỹ xông lên tóm lấy một người, muốn giết chết cho hả giận.

""Ách...Aa...""

Một trong những y tá vừa ngất đi bị nữ quỹ bóp cổ, cổ bị siết đến tím lại, không nhìn thấy nữ quỹ trước mắt, trong lúc nhất thời vừa khó chịu, vừa sợ hãi, khuôn mặt nhanh chóng biến thành tím tái.

Lưu Tiểu Vũ xuống lầu tản bộ, đúng lúc quay về lại thấy cảnh tượng này, đến khi nó tiến vào phòng bệnh, thấy nữ quỹ áo trắng muốn bóp chết nữ y tá ngất xỉu, lập tức xông tới!

Nó đợi trước cửa phòng bệnh quá buồn chán, vì Thiên sư tỷ tỷ đã ra ngoài, nó cũng không cần phải đứng ở cửa bảo vệ người giấy. Vì vậy, nó mới chuồn xuống dưới lầu dạo chơi một lát, chỉ để lại hai anh linh ở cửa.

Mặc dù hai anh linh đi theo Tiểu Vũ cũng trở nên thông minh hơn, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ngốc nghếch, bọn chúng đang ở cửa phòng bệnh bò tới bò lui, nữ quỹ áo trắng tiến vào bên trong cũng không biết chạy đi tìm nó báo cáo, chỉ ngây ngốc bò bên ngoài cửa.

Bất quá, may mà chúng có điểm ngốc, khiến cho nữ quỹ áo trắng nghĩ rằng chúng chỉ là đám quỷ nhỏ đi ngang qua trong bệnh viện, nếu... biết được chúng là do Tần Thất Bảo nuôi, mà Lưu Tiểu Vũ lại không ở đây, có khả năng sẽ bị giết chết ngay lập tức.

""Cút ngay!""

Nữ quỹ áo trắng đang bóp cổ nữ y tá, còn chưa kịp đề phòng đã bị Tiểu Vũ xông lên đánh một cái tát, ngã lùi ra sau mấy bước, nữ y tá trong tay cũng bị văng ra ngoài.

""Ta cho ngươi biết, Thiên sư tỷ tỷ đã khôi phục kí ức, nếu như ngươi giết y tá của tầng bảy, chị ấy nhất định sẽ không tha cho ngươi!""

Nếu trong hoàn cảnh nữ quỹ áo trắng không bị thương, Lưu Tiểu Vũ căn bản không đánh lại được nó, chỉ có thể chống đỡ một đoạn thời gian, đợi lát nữa không ngăn được nó, những y tá kia sẽ gặp nguy hiểm, cho nên nó vừa đánh vừa uy hiếp nói.

""Khôi phục kí ức? Trước đây cô ta mất trí nhớ?""

Nữ quỹ áo trắng nghe vậy kinh ngạc nói, trách không được trước đây Thẩm Kỳ lại sợ Tần Thất Bảo như vậy, sau đó lại giả vờ như hoàn toàn không nhận ra nó!

Nó còn tưởng rằng Thiên sư này bị tâm thần, nếu không cô ta sẽ chẳng ở trong bệnh viện tâm thần một thời gian dài như vậy, kết quả người ta chỉ mất trí nhớ mà thôi, căn bản không bị điên, hiện tại còn khôi phục kí ức, nếu cô ta trở về người đầu tiên muốn giết chính là nó a!

Nhìn về mặt nữ quý thay đổi, trong mắt nó có vài phần kiêng kỵ, không muốn tiếp tục dây dưa với Luru Tiểu Vũ, cũng chẳng muốn giết y ta kia nữa, đánh ra một chưởng bức lui tiểu quý, sau đó xoay người chạy ra ngoài cửa.

""Thực sự là quá may cho nó! Nếu như Thiên sư tỷ tỷ ở đây thì tốt rồi!""

Luru Tiểu Vũ không có khả năng ngăn chặn nữ quý, bởi vì nó căn bản không đánh lại người ta, nhưng trước đó Tàn thiên sư đã tìm kiếm nó lâu như vậy, hôm nay nó còn tự mình tìm đến tận cửa, cứ như vậy mà thả đi thì thật đáng tiếc!

Tiểu quý cúi đầu nhìn hai tay của mình, muốn nhìn xem lúc đánh nhau với nữ quý còn lưu lại dấu vết gì hay không, kết quả, phát hiện ra một sợi tóc của nữ quý còn vương trên cánh tay nó, lập tức hưng phấn mà cầm lấy sợi tóc giờ lên.

Thiên sư tỷ tỷ nói, tóc hoặc móng tay của quý đều có thể mở ra sưu hồn thuật, mặc kệ nữ quý áo trắng có chạy đến phương nào, kể cả chân trời góc biển, chỉ cần dùng sưu hồn thuật nhất định sẽ tìm được nó!

Luru Tiểu Vũ vui vẻ nhảy nhót trong phòng, bay vòng vòng vài cái, lúc này mới nhớ ra ngoài cửa còn vài y tá ngất xỉu ngoài đó, nó có chút do dự có nên hiện hình hay không.

""Cái này, cái này... Sao lại thế...""

Một giọng nói run rẩy vang lên, tiểu quý nghe thấy thanh âm phía sau lập tức quay đầu lại nhìn, ngoài cửa vẫn còn một nữ y tá chưa ngất đi, vì vậy, nó cũng không do dự nữa, trực tiếp hiện nguyên hình

""A! Quý, thực sự có quý!""

Luru Tiểu Vũ vừa hiện hình, lập tức lại có y tá ngất đi, chỉ còn lại một y tá trung niên run rẩy cúi đầu, không dám ngược lên nhìn.

""Quý đại ca, tôi chưa từng làm chuyện gì xấu, bình thường chỉ là ham chút lợi lộc, cầu xin người đừng giết tôi...""

Luru Tiểu Vũ: ""...""

""Khụ khụ, ta không giết người đâu, ta là quý của Tàn thiên sư, ta là quý lương thiện.""

"Tàn thiên sư?" Y tá trung niên nghe vậy nghi hoặc nói, cả người vẫn không ngừng run rẩy.

""Đúng vậy, Tàn thiên sư tên gọi là Tàn Thất Bảo!"" Luru Tiểu Vũ tận lực khiến cho bản thân hiền lành, nhẹ nhàng nói.

""Thất Bảo? Cả người Thất Bảo vừa mới bị xé nát! Biến thành mảnh vụn rồi!"" Nữ y tá trung niên chỉ vào đồng giấy màu vàng trên mặt đất kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gọi điện thoại cho người nhà

Edit: Mèo Mèo Meo

Beta: Đại Gia

"Vừa rồi thứ bị xé thành mảnh nhỏ kia là người giấy, không phải Tàn Thất Bảo, là do chị ấy dùng hoàng phù làm ra một người giấy." Luru Vũ giải thích.

"Nhưng tôi chính mắt nhìn thấy rõ ràng là Thất Bảo mà!"

Vừa chịu kinh sợ xong lại nghe Luru Vũ giải thích, về mặt y tá càng thêm ngốc, người vừa rồi rõ ràng là Tàn Thất Bảo a, nhưng sau đó bị một sức mạnh kì bí xé thành một đồng giấy.

"Đó là thủ thuật che mắt, chị Thất Bảo là thiên sư, dùng người giấy làm thủ thuật che mắt rất đơn giản." Luru Vũ nói.

"Thiên sư? Thiên sư là cái gì?!!!" Nữ y tá hoàn toàn không nghe lọt lời Luru Vũ nói, vừa lắc đầu vừa nói năng lộn xộn.

Luru Vũ thấy vậy cũng không muốn tiếp tục giải thích nữa, hối hận vì vừa nãy đã hiện hình ra, giải thích thế này còn không bằng không giải thích!!

.....

Vì thế cũng trong sáng đó, khi y tá tới phòng Thất Bảo thay ca mới phát hiện đã xảy ra chuyện, không chỉ không thấy bệnh nhân đâu mà trong phòng cũng loạn hết lên, đồ đạc rơi hết xuống sàn hơn nửa đều bị phá nát.

"Đây là chuyện gì xảy ra? Tiểu Lâm với Tiểu Phương đâu? Sao lại ngất xỉu?"

Khi y tá trưởng bị một y tá kéo tới trước phòng bệnh 710, bên trong loạn thành một đoàn, lại thấy hai người ngất xỉu, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Bệnh viện số 3 của họ vì ngăn ngừa những tình huống đặc thù, việc trị an từ trước đến nay luôn được đảm bảo, thế nào lại trông giống vừa bị cướp qua chứ? Hơn nữa còn đánh hôn mê y tá trong viện.

"Không, không phải đâu y tá trưởng, đêm qua chúng tôi nghe thấy bên trong có âm thanh lạ nên chạy qua đây..."

Tối tìm y tá trưởng là y tá vừa mới tỉnh lại, cô tối qua cũng bị dọa hôn mê, trước đó hai y tá tỉnh lại đi vào phòng nhưng không thấy ra, cô mới vội vàng đi tìm y tá trưởng.

Cô đem chuyện xảy ra tối qua kể lại tỉ mỉ, nghe xong y tá trưởng sững sốt, tưởng rằng cô bịa chuyện!!!

"Thật sự có chuyện như vậy sao?" Y tá trưởng nghe xong không tin hỏi lại, không ngờ rằng trên đời có ma quỷ tồn tại thật.

"Sau đó thế nào, tôi cũng không biết. Nếu chị không tin có thể đi hỏi chị Luru, chị ấy không bị ngất."

Y tá nói xong sắc mặt tái nhợt, muốn về nhà mà không dám, cảm thấy phải tìm thấy Tàn Thất Bảo mới an tâm, không thì trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến bộ dáng cô bị xé nát, nghĩ đến cũng thấy ăn không ngon ngủ không yên được.

"Vậy cô vào phòng nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi hỏi một chút rồi gọi điện cho người nhà Thất Bảo, nếu vẫn không tìm thấy cô ấy thì phải báo cảnh sát."

Y tá trưởng nói xong liền đi tìm y tá Luru, còn y tá còn lại đỡ cô đến phòng nghỉ, vừa nghĩ đến chuyện vừa xảy ra liền mềm nhũn chân.

Y tá Luru đang ở phòng cấp cứu, cô không bị té xỉu nhưng cũng bị dọa cả người không ngừng run, mồ hôi lạnh đổ ra ướt hết lưng áo, đến phòng cấp cứu cũng là do bảo an đỡ lên.

Từ rạng sáng 4 giờ đến hiện tại là 7 giờ, qua một khoảng thời gian cả người cũng dần tỉnh táo lại rồi, thấy y tá trưởng tới, liền kể lại sự việc một lần, nhưng có một số việc do lúc đó sợ quá nên không nhớ rõ được.

"Nói như vậy là thực sự có quỷ...."

Y tá trưởng không bình tĩnh được nữa, y tá tuổi nhỏ còn có khả năng nói lung tung nhưng y tá Luru bằng tuổi cô, đã ba mấy bốn mươi tuổi không có khả năng nói chơi, hơn nữa ý tứ trong lời nói hai người đều giống nhau, hiển nhiên chuyện có quỷ là sự thật.

"Là quỷ, thật sự có quỷ!" Y tá Luru kích động nói.

"Tôi đi liên hệ người nhà Tàn Thất Bảo."

Y tá trưởng thấy sự việc nghiêm trọng liền chạy đi tìm thông tin bệnh nhân, lúc trước đưa Thất Bảo vào viện là một nam một nữ, nói mình là bác trai bác gái cô, có lưu lại số điện thoại, bây giờ không thấy người, đầu tiên là phải liên lạc với người thân.

Nhưng khiến người ta buồn bực là, gọi điện thoại không có người nghe máy, nhớ lại hình như từ lúc đưa Thất Bảo nhập viện đến nay còn chưa từng đến thăm.

Không liên hệ được với người nhà, y tá trưởng không dám tự chủ trương, không còn cách nào khác đành phải đến văn phòng chủ nhiệm, hôm nay bác sĩ Phó nghị, cô không tìm thấy ai khác đành phải báo trực tiếp cho chủ nhiệm.

...

"Trước tiên gọi điện hỏi Phó Thành hỏi một chút, người bệnh do cậu ấy phụ trách, cậu ấy không phải đang yêu đương với người ta sao, không chừng biết gì đó."

Chủ nhiệm nghe xong, lại đi đến phòng bệnh Thất Bảo xem, thấy một mảnh hỗn loạn bên trong cũng cảm thấy sự tình không thích hợp, vì thế trước khi y tá trưởng báo cảnh sát, muốn liên hệ với Phó Thành trước.

"Cũng đúng, tôi lập tức đi gọi cho bác sĩ Phó."

Y tá trưởng từ chỗ quây y tá tìm thấy thông tin liên lạc của bác sĩ Phó liền lập tức gọi điện.

....

Phó Thành và Tàn Thất Bảo lúc này đang trên đường về Yến Kinh, bọn họ xuất phát từ sáng sớm, đã đi được nửa đường, không lâu nữa liền về tới Yến Kinh.

"Bác sĩ Phó, di động anh kêu!"

Tần Thất Bảo hôm qua ngủ ngon nên hôm nay tinh thần rất thoải mái, ở trên xe cũng không ngủ mà cầm điện thoại Phó Thành chơi trò chơi, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

"Ai gọi vậy?" Phó Thành đang lái xe, không thể phân tâm nghe, chỉ mở miệng hỏi một câu.

"Hình như là y tá gọi, hay là em bật loa, nghe xem có chuyện gì?"

Tần Thất Bảo vốn dĩ có thể tự nghe nhưng nghĩ lại ở bệnh viện có một "cô" khác, nếu cô nghe máy liền bại lộ.

"Được, em mở loa đi." Phó Thành đồng ý.

Vì thế Thất Bảo liền nhận cuộc gọi, mở loa, phía kia liền có tiếng y tá trưởng gấp gấp hỏi: "Bác sĩ Phó, phòng bệnh 710 xảy ra chuyện, có quý xuất hiện, không thấy Thất Bảo đâu."

"Có quý?" Phó Thành nghe xong nghi hoặc hỏi.

Tần Thất Bảo ngồi ở ghế phụ nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, sao lại thế này? Chẳng lẽ là tiểu quý nghịch ngợm hiện hình dọa mọi người?

"Bác sĩ Phó, tôi là y tá trực hôm qua, tôi tận mắt thấy Thất Bảo bị xé nát, biến thành một đồng giấy!" Trong điện thoại truyền đến âm thanh của một y tá khác.

Lúc này không chỉ Phó Thành không nói gì mà cả Tần Thất Bảo cũng ngây ngẩn cả người, lúc cô đi còn cố ý rót vào trong người giấy một ít năng lượng, vẫn có khả năng chiến đấu, như thế nào lại bị xé thành mảnh nhỏ? Chẳng lẽ đùng phải ác quý?

"Bác sĩ Phó?" Thấy bên này không trả lời, bên kia liền sốt ruột hô lên.

"Y tá trưởng, tôi đây, không cần lo lắng, cái bị xé nát kia chỉ là một người giấy thôi."

Sự tình đã đến nước này, Tần Thất Bảo cũng không giấu nổi nữa, đành thở dài lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giải quyết nữ quý áo trắng

Edit: cảm thú

"Thất Bảo?!"

"Thất Bảo không ngờ em lại đang ở chung với bác sĩ Phó!"

Nghe thấy giọng Tần Thất Bảo, y tá trưởng có chút kinh hoàng và vui mừng, nói như vậy, Thất Bảo của bọn họ thật sự không xảy ra chuyện gì?

"Sự việc xảy ra trong phòng bệnh đợi em về sẽ giải thích với các chị, hiện tại bác sĩ Phó đang lái xe, khoảng chừng nửa giờ nữa chúng em sẽ tới."

Trong điện thoại vang lên chút tiếng ồn, hiển nhiên bên kia có rất nhiều người, hiện tại bọn họ rất kích động, trong chốc lát không thể nói rõ ràng được, trước mắt quay về bệnh viện rồi nói tiếp.

Sợ ảnh hưởng đến Phó Thành lái xe, Tần Thất Bảo nói xong liền cúp điện thoại, sau đó im lặng ngồi bên cạnh tiếp tục chơi game.

"Bên phía bệnh viện không xảy ra việc gì chứ?" Phó Thành thấy Tần Thất Bảo không nói chuyện, không nhin được hỏi một câu.

"Không có gì, người giấy kia bị quý xé nát, có lẽ nữ quý áo trắng kia đã quay lại rồi."

Tần Thất Bảo trả lời, cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ lệ quý kia có thù oán với cô, hơn nữa có Lưu Vũ ở bệnh viện canh, thì chỉ có duy nhất nữ quý áo trắng mới có thể dễ dàng lên vào động thủ với "cô".

"Chúng ta về sớm một chút, mắc công nó lại chạy thoát." Phó Thành đạp chân ga, tăng tốc độ.

"Không sao đâu, cho dù nó chạy được em cũng có cách tìm nó, anh chạy chậm một chút, đây là đường cao tốc nha!" Tần Thất Bảo vội vàng nói.

"Được rồi." Phó Thành nghe vậy giảm tốc độ, Thất Bảo nói có lý, trên đường cao tốc nếu như chạy nhanh quá sẽ không ứng phó được những tình huống bất ngờ.

...

Nửa tiếng sau, rốt cuộc cũng lái vào trong Yên Kinh, chạy trên đường phố khoảng 20 phút, lúc này mới đến bệnh viện số ba.

"Chờ một chút, anh cùng vào với em."

Phó Thành ngừng xe xong, Tần Thất Bảo liền vội vàng mở cửa xe đi xuống, sau đó chạy tới cổng bệnh viện, Phó Thành vội vàng khóa xe chạy theo sau.

"Thất Bảo?"

"Thất Bảo sao em lại ở bên ngoài, ban này y tá trưởng lầu 7 tìm em đó."

"Mau lên đi, viện trưởng Nhậm cũng đến đây."

"..."

Tần Thất Bảo đi vào, vừa đi tới gần mấy người bảo vệ cùng y tá vội vàng mở miệng nói, về mặt mọi người rất sốt ruột, tất nhiên cho rằng cô đã gặp chuyện.

"Y tá trưởng, chị Hà."

Cùng bác sĩ Phó đi thang máy lên lầu 7, Tần Thất Bảo vừa bước ra ngoài cửa thang máy liền thấy y tá trưởng và mấy y tá đứng chờ.

"Thất Bảo, em về rồi, ngày hôm qua mấy người trực ban không ai dám về nhà cả, nói nhất định phải nhìn thấy em mới yên tâm." Y tá trưởng tiến lên phía trước, nói.

"Hóa ra cái trong phòng thực sự là người giấy!"

Chị Hà tiến lên kéo tay Tần Thất Bảo, nhìn từ trên xuống dưới, thấy tinh thần cô rất tốt, sắc mặt hồng hào, không chút việc gì, mới nặng nề thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Viện trưởng Nhậm nghe được tin tức cũng tới, hỏi Phó Thành và Tần Thất Bảo.

"Cái này nói ra rất dài dòng, thật sự em không bị bệnh, em là đạo sĩ, thiên sư, bị người khác ám hại mất trí nhớ rồi đưa vào đây..."

Tần Thất Bảo kể rõ sự tình cho bọn họ nghe một lần, sắc mặt mấy người thay đổi, cuối cùng đã kinh hãi đến mức không nói thành lời.

"Thất Bảo... những lời em nói sao giống tình tiết trong phim vậy?"

Chị Hà khôi phục tinh thần, run rẩy mở miệng nói, cô không biết mình có nên tin hay không, bởi vì những lời này của Tần Thất Bảo thực sự quá huyền ảo rồi!

"Quả thực giống, các người không tin cũng đúng thôi."

Tần Thất Bảo nói xong, lấy một lá bùa vàng trong tay áo ra, ở trước mặt mọi người làm người giấy, sau đó niệm chú rồi ném xuống đất.

"Phù."

Người giấy rơi trên mặt đất, chớp mắt cái, bỗng biến thành một người, mọi người chăm chú nhìn, "người" này bộ dáng giống y đúc Tần Thất Bảo.

"Bây giờ đã tin chưa?" Tần Thất Bảo giơ tay điểm một phát lên vai người giấy, nguyên bản thiếu nữ xinh xắn đáng yêu nháy mắt lại biến thành một tấm giấy, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Chuyện này quá thần kỳ rồi!"

"Em thực sự là đạo sĩ?!"

"Trong bệnh viện của chúng ta có quỷ phải không, em có thể bắt được không?!"

"..."

Không chỉ ba người bên này, mấy y tá nghe được tiếng động trên hành lang cũng xúm lại xem, các cô đều nghe chuyện tới qua lầu 7 xảy ra việc lạ, nhìn thấy Tần Thất Bảo dùng giấy biến ra người, kinh ngạc không thôi, sau đó mỗi người một câu mở miệng nói.

"Có thể bắt được."

Lưu Vũ nghe thấy giọng nói của Tần Thất Bảo liền từ trong phòng bệnh bay ra, trên tay cầm một sợi tóc, lắc lắc trước mặt Tần Thất Bảo, cô liếc mắt nhìn một cái, sau đó cười nói với người khác.

Có tóc quý làm vật dẫn, cho dù nữ quý áo trắng trốn đến nơi nào, đều có thể dùng sư huyễn thuật cưỡng ép bắt nó về!

Về tới phòng bệnh, Tần Thất Bảo không kiên trì, trực tiếp lập đàn (*đàn làm phép) trên sàn nhà, cắm ba nén nhang vào lư hương trên mặt đất, sau đó dùng bùa bao bọc sợi tóc quý rồi ném vào lư hương.

Lá bùa dính hương tro, lập tức bùng cháy, rõ ràng chỉ là một miếng như thế, nhưng lửa cháy không ngừng, thậm chí lửa càng lúc càng lớn, cuối cùng ba nén nhang cháy sạch, trong lò chỉ còn lá bùa vẫn đang cháy.

Tần Thất Bảo ngồi xếp bằng dưới đất, trong ánh mắt là ánh lửa, canh đúng thời gian thì đâm rách ngón tay trở, máu trên ngón tay trở nhập vào trong đàn, sau đó bắt đầu niệm chú.

...

Nữ quý áo trắng chạy suốt đêm, thừa dịp trời chưa sáng, muốn chạy tới bên kia Tây Sơn trốn.

Tây Sơn đều là mộ, âm khí nặng, nó có thể tìm một ngôi mộ trống trong nghĩa địa để trốn vào, có quý khí xung quanh che dấu, cho dù năng lực Tần Thất Bảo lớn tới đâu cũng không thể tìm thấy nó!

Tốc độ của nữ quý áo trắng rất nhanh, mặc dù Tây Sơn cách bệnh viện số 3 rất xa, nhưng với tốc độ của nó chưa tới bình minh đã đến nơi, hơn nữa không hề tổn sức tìm một ngôi mộ ẩn mình trốn, che dấu bản thân rất tốt.

Nó định sẽ ở trong này một thời gian, đợi sóng gió đi qua mới ra ngoài.

Nữ quý này tính toán rất hay, nhưng lại không ngờ rằng bản thân làm rơi tóc trong phòng bệnh lại còn lọt vào tay Tần Thất Bảo, Tần Thất Bảo vừa dùng sư huyễn thuật, không chút phí sức kéo nó từ bên kia ra!

"A!"

Một cỗ lực lượng quý dị kéo nữ quý áo trắng từ trong bia mộ ra ngoài, sau đó kéo đi về một hướng.

Hiện tại là buổi sáng hơn chín giờ sáng, mặt trời cũng hiện ra, treo cao trên trời, mặc dù ánh sáng không mạnh, nhưng mặt trời quả thực có tính sát thương rất lớn đối với quý, chiếu trên người giống như kim châm, sức lực nó bắt đầu suy yếu, lại vô cùng đau đớn.

...

Trong phòng bệnh, Tần Thất Bảo ngồi dưới đất đã hơn 20 phút rồi.

Thiếu nữ nhắm mắt ngồi dưới đất không nhúc nhích, giống như là ngủ thiếp đi, nhưng người xung quanh không dám tiến lên quấy rầy cô, chỉ im lặng đứng một bên, nhìn lá bùa vẫn cháy trong lư hương.

"A!"

Qua thêm năm phút đồng hồ, trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu quý dị, ngoại trừ Tần Thất Bảo và Phó Thành, tất cả mọi người đều rung mình, tất cả không hẹn mà lui về một góc, có chút sợ hãi nhìn về hướng phát ra tiếng kêu.

"Còn muốn trốn?"

Tần Thất Bảo đứng lên, lấy ra một lá bùa ném lên giữa không trung, cùng với tiếng sấm sét, nữ quý hiện nguyên hình, lộ ra bộ dạng rất dọa người.

"Quý! Là quý!"

Mấy y tá hét lên, toàn bộ lui xuống phía sau hai người đàn ông là Phó Thành và viện trưởng Nhậm, lấy tay bịt miệng.

Tình huống này so với tôi qua tốt hơn nhiều, ít nhất bây giờ là ban ngày, lại đông người, còn có ánh mặt trời chiếu vào, cho nên không ai bị dọa ngất.

"Thiên sư, thiên sư tha mạng!"

Nữ quý áo trắng bị lôi phù đánh cho hiện nguyên hình, không còn chút hung hăng như trước, lập tức xuống trước mặt Tần Thất Bảo xin tha thứ.

Không hổ danh là thiên sư, năng lực của nó không thể nào so với cô ta, cho dù bản thân trốn kỹ thì sao? Dùng sư huyễn thuật liền có thể bắt nó đến đây!

Mà hiện tại ở trước mặt Tần Thất Bảo nó không còn chút sức lực phản kháng, một lá bùa thôi liền đánh cho nó toàn thân bốc khói, chứ đừng nói là chạy, con đường duy nhất chính là cầu xin tha thứ.

"Tha mạng? Là ai năm lần bảy lượt muốn giết chết ta, dùng lực đạo của ta để nâng cao thực lực của mình? Hiện tại muốn ta tha mạng cho ngươi, có phải buồn cười lắm không!" Tần Thất Bảo cười lạnh nói.

Những chuyện đau khổ tuyệt vọng ngày trước cô vẫn còn nhớ rất kỹ, lúc ấy ngã từ lầu ba xuống, nếu không nhờ bảo vệ dùng chân đỡ bên dưới, cô đã chết mất rồi!

Trước đây khi bản thân chưa mất trí nhớ, cô cũng thường xuyên bắt ác quỷ, trừng trị kẻ ác, tất cả đều dùng góc độ người xem để xử sự, chưa từng oán hận quỷ quái nào như thế này.

"Thiên sư tha mạng, trước đây ta có mắt không trông, là do ta sai! Ta sẽ đi theo ngài, làm trâu ngựa cho ngài, ngài bắt ta làm gì ta đều làm! Cầu xin ngài tha mạng cho ta!"

Nữ quỷ áo trắng cảm nhận được thiếu nữ trước mặt đang tức giận, sợ tới mức toàn thân run rẩy, không ngừng dập đầu xin tha thứ.

"Ta chết được năm mươi năm, khi còn sống là người tốt, cả đời chưa làm chuyện xấu, nhưng bị người ta vu oan hãm hại là trộm đồ, bị đánh chết, khi còn sống rất cực khổ, sau khi chết muốn thoải mái một chút, nên không kìm chế được làm chuyện sai lầm..."

"Đây không phải lý do ngươi hại người." Tần Thất Bảo tiến lên bóp chặt nữ quỷ áo trắng, gần từng tiếng nói.

"Ngươi chết oan, nếu như ngoan ngoãn đi xuống Địa phủ, Diêm Vương gia sẽ không để ngươi chịu thiệt, kiếp sau khẳng định sẽ đầu thai vào nhà tốt, nhưng ngươi lại đi ngược đường, trở thành lệ quỷ hại bao nhiêu người vô tội."

"Ta sai rồi, ta sẽ không hại ai nữa, ta sai rồi!" Nữ quỷ áo trắng bị Tần Thất Bảo tóm, không dám nhúc nhích, mở miệng nói.

"Muộn rồi!"

Ngón tay Tần Thất Bảo khép lại, nắm chặt cổ nữ quỷ áo trắng, sau đó lấy ra một lá bùa trống nhét nó vào.

"Quý, quý đã chết...?"

Trong phòng yên tĩnh lại, thật lâu sau mới có người mở miệng hỏi.

"Vẫn chưa, nếu giết nó ngay thì thật lợi cho nó, lát nữa em sẽ gọi quỷ sai đến dẫn nó đi, với tội lỗi của nó, có lẽ bị nhốt trong địa ngục mấy trăm năm." Tần Thất Bảo nói.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, nữ quỷ áo trắng hại bao nhiêu người, còn dám đặt chủ ý lên người cô, nếu đánh nó hồn bay phách tán thì quá lợi cho nó, nhất định phải để nó xuống địa ngục chịu phạt!

: cả dàn edit + admin đều bận, m.n thông cảm nhen

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp cha mẹ

Edit: cảm thú

Chuyện ma quái của lầu 7 ngay sau hôm đó được truyền khắp bệnh viện số 3, nhưng viện trưởng lập tức đưa ra thông báo, không cho phép nhắc đến chuyện này nữa, tránh cho người bệnh sợ hãi, cuối cùng tạo thành kết quả không tốt.

Vì thế bác sĩ và y tá chỉ dám lên thảo luận, hoặc là vô tình bàn tán, không dám lớn tiếng nói chuyện "ma quái" này trên hành lang.

...

"Thu thập tài liệu người nhà cho em, để lát nữa trở về thì em sẽ nghiên cứu một phen."

Thu phục nữ quỷ áo trắng xong, Tần Thất Bảo đi cùng với viện trưởng Nhậm làm kiểm tra tinh thần một lần, các chỉ số hạng mục bình thường, mà dựa theo tình hình thực tế, cũng tới lúc cô xuất viện rồi.

"Dựa theo lời nói của em, người lúc trước đưa em tới bệnh viện chính là kẻ thù, cho nên tên họ và số điện thoại có lẽ là giả."

Trong phòng bệnh lầu 7, y tá trưởng và hai y tá khác giúp thu dọn đồ đạc, sắp xếp căn phòng rồi loạn trở nên ngay ngắn chỉnh tề, sau đó lấy mấy bộ

quần áo trong tủ ra, bọc lại đưa cho Tần Thất Bảo.

"Em biết, chủ yếu là dựa trên bút tích của đối phương, hoặc là những tin tức này có chút sơ hở nào hay không." Tần Thất Bảo giải thích một câu, sau đó nhận quần áo, nói cảm ơn mấy y tá, rồi cầm lấy túi đi ra cửa.

"Thất Bảo, nếu như em rảnh rồi thì đến đây thăm tụi chị nha!"

Bỗng nhiên phòng bệnh trống không, nên mấy y tá lâu 7 có chút không nề, vì thế đi theo cô và Phó Thành đến thang máy.

"Chắc chắn rồi, các chị đối xử với em tốt như vậy, em sẽ không quên đâu!" Tần Thất Bảo tiến tới ôm các y tá đến đưa tiễn cô, sau đó mới cùng Phó Thành vào trong thang máy.

"Không ngờ rằng em đã ở đây nửa năm rồi."

Rốt cuộc cũng chính thức xuất viện, lúc Tần Thất Bảo đi ra cửa bệnh viện, nhìn không được xoay người nhìn bệnh viện sau lưng thật lâu.

"Đúng vậy, nửa năm rồi, nếu anh chuyển đến bệnh viện số 3 sớm một chút, có thể đưa em ra ngoài sớm hơn."

Phó Thành cũng dừng lại, đi đến bên cạnh cô gái, giơ tay ôm bả vai cô, mở miệng nói.

Anh mới chuyển đến bệnh viện số 3 được một tháng, năm tháng trước đều là Thất Bảo một mình vượt qua, không có trí nhớ, không có sức mạnh, nhúc nhích liên gặp quỷ, còn bị ép uống thuốc, phải sợ hãi và bất lực như thế nào chứ?

Phó Thành không dám tưởng tượng.

"Em cảm thấy anh đến vào thời điểm khá chuẩn, nếu không để lâu dài anh chê em phiền thì sao!" Tần Thất Bảo biết tâm tư Phó Thành, vì thế ôm cánh tay anh.

Cô cảm thấy mình gặp được Phó Thành là điều cực kì may mắn, mặc kệ sớm hay muộn.

"Sẽ không chê em phiền đâu, em đáng yêu như vậy mà." Phó Thành cười nhẹ nhàng xoa đầu của cô.

Trước khi Tần Thất Bảo khôi phục trí nhớ, anh vẫn lo lắng không biết tính cách của cô có thay đổi nhiều hay không, sẽ bỏ rơi anh, hiện tại suy nghĩ mới cảm thấy có chút buồn cười, mặc kệ Bảo Bảo của anh có biến thành gì, ở trước mặt anh cô vẫn đáng yêu như vậy!

...

Hai người đứng ở cửa bệnh viện tính từ một hồi, sau đó đến bãi đỗ xe, lên xe chạy đến biệt thự Phó gia.

"Bác sĩ Phó, anh muốn dẫn em về nhà sao?" Tần Thất Bảo có chút xấu hổ có chút chờ mong.

"Không phải chỗ anh đang ở, nhưng cũng coi như là nhà anh, dù sao ba mẹ anh cũng đang ở bên kia." Phó Thành mở miệng nói.

"Đi đến nhà ba mẹ anh?!" Tần Thất Bảo hoảng sợ, kinh ngạc mở miệng nói.

Chắc sẽ không phát triển nhanh đến vậy chứ, cô còn chưa chuẩn bị tốt, sao lại ra mắt cha mẹ rồi!! Quá qua loa đi, nếu như cha mẹ đối phương không thích cô thì phải làm sao bây giờ?!

"Không phải tới biệt thự để gặp ba mẹ anh, anh đi đón Hình Hình, con bé quá ảm ỉ, bên kia còn có cháu trai, bọn họ lớn tuổi không chăm sóc nổi nhiều đứa trẻ như vậy."

Phó Thành có chút buồn cười nhìn Tần Thất Bảo một cái, giải thích.

"Anh cười cái gì? Em không biết anh đi đón Hình Hình!" Tần Thất Bảo nhìn vẻ mặt cười cười của anh, có chút tức giận quay đầu đi, khuôn mặt đỏ lên.

"Tâm trạng tốt nên anh cười thôi, không có cười em."

Xe dừng lại ở cột đèn xanh đèn đỏ, Phó Thành kéo tay Tần Thất Bảo qua, thừa lúc cô bất ngờ liền hôn lên gò má cô một cái, sau đó ra về như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Bác sĩ Phó! Anh làm gì đó!" Thiếu nữ bị hôn còn chưa kịp chuẩn bị, mặt càng đỏ hơn, tròn to mắt quay đầu hỏi.

"Không làm gì cả, anh đang lái xe mà." Về mặt người đàn ông vô tội cầm tay lái cười nói, "Còn nữa, sao em cứ gọi anh là bác sĩ Phó?"

"Không gọi bác sĩ Phó thì gọi là gì?" Tần Thất Bảo hừ một tiếng nói.

"Chúng ta là người yêu, em cũng xuất viện rồi, không còn là bệnh nhân của anh nữa, gọi tên anh là được rồi." Về mặt Phó Thành rất nghiêm túc nói.

"Em gọi bác sĩ Phó quen rồi!" Tần Thất Bảo đỏ mặt phản bác.

"Thói quen cũng không được, em nhất định..."

"Lái xe đi, đèn xanh rồi, phía sau người ta ấn còi hồi kìa!"

Phó Thành đang muốn sửa xung hô của cô, kết quả Tần Thất Bảo giờ tay bết mặt anh qua, chỉ về phía đèn xanh đèn đỏ.

"Phó Thành: "..."

Được rồi, đợi lát nữa xuống xe rồi sửa, chuyện này anh chắc chắn không nhượng bộ, chung quy không thể để cô cứ kêu mình là "bác sĩ Phó" cả đời.

Hai vợ chồng Phó Dụ và Vương Cần ở trong khu biệt thự dành cho người già, lúc trước khi Phó Thành học trung học liền di chuyển đến đây, vẫn ở cho đến giờ.

Khu biệt thự dành cho người già, mỗi năm cảnh quang thay đổi một lần, cho nên không cũ kỹ chút nào, vách tường bên ngoài so với khu nhà lầu cách tân thì trông có chút cổ xưa, nhưng nói chung nhìn vẻ ngoài không tệ.

"Anh đi đón Hình Hình, em cũng đi cùng anh qua đó đi." Phó Thành dừng xe xong, nói với Tần Thất Bảo.

"Ba mẹ anh thì sao?"

Tần Thất Bảo nghe vậy mở cửa xe đi xuống, có chút lo lắng đi sát bên cạnh Phó Thành, cô nhớ rõ lúc trước đi làm nhiệm vụ từng gặp cha mẹ cực kì phản đối con trai có bạn gái, nói bộ đáng đối phương tốt, dù đồ con trai gì gì đó...

"Lý thuyết mà nói, mỗi ngày bọn họ đều trông chờ anh tìm bạn gái, nếu nhìn thấy em đảm bảo bọn họ rất vui mừng." Phó Thành nắm tay cô, an ủi.

Vừa nãy ở trên xe Tần Thất Bảo đã bắt đầu lo lắng, hiện tại xuống xe, lo lắng hiện rõ trên mặt, Phó Thành liền biết cô suy nghĩ cái gì.

...

Phó Dụ và Vương Cần đều về hưu ở nhà, bởi vì con gái lớn nằm viện, con dâu nghi việc để chăm sóc, con cái lại không có ông bà nội, năm nay cầu xin hai người bọn họ chăm sóc giùm.

Nên hiện tại vợ chồng già ở nhà trông cháu ngoại, thỉnh thoảng lại trông thêm đứa cháu gái, vì vậy cuộc sống không buồn chán, chỉ có duy nhất một điều lo lắng chính là hôn nhân đại sự của con trai, sợ hán ba mươi tuổi cũng chưa tìm được đối tượng kết hôn.

Lúc này, Vương Cần đang ngồi trên ghế sofa đan nón len cho cháu gái và cháu ngoại, vừa đan vừa nói chuyện với bạn già bên cạnh, kết quả đúng lúc Phó Thành đến.

"Thành hôm nay con không đi làm sao?"

Hai đứa trẻ tranh nhau mở cửa, cửa mở ra, vợ chồng già nhìn thấy con trai đứng bên ngoài, Vương Cần lập tức đứng lên đón, tò mò hỏi.

"Không, hôm nay con xin phép nghỉ, buổi sáng mới từ thành phố Lăng Vân về, bên kia có chút việc phải làm."

Phó Thành không nói cụ thể cho ba mẹ biết, bởi vì chuyện này thực sự quá không khoa học, nhắc tới chuyện quý quai trên đời, có thể sẽ dọa bọn họ chết ngất mất, cho nên tùy tiện viện cớ.

"Như vậy à, mau vào đây, ăn cơm trưa... ôi, chào, ôi, cô gái này là ai?!"

Vương Cần vừa nói con trai vào nhà, ánh mắt bỗng nhìn tới phía sau anh, đến chỗ Tần Thất Bảo đằng sau, lập tức mở miệng kinh ngạc hỏi.

"Cháu chào bác trai bác gái, cháu là Tần Thất Bảo." Tần Thất Bảo vội vàng tiến lên phía trước, ngọt ngào chào Vương Cần và Phó Dụ ngồi trong nhà một tiếng, trên mặt mỉm cười ngoan ngoãn.

"Là Thất Bảo à, tên hay, bác rất thích." Vương Cần nhìn thấy con trai nắm tay cô gái, lập tức hiểu rõ, tươi cười hòa ái chủ động kéo tay Tần Thất Bảo.

"Con trai, đây là bạn gái con?"

Phó Dụ nghe thấy tiếng động ngoài cửa vội vàng chạy ra, nhìn con trai và Tần Thất Bảo, tò mò hỏi, vẻ mặt vui sướng trên mặt không kim chế được rồi.

Con của ông rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi, đã đi tìm đối tượng, lại còn là cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy!

"Là bạn gái con, con rất thích cô ấy." Phó Thành thẳng thắn thừa nhận, sau đó đi vào tìm dép lê cho Tần Thất Bảo, hai người đi vào phòng khách.

"Các con ăn cơm trưa chưa? Để mẹ đi làm cơm cho!"

Vương Căn không hỏi Tần Thất Bảo vấn đề gì cả, nhiệt tình kêu cô ngồi xuống sofa, sau đó lấy đồ uống mua cho Hình Hình đưa cho cô, còn bung hoa quả điểm tâm lên.

"Tụi con mới từ bệnh viện ra, chưa kịp ăn cơm, nghĩ ra phải đến đón Hình Hình." Phó Thành nói.

"Vậy mẹ đi nấu cơm cho các con, chờ nha, vừa hay buổi sáng mưa rất nhiều đồ ăn, đã nấu rồi." Vương Căn nghe vậy hưng phấn chạy vào phòng bếp.

"Bác sĩ Phó, để em vô bếp giúp bác gái."

Tần Thất Bảo thấy Vương Căn lớn tuổi, một người lại vội vàng tới vội vàng đi, cho nên trong lòng băn khoăn, cuối cùng nói với Phó Thành một tiếng, đi vào phòng bếp.

Trước kia thời điểm ở Các Tạo môn, bản thân cùng nhóm sư huynh sư muội học nấu đồ ăn, nấu không tệ lắm, bây giờ liền vào phòng bếp giúp đỡ.

...

Thấy Tần Thất Bảo vào bếp giúp đỡ, Vương Căn cũng rất kinh hãi, các cô gái hiện đại trẻ tuổi hầu như không biết nấu ăn, bộ dạng của Tần Thất Bảo giống như sinh viên, có lẽ là năm ba đại học, vậy mà chủ động vào bếp giúp bà!

Lúc này hảo cảm của Vương Căn đối với Tần Thất Bảo tăng lên không ít.

"Người bạn gái này con tìm ở đâu, thật tốt, bộ dáng không nói, vậy mà còn biết nấu cơm, con trai con thật có phúc!" Phó Dụ vỗ vai Phó Thành nói.

"Cô ấy là bệnh nhân của con, trước đây bị chẩn đoán nhầm, phải ở lại bệnh viện số 3 nửa năm, cũng may lúc con chuyển tới phát hiện không đúng." Phó Thành bỏ qua việc ma quỷ, nói chuyện tình của mình và Tần Thất Bảo một lần.

"Thật là, một cô gái tốt như vậy lại không bị bệnh tại sao bị đưa vào bệnh viện chứ!" Phó Dụ nghe như vậy, một chút ý tứ ghét bỏ cũng không có, ngược lại cảm thấy may mắn.

"Thật ra nếu Thất Bảo không bị đưa đến bệnh viện số 3, con cũng không có cơ hội gặp cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bùa hộ mệnh giả

Edit: cảm thú

"Cho nên mới nói, đây là duyên phận, hiện tại con bé xuất viện, có phải về trường đi học tiếp không?" Phó Dụ hỏi.

"Có lẽ sẽ về trường, nhưng mà con vẫn chưa nói chuyện với cô ấy, hôm nay cô ấy chuyển đến nhà con ở." Khóe miệng Phó Thành không kiềm chế được kéo lên.

Nghĩ đến việc về sau Tần Thất Bảo sẽ ở trong nhà mình, trong lòng không kim được vui sướng, trước đó vẫn lo lắng sau khi cô xuất viện không còn gặp mặt nữa, bây giờ giống như mỗi ngày đều có thể gặp.

"Con trai không tệ a, đã ở chung rồi đó!" Phó Dụ nghe vậy kinh ngạc nói.

"Ba đừng hiểu lầm, con mới sắp xếp cho Thất Bảo một phòng, cô ấy với con ngủ ở phòng riêng." Về mặt Phó Thành có chút buồn phiền.

Lừa Thất Bảo về nhà đã coi như thành công rồi, nếu để cô trực tiếp ở chung phòng với mình, hằng ngày ngủ trên một giường, lỡ như lúc không kim chế được, dọa đến Thất Bảo, khiến cô chạy mất thì phải làm sao bây giờ?

Cho nên Phó Thành quyết định, việc này phải suy tính kỹ hơn, thỉnh thoảng chạy đến phòng cô lăn giường, thời gian lâu cô sẽ có thói quen, sau đó anh có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ rồi!

"Đúng, Thất Bảo còn nhỏ, con đừng khi dễ con bé, nếu người bỏ chạy, đến lúc đó hối hận không kịp đâu!" Phó Dụ nghiêm túc dặn dò.

"Con biết, con chắc chắn không khi dễ cô ấy." Phó Thành bắt đầu gật đầu.

...

Trong bếp, Tần Thất Bảo đang xào rau, động tác thuần thục cùng với mùi hương phát ra từ trong nồi, khiến cho Vương Căn có chút kinh ngạc, đứa nhỏ

này không chỉ biết nấu ăn, mà còn xào rau giò như vậy, thật khiến người ta ngoài ý muốn!

"Thất Bảo, trước kia con thường xuyên ở nhà nấu cơm sao?" Vương Cần hỏi.

"Dạ... có thể coi là vậy, cũng không phải ngày nào cũng làm, khi nào rảnh rỗi con mới đi giúp." Tần Thất Bảo nghĩ nghĩ, trả lời.

Khi ở Các Tào môn cô thường xuyên chạy tới phòng bếp, cũng không phải siêng năng lắm, việc nấu cơm này không do cô phụ trách, cô chạy tới phòng bếp là do ham ăn thôi, vừa ăn vừa học.

"Cha mẹ con thật có phúc, có thể ném đồ ăn do con gái mình làm." Vương Cần cảm thán nói.

"Cha mẹ con mất sớm, con đi theo sư phụ, còn có một vài vị sư huynh muội." Động tác trên tay Tần Thất Bảo dừng một chút, sau đó về mặt khôi phục bình thường, mở miệng nói.

"Xin lỗi Thất Bảo, khiến con nhớ lại những chuyện không vui." Vương Cần có chút kinh hãi, ban đầu bà còn tưởng gia cảnh Tần Thất Bảo không tệ, lớn lên trong gia đình có cha mẹ cưng chiều, kết quả con bé là cô nhi.

"Không sao ạ, cha mẹ con cũng ngoài ý qua đời, đối với con bọn họ không có ấn tượng sâu lắm." Động tác xào rau của Tần Thất Bảo không ngừng.

"Sư phụ, sư huynh muội của con đều đối với con rất tốt, giống như gia đình vậy, cho nên ngày tháng qua cực kì vui vẻ."

"Sư phụ? Con đi theo người ta học cái gì sao?" Vương Cần rất tò mò hỏi.

"Học một chút thủ thuật, nói ra sợ bác gái không tin, con học về phương diện xem phong thủy." Tần Thất Bảo mơ hồ nói.

"Phương diện xem phong thủy?! Có phải có thể bắt quỷ trừ tà gì đó không?!" Vương Cần nghe vậy kích động nói.

Tần Thất Bảo xào đồ ăn xong bỏ vào trong đĩa, sau đó quay đầu hướng về phía Vương Cần, không biết có nên trả lời thật hay không.

Trên đường đi bác sĩ Phó từng nói qua với cô, nói ba mẹ anh là gan không lớn, không nên nói chuyện quỷ quái với bọn họ, lỡ đâu dọa bọn họ sợ, nhưng hiện tại chủ nhân hỏi cô như vậy, trả lời thế nào đây?

"Sao lại không nói? Có phải Thành nói gì với con rồi đúng không?" Vương Cần sốt ruột hỏi.

"Bắt quỷ trừ tà có chút khó khăn, con cũng tìm hiểu về quỷ, còn phong thủy, với phạm vi thời cổ giống nhau, ngoại trừ học cái này, con cũng tới trường, hiện tại học cấp ba."

Tần Thất Bảo cẩn thận suy xét cảm thấy không nên nói sự thật vẫn tốt hơn, nếu như dọa người thì không hay chút nào.

"Hóa ra là vậy..." Vương Cần đi lên có chút thất vọng.

"Sao vậy bác gái, bác mơ thấy ác mộng gặp quỷ sao?" Tần Thất Bảo thấy cảm xúc của bà không đúng, liền dò hỏi.

"Không có, ta có một người bạn, bà ấy nói trong nhà xảy ra chuyện ma quái, muốn tìm người giúp, ta nghĩ cháu học phong thủy có lẽ sẽ biết bắt quỷ trừ tà gì đó." Vương Cần giải thích nói.

"Bác gái bác tin rằng nhà bạn bác có ma nào loạn sao?" Lúc này, chính Tần Thất Bảo cảm thấy có chút kinh ngạc, chẳng phải bác sĩ Phó nói cha mẹ anh sợ nhất chính là những thứ này à?

"Tin, bà ấy nói có da có thịt, chúng ta không dám đi, nhưng bà ấy gửi video qua, căn phòng kia quả thực tà môn, không có gió cũng "phản phật", ta tuyệt đối tin có quỷ!" Về mặt Vương Cần nghiêm túc nói.

Lúc này Tần Thất Bảo không biết phải nói gì, bộ dạng này của bá mẫu, một chút cũng không giống như sợ hãi.

"Có phải Thành thật sự đã nói gì đó với con không?" Vương Cần tới gần phía trước hỏi.

"Thành nó không tin những thứ quỷ thần này, ta thử thăm dò thái độ của nó vài lần, quyết định lừa gạt nó, để tránh gây tranh cãi với nó."

"Nói như vậy, bác gái tin trên đời này có quỷ?" Tần Thất Bảo cười hỏi.

Cô không ngờ rằng hóa ra bên trong còn cái cong cong queo queo, bỗng nhiên cảm thấy mẹ bác sĩ Phó rất được.

"Tất nhiên là ta tin rồi, trên người ta còn có mang bùa hộ mệnh," Vương Cần lấy bùa hộ mệnh trong túi ra cho Tần Thất Bảo xem, "Thất Bảo, sư phụ con dạy thuật phong thủy, vậy sư phụ con có quen cao nhân bắt quỷ nào có thể giúp bạn ta được không?"

"Bác gái, bùa hộ mệnh này của bác xin ở đâu?" Tần Thất Bảo không trả lời vấn đề sau của bà, mà cầm lá bùa hộ mệnh hỏi.

"Bùa này ta xin của một đại sư, do một chị em của ta giới thiệu, bảo đáng tin, một lá bùa này tốn 500 đồng, bảo ta gửi qua thư." Vương Cần lên tiếng.

thình thoảng nhìn ra ngoài phòng bếp, sợ con trai nhìn thấy lá bùa này.

"Bùa này là giả, bác gái bị người ta lừa rồi." Tần Thất Bảo quơ quơ lá bùa trong tay, nhũn mày nói.

Mặt trên lá bùa vẽ phù văn loạn xạ, một chút kết cấu cũng không có, giống như con nít vẽ lung tung, nhưng dùng bút đỏ rất giống, người không hiểu sẽ bị lừa gạt.

"Giả? Không có khả năng này, mấy người chúng ta ai cũng mua một tấm, chị em của ta nói sử dụng được, giúp bà ấy cản ba lần tai họa!" Vương Cần không thể tin nói.

"Bùa hộ mệnh chỉ có thể cản hai lần tai họa, sau đó hóa thành bụi, hơn nữa không phải tất cả bùa hộ mệnh đều có thể chắn hai lần, chất lượng không tốt ngăn cản tai họa một lần liền không còn tác dụng." Tần Thất Bảo nói.

"Con, sao con biết?" Vương Cần quay đầu hướng về phía thiếu nữ.

"Bởi vì con cũng biết về bùa hộ mệnh, là loại có thể ngăn hai lần, nếu bác gái muốn, con sẽ vẽ miễn phí cho bác mấy tấm." Trên mặt Tần Thất Bảo mang theo ý cười, giọng nói chân thành.

"Chẳng phải vừa nãy con nói chỉ biết coi phong thủy thôi sao?" Sắc mặt Vương Cần lập tức thay đổi.

"Phong thủy là một loại trong đó, con học được khá nhiều, hiện tại con là thiên sư, biết bắt quỷ với vẽ bùa." Tần Thất Bảo thân nhiên nói.

"Quả nhiên Thành nói gì đó với con bảo con không được nói cho ta biết!" Vương Cần nghe vậy cực kì kích động, bất chấp cả đồ ăn, tiến lên kéo tay Tần Thất Bảo qua.

"Dạ, bác sĩ Phó... Phó Thành anh ấy nói với con, bác trai bác gái không tin quỷ thần nhưng lại sợ mấy thứ này, bảo con đừng nói cho các người nghe." Tần Thất Bảo nói.

"Ta có thể đưa cách liên lạc với con cho bạn bè ta không? Bạn ta bị dày vò sắp chịu không nổi rồi, nếu con có thể giải quyết được, bà ấy sẽ trả thù lao rất lớn, còn có ta ở đây, tuyệt đối không để con chịu thiệt." Vương Cần mở miệng đảm bảo.

"Nhưng vấn đề bên bà ấy có chút khó khăn, nếu như con cảm thấy không giải quyết được, có thể nhờ cao thủ tới hỗ trợ, vẫn có phần của con."

"Sẽ giải quyết được ạ." Tần Thất Bảo nói.

Cô vừa mới nghe Vương Cần nói, có lẽ không phải vấn đề gì nghiêm trọng, khả năng là do mấy du hồn quấy phá, không thì là lệ quỷ, dù gì cũng phải gặp thử.

...

"Mẹ con ở trong phòng bếp thì thăm to nhỏ gì với bạn gái con đó?"

Hai người nói chuyện trong phòng bếp, đồ ăn trên thớt gỗ chưa xử lý xong, ngoài phòng khách Phó Dự cảm thấy không đúng, đẩy đẩy con trai bên cạnh hỏi.

"Con đi xem thử." Phó Thành đứng dậy, đi đến phòng bếp.

Bên trong Vương Cần vừa thấy hấn vào, lập tức lấy bùa hộ mệnh trong tay Tần Thất Bảo giấu đi, chạy đến cái thớt gỗ phía trước thái rau.

"Không có việc gì đâu bác gái, Phó Thành anh ấy biết chuyện của con." Tần Thất Bảo cười xoay người đón Phó Thành, người sau còn chưa mở miệng hỏi, cô đã nói ra sự tình một lần.

"Mẹ, hóa ra người gạt con mấy chuyện này?" Phó Thành nghe vậy sắc mặt có chút không tốt.

"Thất Bảo này, ta bảo con Thành cực kì ghét những thứ này, con còn không tin!" Vương Cần buồn bực lắm bầm nói.

"Thất Bảo là thiên sư, bắt quỷ là nghề của cô ấy, con không ghét những thứ này, con chỉ tức vì mẹ tốn tiền mua bùa giả thôi." Phó Thành bất đắc dĩ nói.

"Mẹ tưởng là thật, mẹ không biết..." Vương Cần mở miệng giải thích.

"Không biết thì không nên mua, khi nào biết người ta có bản lĩnh thật sự mới nên bỏ tiền ra mua một tấm, nếu mang đồ giả lờ như xảy ra chuyện thì làm sao?" Sắc mặt Phó Thành nghiêm trọng.

"Bác sĩ Phó anh không cần lo lắng, bùa hộ mệnh giả chỉ là giấy vàng, ngoại trừ không có tác dụng, cũng không gây tai họa gì." Tần Thất Bảo trấn an nói.

Phó Thành: "... Bùa hộ mệnh không có tác dụng còn gọi là bùa hộ mệnh sao?!"

"Dù sao thì mẹ cũng xóa sổ liên lạc với đạo sĩ giả kia đi, lừa gạt tiền bạc, thay vì mua cái đó mẹ để tiền mua đồ bồi bổ thân thể đi."

"Mẹ hiểu rồi, mẹ xóa liền." Vương Cần buồn phiền cầm điện thoại ra trước mặt hai người xóa số kẻ lừa đảo kia đi, sau đó quay đầu nhìn Tần Thất Bảo, "Thất Bảo, khi nào con rảnh, ta dẫn con đi gặp bạn ta."

"Chủ nhật này đi, mấy ngày này con muốn liên lạc với sư huynh đệ bằng hữu ở Yên Kinh, con mất tích nửa năm chắc hẳn bọn họ sẽ lo lắng lắm." Tần Thất Bảo nói.

Hôm nay là thứ năm, cô dùng thời gian một ngày để báo bình an với bạn bè đạo giáo, sau đó đi đến hiệp hội đạo môn ở Yên Kinh báo cáo, nhận nhiệm vụ, nghỉ ngơi lâu như vậy, cũng tới lúc phải đi làm việc lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nàng dâu lợi hại

Edit: Hồ ly lông xù

"Không sao đâu, bây giờ nên để cô ấy ở khách sạn một thời gian, chờ thêm vài ngày nữa sự tình ổn hơn, mọi việc cũng dễ dàng giải quyết." Vương Cần nói, "Thất Bảo, con cứ đi làm việc của con trước đi."

"Nếu có chuyện gì bác gái có thể liên lạc với con, con thường rảnh vào thứ bảy, đến lúc đó bác có thể gọi cho Phó Thành trước, con còn chưa mua điện thoại." Tần Thất Bảo gật đầu.

Đã qua nửa năm rồi, số điện thoại của cô không biết đã ngừng hoạt động chưa hay bị người khác mua mất rồi, nếu không tìm được số điện thoại cũ, vậy danh bạ điện thoại phải xin lại từ đầu, thật phiền toái.

"Hai người ra ngoài nói chuyện phiếm đi, để con đi nấu cơm, nếu không, đến tối hai đứa nhỏ không có cơm ăn sẽ đói khóc ầm ĩ lên mất."

Phó Thành thấy hai người trò chuyện hăng say, vội vàng đẩy bọn họ ra ngoài phòng khách, chính mình ở lại phòng bếp bắt tay vào làm cơm, anh đoán rằng, hiện tại mẹ anh cũng chẳng có tâm trạng nấu cơm, vì vậy cứ để cho Thất Bảo và bà ở bên ngoài vui vẻ trò chuyện với nhau.

...

"Sao hai người lại ra đây?" Phó Dụ thấy con trai mình vừa đi vào không lâu, ngược lại vợ mình và Thất Bảo đã đi ra, nghi hoặc hỏi.

"Lão Phó a, có cách giải quyết chuyện của Mạnh Na rồi!" Vương Cần lôi kéo Tần Thất Bảo đi đến ghế sa lon ngồi xuống, sau đó quay đầu nói với Phó Dụ.

"Giải quyết như thế nào? Lại lên mạng tìm kiếm? Tôi đã nói với bà rồi, mấy đạo sĩ trên mạng toàn lừa đảo, lần trước đưa bà một cái bùa hộ mệnh, tôi đã thấy hán giống tên lừa đảo rồi, bà bây giờ..."

"Lão Phó, ông nói đúng, nó là giả! Ông trở nên thông minh hơn từ khi nào vậy?!" Vương Cần hào hứng nói.

"Kẻ ngốc cũng nhìn ra được, còn chưa thấy mặt mũi, vừa lên mạng đã yêu cầu người ta chuyển tiền, trước đó tôi đã nói với bà hán ta là tên lừa đảo rồi phải không? Bà còn không tin." Phó Dụ hừ một tiếng, nói.

"Ông nói khi nào chứ, chẳng phải hôm nay mới nói sao..." Vương Cần không muốn tranh cãi về vấn đề này nữa, mà nói sang chuyện Tần Thất Bảo là đạo sĩ cho Phó Dụ nghe.

"Thất Bảo là đạo sĩ? Không phải đạo sĩ sẽ không thể kết hôn sao?" Phó Dụ kinh ngạc nói.

Tần Thất Bảo: "..."

"Ba, có phải người đang nhăm chú đề không?" Đúng lúc Phó Thành vừa bung đĩa thức ăn ra khỏi bếp, nghe được lời này có chút dờ khóc dờ cười hỏi.

"Không làm, nào có chuyện gì quan trọng bằng chuyện hai đứa kết hôn? Lần trước ba xem một bộ phim truyền hình, trong đó đạo sĩ không thể cùng người khác kết hôn." Phó Dụ nghiêm túc nói.

"Bác trai, bác cũng nói đó là phim truyền hình mà." Tần Thất Bảo bất đắc dĩ mở miệng nói.

Nếu không thể kết hôn, thì rất nhiều người sẽ chẳng đưa con mình lên núi học đạo, cô nhớ, bên cạnh Các Tọa Sơn cũng có vài thôn trấn, không ít người muốn tới Các Tọa Sơn bái sư học đạo, một số người trong thôn trấn vẫn giữ tư tưởng phong kiến, muốn con cái lên núi học đạo để sau này có tiền thành gia lập thất.

Đương nhiên, Các Tọa Sơn có thu nhận hay không còn phụ thuộc vào tư chất và tâm tính của đối phương.

""Nói như vậy, cháu vẫn có thể kết hôn cùng con trai ta rồi?"" Phó Dụ nghe vậy hai mắt tỏa sáng, kích động nói.

""Vâng ạ."" Tần Thất Bảo gật đầu.

Phó Thành đứng bên cạnh bàn ăn nghe thấy vậy, không kiềm chế được mà hơi cong khốe môi, Thất Bảo nói có thể cùng anh kết hôn, những lời này phải cẩn thận ghi nhớ, tránh sau này cô lại đổi ý!

""Lão Phó, ông nói gì thế, hấp tấp như vậy cẩn thận dọa con bé sợ!""

Vương Càn trừng mắt liếc nhìn Phó Dụ, chuyện của con trai không gấp được, vất vả lắm mới tìm được một cô gái tốt như vậy, nếu bị bọn họ ép kết hôn sớm, có khả năng dọa con bé sợ hãi chạy mất thì xong đời!

""Đứng đứng, vẫn nên nói lại chuyện vừa nãy, bà nói vấn đề kia có thể giải quyết, bà định giải quyết như thế nào, để Thất Bảo qua đó?"" Phó Dụ nhìn ánh mắt của vợ mình, nhất thời hiểu ý, nhanh chóng nhảy qua chuyện khác.

...

Ba người bắt đầu hàn huyên, trò chuyện một lúc, ánh mắt của Phó Dụ nhìn Tần Thất Bảo hoàn toàn thay đổi!

""Ý cháu là Các Tọa Sơn ở hạ lưu sông Trường Giang?""

""Vâng, chính là chỗ đó ạ."" Tần Thất Bảo gật đầu.

""Bác đã nghe qua về Các Tọa Sơn, nơi đó cũng được coi là danh lam thắng cảnh, lần trước Hiểu Hồng còn bảo ta qua đó chơi, sau đó chỉ có gia đình cô ấy đi, còn chụp lại rất nhiều ảnh."" Vương Càn nhớ lại nói.

""Đối với bên ngoài thì nơi đó đúng là địa điểm du lịch, nhưng đối với người bên trong thì đó giống như cánh cửa bảo vệ nội môn, dù sao bây giờ đa số mọi người cũng chẳng tin vào thần linh ma quỷ, vì vậy trực tiếp lộ ra bên ngoài cũng không tiện, cho dù không phô trương, nhưng người đến gây rắc rối cũng không ít.""

Tần Thất Bảo giải thích, phong cảnh ở Các Tọa Sơn rất đẹp, trước đây, người nước ngoài đến du ngoạn khá nhiều, cho nên bọn họ trực tiếp mở một mảnh đất bên ngoài sơn môn thành một địa điểm du lịch, để cho khách du lịch đến mua vé thăm quan, còn bên trong sơn môn, dưới sự bảo vệ của võ bộc bên ngoài lại càng thêm thanh tịnh, không người nào có thể tùy ý xông vào.

""Hóa ra bên trong có Càn Khôn a!"" Vương Càn và Phó Dụ nghe Tần Thất Bảo giải thích xong đều khiếp sợ, chẳng ai nghĩ tới phía sau một cái địa điểm danh lam thắng cảnh lại cất giấu một bí mật lớn đến vậy.

""Nếu hai bác muốn đi, khi nào rảnh rồi con có thể dẫn hai người đến đó."" Tần Thất Bảo nói.

Cô nghĩ, sau này, nếu cùng bác sĩ Phó kết hôn rồi, ba mẹ của anh cũng chẳng khác nào ba mẹ của chính mình, dẫn ba mẹ chồng tương lai vào sơn môn đi dạo, như vậy các trưởng lão sẽ không có ý kiến, thậm chí lấy thân phận Thiếu chủ môn, để mọi người ở lại cũng chẳng có vấn đề gì.

""Vậy thì tốt quá, ở đó chắc là có rất nhiều người tài giỏi?!""

Vương Càn không hiểu cách phân chia cấp bậc trong đạo giáo, cũng không biết Tần Thất Bảo nói cấp bậc Thiên sư xếp ở vị trí nào, bà chỉ cảm thấy Thất Bảo còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy, khẳng định trong Các Tọa Sơn còn rất nhiều người lợi hại hơn cô.

""Con cảm thấy không có mấy người lợi hại như Thất Bảo đâu, cô ấy đã đạt đến Thiên sư, là đẳng cấp cao nhất của đạo sĩ, con nhớ lần trước Bảo Bảo đã từng nói, cô ấy là Thiếu chủ môn của Các Tọa Sơn, sau này sẽ làm chủ môn.""

Phó Thành đặt thức ăn ra bàn, vừa sắp xếp vừa quay đầu về phía hai người nói.

Lúc trước quan sát Tần Thất Bảo đối phó với ông chủ tiệm quan tài Lưu Thành và Vương Chấn Nguyên, hai người này tuổi tác đều lớn hơn cô, nhưng thực lực thì kém xa tít tắp.

""Thiếu chủ môn?!""

""Chủ môn tương lai?!""

Vương Càn và Phó Dụ nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, đồng thời khiếp sợ nói.

Con dâu tương lai của bọn họ cực kỳ lợi hại a! Lại còn là thiếu chủ môn của Các Tọa Sơn, tương lai sẽ trở thành chủ môn, vậy cả tòa Các Tọa Sơn đều là của con bé rồi!

Ban đầu, Vương Càn còn có chút e ngại vì Tần Thất Bảo còn quá trẻ tuổi, có thể giải quyết được chuyện ma quái của bạn bà hay không, nhưng giờ đây

bà hoàn toàn tin tưởng, thậm chí còn cảm thấy thật may mắn khi tìm được một người lợi hại như vậy giúp đỡ.

Bữa cơm này cả gia đình ăn rất vui vẻ, sau khi ăn xong ba mẹ Phó Thành muốn giữ bọn họ ở lại, nhưng Phó Thành khẳng định đưa Tàn Thất Bảo cùng Phó Hình trở về, nói rằng họ đã bận rộn cả một ngày rồi, cần phải về nhà nghỉ ngơi.

Vương Cần và Phó Dụ thấy vậy cũng không ngăn cản, hai người tiễn bọn họ đến cổng biệt thự, thấy con trai lái xe rồi đi mới quay vào nhà.

Sau khi quay lại biệt thự, Vương Cần nhanh chóng gọi cho người bạn tốt của bà, người đó nghe tin có người có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề trong nhà, không nói hai lời ngay lập tức chuyển hai trăm ngàn nhân dân tệ tiền thù lao, hẹn sẽ đến nhà vào chiều thứ bảy.

...

Mà phía bên này, dọc đường đi, Phó Hình cảm thấy Tàn Thất Bảo rất tốt bụng, bắt đầu quán quýt lấy cô.

""Di ơi, khi nào người sẽ kết hôn với chú con vậy, con muốn ăn bánh kẹo cưới!""

Xe chạy đến bãi đỗ xe dưới lòng đất ở khu nhà Phó Thành đang sống, ba người xuống xe, Phó Hình nhanh chóng chạy đến kéo tay Tàn Thất Bảo, vừa đi vừa nhảy nhót hỏi thăm.

""Kết hôn? Khụ khụ.... còn hơi sớm."" Tàn Thất Bảo sùng sốt, sau đó mặt đỏ hồng liếc nhìn Phó Thành, ho khan hai tiếng nói.

""Còn sớm? Sao lại sớm, hai người không thể lập tức kết hôn sao?"" Phó Hình không hiểu, nắm tay cô lắc lắc, không buông tha mà hỏi thăm.

""A Di còn chưa đến tuổi kết hôn, nếu Hình Hình muốn ăn kẹo thì ngày mai chú sẽ mua cho con ăn."" Phó Thành không cho Phó Hình quấy Tàn Thất Bảo nữa, anh bước về phía bọn họ, một tay bế con bé lên.

""Được a! Chú, con muốn ăn rất nhiều kẹo, đặc biệt là loại có nhân bên trong!"" Phó Hình nghe được có kẹo để ăn, ngay lập tức hưng phấn duỗi bàn tay nhỏ bắt đầu đếm các loại kẹo.

""Được, loại nào cũng mua, nhưng một ngày chỉ được ăn tối đa ba viên kẹo, nếu không... sẽ sâu răng, còn nếu con không nghe lời, chú sẽ nói với ba mẹ con đưa con về nhà."" Phó Thành nghiêm túc nói.

""Con hứa, chỉ ăn ba viên!"" Phó Hình chăm chú gật đầu.

...

Ba người đi thang máy từ tầng hầm lên tới tầng hai mươi bảy, sau đó Phó Thành mở cửa phòng dẫn hai người bọn họ đi vào.

""Bác sĩ Phó, nhà của anh thật to, còn rất cao, từ đây nhìn xuống phong cảnh vô cùng đẹp.""

Tàn Thất Bảo vừa vào cửa, thay đôi dép bông có lông xù màu hồng đi trong nhà mà Phó Thành đặc biệt chuẩn bị, sau đó chạy đến bên cửa sổ sát đất phía bên kia phòng khách.

""Phong cảnh không tệ, anh cố tình mua sát vùng ngoại ô, mặc dù đi làm hơi xa một chút, nhưng môi trường ở đây rất tốt."" Phó Thành đóng cửa, sau đó bước tới chỗ cô.

Phong cách thiết kế phòng khách cũng khá đơn giản và trang nhã, khá giống với tích cách của Phó Thành, phía trước cửa sổ sát đất là sàn gỗ được dựng cao lên khoảng chừng mười phân, trông nó giống như một cái đài trong phòng khách, bên trên đặt một chiếc bàn và hai cái ghế, cửa sổ toàn bộ là mặt kính, có thể nhìn bao quát toàn bộ khung cảnh phía dưới.

Bình thường ngồi nơi đây uống trà hoặc dùng máy tính đều là một lựa chọn tốt, đặc biệt thoải mái và thanh nhã.

""Em rất thích nơi đây."" Tàn Thất Bảo nhìn phía ngoài cửa sổ, bên ngoài có một dòng sông, hai bên bờ trải đầy cây xanh, bởi vì nhìn từ trên cao xuống, cây cối và dòng sông khá nhỏ bé.

""Buổi tối, hai bên bờ sẽ có ánh đèn, lúc đó em sẽ thích nó hơn."" Phó Thành cười nói, Thất Bảo có thể thích là tốt rồi.

""Di ơi, di không đi xem phòng sao? Ngày hôm trước chú dọn dẹp phòng cho di, đến cơm tối cũng quên ăn luôn!"" Phó Hình chạy tới bên cạnh Tàn Thất Bảo, kéo tay cô, dẫn cô chạy tới đâu bên kia.

""Thật ư?"" Tàn Thất Bảo kinh ngạc nói, đồng thời trong lòng cũng có chút mong chờ, căn phòng mà bác sĩ Phó tự tay sắp xếp cho cô trông như thế nào.

""Đương nhiên là thật! Con đã nhắc chú nhiều lần! Đến lúc ăn tối thì đã thành ăn khuya rồi!"" Phó Hình cười hi hi nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Dương Ở Bệnh Viện Tâm Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

